

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L.
Liebenberg.

Titel | Title:

Oehlenschlägers Poetiske Skrifter

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 9

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Selskabet til Udgivelse af
Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862

Fysiske størrelse | Physical extent:

32 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52,-120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

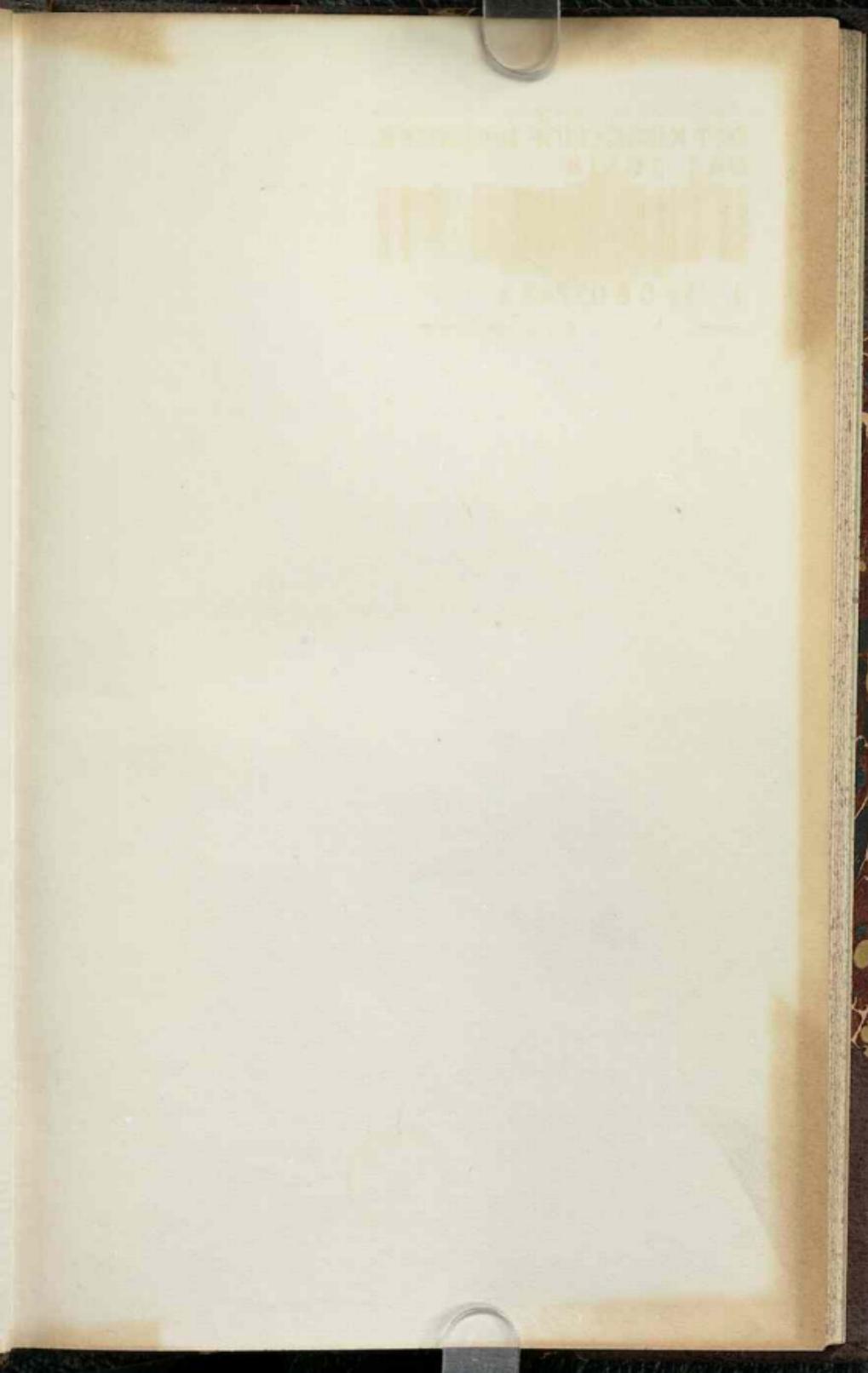
11520805743 X

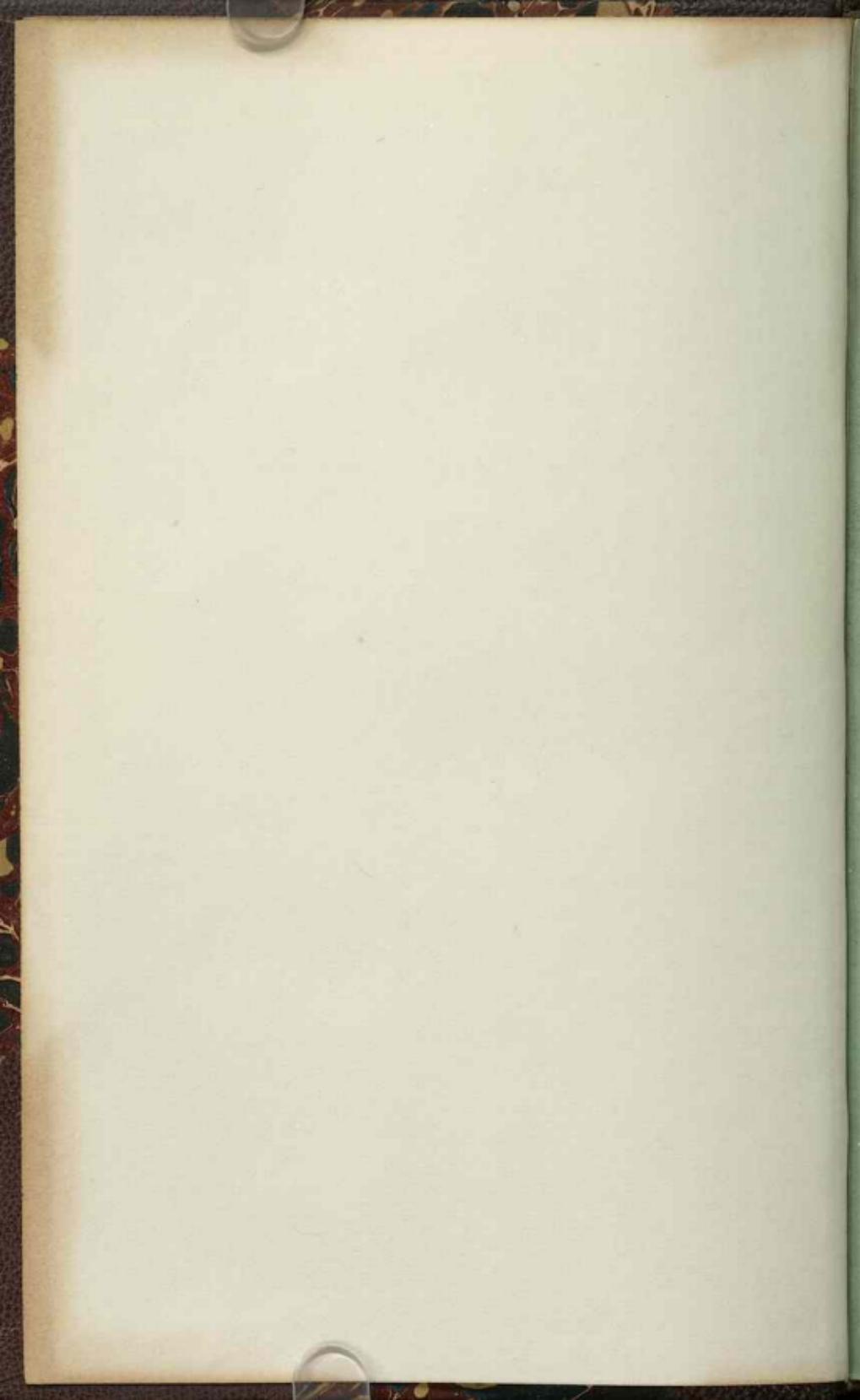
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023484545

*Gafus. Lærer
stue p. h. b.*

Oehlenschlägers Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. V. Viebenberg.

Oehlenschläger

9

27de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selbstabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommisjoner: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af F. L. Liebenberg.

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledssagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bisald, og sikret sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Benyttede Lejlighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Verker i Virkeligheden kunne blive Folketets almindelige Ejendom, har Selskabet besluttet sig til at ned sætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør i alt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. Episke Digte: Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Baulundurs Saga, Helge, Hroars Saga, Hrolf Krake, Orvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; nedsat Pris 4 Kr.
- II. Lyriske Digte og Romancer. 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 β; nedsat Pris 4 Kr.

Oehlenschlägers Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Niende Deel. -

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.
Hovedcommisionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1859.

Trykt hos J. H. Schultz.

Oehlenschlägers Tragiske Dramaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Syvende Deel.

Kjøbenhavn.

Gorlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.
Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1859.

Deutsche Schriften

Band 1
Tome 1

1780

10

4778129.8

Deutsche Schriften

Trykt hos J. H. Schultz.

In d h o l d.

	Side.
Tordenskiold	1.
Dronning Margareta	139.

610102

..... *the original
of the present manuscript*

Dramatiske Digte.

Tragiske Dramaer.

Syvende Deel.

Georgijević
Georgijević

Georgijević

Tordenskiold.

Tragisk Drama.

Classification

of the genus

Personerne.

Tordenskiold, dansk Vice-Admiral.
Miss Harriet Richmond, en ung engelsk Dame.
Hendes Tante af samme Navn.
Kammerpræsident von Görh.
Debora, hans Søster.
Hans von Görh, hans Broder.
Luisse, hans Niece.
Carl von Spiegelhausen, hans Fætter.
Wessel, Tordenskiolds Broder, dansk Seocapitain.
Budde, ligeledes.
Leyonankar, svensk Soofficer.
Kold, Tordenskiolds Kamertener.
Strands Lehn.
En Student.
Oberst Stahl, en falsk Spiller.
Von Sessen, ligefaa.
Lisette, Miss Harriets Pige.
En Tiener.
Verten i Meiten.
Chor af Studenter.
Kong Carl den Tolvtes Skygge.

ANNALES.

depicting the same difficulties
which others put to themselves, turning still
more power to much greater
difficulty than before mentioned.
In the first place, as
the author of the book, who had
written it, was a man of great
experience, there were many difficulties
in the execution of his work,
and he had to go through
many trials and
difficulties before he
was able to get
the book published.
The author's name
is John Smith, and
he is a man of great
experience and
knowledge in his
profession, and has
published many
books on various
subjects, and is
considered one
of the best
writers in the
country.

Første Handling.

Et Værelse hos Kammerpræsidenten i Hannover.

Tordenskiold. Kold.

Tordenskiold

sidder paaklædt, Kammerstiereneren bukler hans Allongeparné.

Hu, Kold! hun gaaer jo brav.

Kold.

Ja, ikke sandt?

Fortraesligt; om just ei saa strygende,

Som paa et Orlogsfib.

Tordenskiold.

Hvad kan man vel

Forlange meer af sleg en felle Bogn,

Der ruller hen paa sine tunge Hul

Seent paa den slette Bei, endskindt den smores

Med Tiere? Svogren figer: „Den, som smorer

Kun altid godt, han kiorer ogsaa godt“.

Godt har jeg smurt, det fil min Pung at sole;

Og dog vi maatte takke Gud, naar vi

Kom fire Miil i Bagten.

Kold.

Men saa havde

Vi ogsaa den Fornøjelse: vi saae
Bestandig noget Nyt. Til Ørlogs, Herre!
Medbringes Dagligstuen overalt,
Og Vand og Himmel er den samme Mark.

Tordenskiold.

Man braser fuldt ei heller blot til Lyft.
Man hører, Kold! du est en prægtig Skipper
Til Lands.

Kold stodt.

Jeg var jer Kammertiner, Herre!
Til Soes saa gierne, som til Lands.

Tordenskiold

vil giøre det godt igjen.

Ja ja,

Det negter jeg dig ikke.

Kold.

Bukled eder
Parfynken til et Slag med samme No,
Som til et Giestebud.

Tordenskiold.

Der har du Ret.

Kold.

Jeg vovet har mit Skind, saagodt som I —
For Ingenting, thi jeg blev Kammertiner,
Mens I blev Schoutbynacht og Admiral.

Tordenskiold.

Du taler, som den vise Salomon.

Men Noget glemmer du dog, hvad du blev.

Kold.

Og hvad?

Tordenskiold
rækker ham Haanden.

Du avanceerte fra min Tiener
Op til min Ven.

Kold
kysser hans Haand.

Gud lønne jer for det!
Thi det er mig den største Hædersstiel.

Tordenskiold

springer op, og omfavner ham.
Min gamle Skolekammerat, min Landsmand,
Min Umgangsvæn i mange Herrens Aar!

Kold.

Den Tone passer ei, Herr Admiral!

Tordenskiold.

Ei, Narreri! Du est for ydmyg, Kold!

Kold.

Min Admiral! det er ei Ydmyghed,
Det er af Stolthed.

Tordenskiold.

Saa?

Kold.

Jeg vil ei være
Meer hemmeligt, end jeg er offentligt.

Tordenskiold.

Saa lad da Tienerkabet fare, Kold!

Jeg selv har været Tiener nogentid,
Og flammer mig ei ved at tilstaae det.
Bør Tiener ei, og bliv min Kammerat!

Kold.

Nei!

Tordenskiold.

Dg hvorfor?

Kold.

For jeg vil være Noget.

Gi eders Ven Dagdriver vil jeg være.

Tordenskiold.

Men dog min Ven?

Kold.

Dg eders Kammertiner.

Tordenskiold.

Nu, som du vil.

Kold.

Dg dog en Mand af Gre;
 Thi ringeagte stolt en ærlig Gut,
 Som er os daglig til mangfoldig Hielp —
 Fra Trælletiden kommer denne Hovmod.
 Dog det var ikke Trællen, som fortiente
 Foragt, men det var Undertrykkeren,
 Som gjorde Mænd til Trælle.

Tordenskiold

hidsig.

Nei, min Broer!

For Satan! det var Trællen; hvorfor lod
 Den Hund sig undertrykke?

Mildere.

Dg — vel sandt!

Hovmodig ogsaa bør den Starke være.

Men lad os tale nu om andre Ting!

Hvor er Grands Lehn?

Kold.

Gud veed det! Han er vel
Endnu ei staet op, thi det er aarle.

Tordenskiold.

Den Dreng er reent forbandet med at snue.

Kold.

Af, lad ham sove! Han har sovet sig
Sin Rigdom til; maaskee han ogsaa faaer
Forstand, i Fald han bliver ved at snorke.

Tordenskiold.

Hvad skal jeg med den Satans Dreng? Hvorfor
Har jeg, som Sneglen, faaet denne Last
Paa Ryggen med?

Kold.

Det var jer egen Skyld.

Leer.

I skulde nok optugte ham, I skal
Vel være Mentor for Frands Telemach.

Tordenskiold.

Ja, du har, tag mig Dicevlen, Ret til Latter.
Jeg — Peder Wessel Tordenskiold — en Mentor!

Det kom af dette Christianshavns Bekjendtskab.

Jeg boede hos hans Faer bag Sukkerhuset;

Frands skulde høvles lidt og lere Mores,

Jeg tog ham med — som blinde Passageer,

Ei nænte jeg at sige Gubben Nei.

Jeg tenkte: Lad den Knegt sig skiotte selv!

Og nu — nu ligger Byrden dog paa mig.

Kold.

Nu, megen Uro gior han os just ei;

Han sover meest, i Sengen eller vaagen.

Tordenskiold.

Og Intet træffe vi paa hele Reisen,
 Der føengsle kan det Dyrs Opmærksomhed.
 Stiv staaer han, som en Klods, et Stykke Tre,
 Og naar jeg spørger, seer han fornemt paa mig
 Med et foragteligt og næsviist Blik,
 Som om han vilde sige: „Det var Noget
 At lægge Mærke til“; saa at jeg tidt
 Blier fristet til at slaae ham i Planeten.

Kold leer.

Nei, Mentor! nei, den Maade duer ei.
 Qøs eders Genelon, saa lærer I
 Hvordan man skal opdrage Telemacher.

Tordenskiold.

Der kommer han, saa Gud!

Den unge Lehn
 kommer.

Herr Admiral!

Tillader I mig nu at gaae lidt ud
 Paa egen Haand? Her er en Sieldenhed
 I Byen, som jeg gierne vilde see.

Tordenskiold.

En Sieldenhed? Det er en Sieldenhed,
 At I vil see en Sieldenhed.

Lehn.

O jo!

Naar virkelig den er i Sandhed sielden.

Tordenskiold.

Ha ha! Naar eders Biisdom billiger
 Mysgierigheden. Og hvad vil I see?

Lehn.

Her er en Mand i Byen, hører jeg,
 Som foreviser Folk en sielden Slange.
 Den har syv Hoveder.

Tordenskiold.

Syy Hoveder?

Leer assides.

Du arme Diævel! gid du havde eet.

Lehn.

Den vilde jeg nu gierne see.

Tordenskiold.

Saa gaa!

Før mig ret gierne.

Lehn.

Og det kostet Intet.

Kold sagte.

I blandt hans andre sieldne Egenstaber
 Har Herren ogsaa den, at han er gnidst —
 Og det forbinder han med Ødselhed.

Tordenskiold.

Før mig ret gierne. Glem kun ei at komme
 Til Spisetiden!

Lehn bukker.

Det kan Admiralen

Kun være rolig for.

Gaaer.

Tordenskiold.

En herlig Fyr!

Hvor dog man saadan kan belemre sig!
 Dog agter jeg at kaste denne Ballast,
 Der hindrer mig Seiladsen, over Bord

Bed første Leilighed. — Men hør nu, Kold!
 Nu vi omtale vil det Vigtigste.
 Du eier min Fortrolighed, du veed,
 Hvad der især har bragt mig til Hannover.

Kold.

Jer Ven Lord Carteret har lovet jer
 En Brud paa firsindstyve tusind Pond,
 Og deilige, ung og god og vel opdragen,
 I Fald I vilde reise hid.

Tordenskiold.

Ja, rigtig!

Miss Harriet Richmond fra Northumberland,
 Hvis Fader var Minister her en Tid.
 Hun er romantisk, skriver Lorden mig.
 Hvad er romantisk egentlig?

Kold.

Romanſt!

Tordenskiold.

Romanſt?

Kold.

Hun ynder, hvad i denne Verden
 Er usædvanligt — stort —

Tordenskiold.

Det gør hun vel i.

Kold.

Nu har hun i Avisen ofte læst
 Om eders Hæltogierung.

Tordenskiold.

Er Avisen

Da en Roman? Det har jeg aldrig vidst.

Kold.

Hvad i Romaner fun opdigtet blev,
Har I giort virkelig. I ti Aars Tid
Har I opsynget eder fra Cadet
Til Admiral i Kongens Orlogsslaade.

Tordenskiold.

Ja, det er ganske sandt, det har jeg giort.

Kold.

Og det er hun forelsket i.

Tordenskiold.

Men det

Er jo en selsom Kicerlighed. Man maa
Dog fiende sine Folk. Set, jeg var Helt
Banskabt som Attila, og haltede
Som Tamerlan, mon da hun elsked mig?

Kold.

Hun horte vel, I er en smuk ung Mand.

Tordenskiold.

De Tredive forbi — det er ei ung.
Smuk? Der er Maade med. Vel muligt, Kold!
At mine tykke sorte Dienbryn,
At min bronzeerte Pande, frumme Næse
Kun slet behage hende. Muligt hun
Ei heller huer mig.

Kold.

Saa see jer for!

Tordenskiold.

Ja ja! Saa faaer hun ogsaa mig at see;
Saa mærke vi, om Kicerligheden taaler
Et nærmere Bekendtskab.

Kold.

Ganske vist.

Tordenstiold.

Jeg har betænkt, jeg kommer første Gang
Incognito til hende, som min Ven,
Som Captain Ployart, fra Lord Carteret,
Dg bringer Brev fra ham om Tordenstiold.

Kold.

Den Plan er vel udtaenkst.

Tordenstiold.

I København;

Thi var det der ei stæet, saa havde jeg
Ei her et Brev at forevise hende
Fra Lorden, hendes Ven. — Behager jeg
Den skionne Jomfru, er hun mig tilpas,
Saa gaae vi videre. Hvis ei, saa bukker
Herr Captain Ployart meget underdanig,
Dg reiser til Grev Löwendahl i Dresden,
Den Mand, hvem jeg min første Lykke skylder.
Taknemligheden driver mig til ham.

Kold.

Heel klogt betænkt.

Tordenstiold.

Familien er her

Endnu ei oppe. Jeg vil gaae i Haugen;
Thi jeg har ingen Ro paa mig. Maaskee
Miss Harriet snart blier klar forinden Borde,
Dg jeg kan præie hende først.

Kold.

Bil J

Ei hilse først paa Verten? Præsidenten

Er meget artig. Høst, I er hans Giest!
 I talte kun i Aftes filde med ham;
 Og han har lovet, han vil præsentere
 Familien for jer i Morgenstunden.

Tordenskiold.

I Morgenstunden? troer du, Præsidenter
 Nu alt har Morgenstund?

Kold.

Jeg har dog seet

De unge Høft.

Tordenskiold.

Men Søstren staær paa Grund,
 Og for den gamle Skude bliver slot
 Bugeert i Havn, jeg kommen er tilbage.
 Maaskee jeg møder Frøkenen i Haugen;
 Det er en deiligt lufraig Sommerdag.
 Du har dog flittig buklet mig Paryffen?

Kold.

Ja vist! Nu seer I ud som Julius Cæsar.
 I kommer, seer og vinder; det er jo
 Jer gamle Bane.

Tordenskiold.

Ja, min Broer! med Mænd —
 Men Fanden staær i disse Fruentimmer.

De gaae.

Et Hørelse med aabne Flædere i Baggrunden, hvor man seer
et grant Spillebord.

Oberst Stahl. Von Felsen.
De fegte med Floretter.

Felsen
lader Floretten synke.

Det trætter.

Stahl.

Det er Vane, sicere Ven!

Felsen.

Jeg har for meget Blod. Stakaandetheden
Forhindrer mig —

Stahl smiler.

Saa hvil et Dieblik,

Dg hør imidlertid min Forelæsning!

I er af Fødsel Cavalleer — velan,
Det staffer Adgang jer i store Kredse;
Der spørges ikke, hvad I duer til,
Men hvo I er. En Adelsmand? Alt nok!
En Spiller? Lige meget. Pharaos
Er øste Sicelen i en stor Salon.

Saa vær og bliv en Spiller — med Forstand,
Koldblodighed! Hold Bank med gode Benner!
I vinder meer, end Greven ved sit Grevskab,
End Handelsmanden ved sit Chinaskib.

Det kan I sikkert stole paa. Forjag
Al Følsomhed, barnagtig Phantasie;
Thi den kun trives slet ved Spillebordet,
Dg endnu mindre Spilleren ved den.
Bort med Medlidenheden! Mennesker

Maa I betragte nu som blotte Kort,
Og i det høieste som Herreblade,
Som Tærninger, der rystes og der fastes
Til eders Fordeel.

Felsen.

Dg naar Lykken ei
Bil smile?

Stahl.

Hold kun Bank, saa smiler den.
I har jo alt en klæffelig Formue,
Jeg ogsaa. Vi forene vore Kræfter,
Forenet virke vi med større Kraft.
Immellemstunder, naar en Tøsse kommer
Til Torvs, faaer Krem'ren Penge; stundom kommer
Man Lykken lidt til Hjelp, thi, fiære Ven!
Samvittigheden og Medlidenheden —
Det er to Allen kun af samme Stykke,
Bastarder af den samme Taagekompe;
Men Spillerhierret, der skal slaae saa roligt
Og sikkert, som et astronomisk Uhr,
Sympathiserer ei med Ammestuen.

Felsen.

Jeg haaber, at I blier tilfreds med mig.

Stahl.

En forulykket Officer kan aldrig
Et bedre Haandværk øve. Jeg har tient
I Svenskens Hær, jeg drev det til Major,
Og ved min Afsked kaldte man mig Oberst.
Men uden Gage gif jeg, uden Lon.
Belau, min Broer! her lønner jeg mig selv.

Felsen.

Bartpenge kan I aldrig ønske bedre.

Stahl.

Hvad I kun øve maa foruden Kortspil,
Er Sværdet; I maa føre Klingen godt.
Paa Kaardespidsen sidder eders Ret,
Med Kaarden høver I den mindste Twivl,
Og stopper Munden paa hver næsviis Sporger
Med Kaarden. Kom, endnu en lille Prøve!

De fegte; Stahl giver ham et Stod.

Felsen

hviler igien.

I lokker hid en Dansk, den unge Lehn?

Stahl.

En dum, uvidende, naragtig Dreng,
Men — som jeg sikkert veed — uhyre rig;
Hvem Faderen har givet Tordenstiold
Paa Reisen med. Han skal opdrage ham.
Jeg leer kun sielden, men her maa jeg lee;
Det forekommer mig, som om man gav
En Biørn det Hverv at plukke sig Charpie,
Som om man hængte Luntten over Krudt,
For vel at vogte det for Ildebrand.

Felsen.

Hvo er den Tordenstiold?

Stahl.

En norsk Matros,

Der vovet har sin Troie, for at vorde
Dansk Admiral.

Felsen.

Det kunde Mangen giort,
Der ei var avanceert til Lieutenant.

Stahl.

Den smukke nøgne Dame Fru Fortuna,
Som staarer paa Auglen med det ene Been,
Med Haar i Panden, men med Nakken skaldet,
Har ogsaa hulpet ham. Han var en Spiller,
Saagodt som vi, og han har været heldig.
Dumdriftighed og Driftighed foreent —
Der har I Gaaden løst; og mellem Blinde
Seer man fortæfligt med et enfelt Die.

Felsen.

Saa Drengen er saa rig?

Stahl.

Saa rig, at godt
Han lettes kan for en Snees tusind Daler.
Det vil ei fiendes paa ham.

Felsen.

Stille, Ricere!

Der kommer Nogen.

Stahl.

Riktig! det er ham,
At see en Slange med syv Hoveder.

Lehn

kommer, og spørger studs:
Aa, med Forlov at spørge, er det her,
Hvor man kan see den Slange?

Stahl.

Ja, min Herre!

I vender eder netop til den Rette.

Lehn.

Det kostet Ingenting?

Stahl.

Slet Ingenting,

Kun Höflichkeit. Det er mig selv, som eier

Det fieldne Dyr.

Lehn.

Maa jeg udbede mig

Min Herres Navn?

Stahl.

Jeg hedder Oberst Stahl.

Lehn bukker.

Herr Oberst — om Forladelse! jeg tænkte,

Det var en Giogler, en Bajats, som eied

En Samling af deslige rare Dyr,

Og lod dem see for Penge.

Stahl.

Dog I veed,

At Slangen vises her for Ingenting?

Lehn.

Ja, men jeg tænkte, det var for at lokke
Folk til at see det hele Compagnie.

Man foreviser tidt et enkelt Dyr

Bed Doren gratis, for at pirre Lysten.

Bajatsen staarer med Meel i Ansigtet,

Med store Knapper i den hvide Vest,

Med graa trekantet Hat, og øder Blaar.

Jeg holder meget af deslige Kunster.

De Abekatte more mig, de see

Saa floge ud, saa undersundige.

Og jeg har floet en Love selv i Manken,
Som dersor ei har sonderrevet mig.

Stahl.

Det seer jeg. Gratulerer!

Lehn.

Mange Tak!

Stahl.

Før Resten jeg beklager, at jeg ikke
Kan more Herren, som jeg gierne vilde;
Jeg har, som sagt, ei meer end denne Snog,
Og ikke den engang, thi jeg har laant
Den ud, og faaer den hjem i Aften forst.

Lehn.

Tillader I mig da i Morgen?

Stahl.

Gierne!

Og hvis jeg ellers kan bidrage til
At more Herren lidt, mens han er her,
Saa gior jeg det med Glæde. Vi har ei
Comodier om Somren, det er slemt;
Men her er ogsaa anden Morstab.

Bon Helsen har imidlertid med nogle Andre sat sig ved
Spillebordet derinde, og Spillet er begyndt.

Lehn.

Hvad

Gior disse Herrer der?

Stahl.

De spille Kort.

Lehn.

Om Formiddagen?

Stahl.

Formiddagen er

Den værste Tid at kiedes i; om Aftnen
Kan man dog gaae i Selskab, men hvordan
Skal morsomt man tilbringe Formiddagen?

Lehn.

Ja, det er ganske sandt; det har jeg mærket.
Hvad spille de derinde?

Stahl.

Pharaos.

Lehn.

Han drukned i det røde Hav.

Stahl.

Her kan

Man druknes i det sorte, som det rede;
Men den, der slipper over lykkelig,
Han staaer i et forjættet Land.

Lehn.

Hvad spille

. De om derinde? Det er vel om Penge?

Stahl.

Ja, ganske vist! om randede Ducater.

Lehn.

Det er et morsomt Spil, og det er slemt,
Jeg har slet ingen hos mig, ellers spilled
Jeg gierne med.

Stahl.

Det siger Ingenting.

Jeg kiender Herren, og jeg laaner ham
Paa Wresord og mod hans Underskrift

Saa mange Penge, som han vil; thi kiender
J ikke mig, saa kiender jeg dog jer.

Lehn.

Ta, hvis det kan gaae an —

Stahl.

Det gaaer fortræfligt.

Lehn.

Kan jeg da faae en Plads ved Spillebordet?

Stahl.

Den allerbedste Plads.

I det han fører ham ind, raaber han til de Andre:

Op, mine Herrer!

Og rykker sammen for en Cavaldeer,

Der bryde vil en Landse med Fortuna.

De gaae ind.

En Sal hos Præsidenten.

Herr von Görz. Carl von Spiegelhausen. Luise.

Præsidenten.

Er Admiralen gaaet ud?

Luise.

Jeg troer det.

Præsidenten.

Han har ei hilft paa mig endnu.

Spiegelhausen.

Han tager

Det ei saa noie just med Complimenter,

Og lader ikke til at have levet

Særdeles meget i den store Verden.

Quise.

Før Resten er det en beleven Mand.

Præsidenten.

Hvor er min Søster?

Quise.

Af, nu kommer strax

Le vieux bon temps, som Byen falder hende.

Hun holder sikkert os paa fransk Maneer

En Forelæsning over Admiralen.

Spiegelhausen.

Den gamle Dame taler som en Bog,

Fortrolig med Racine, med Corneille;

Tartuffe, Le Misanthrope — dem kan hun næsten

Par coeur. Hvad angaaer Livsphilosophien,

Saa kan man aldrig høre noget Bedre.

Jeg meget vundet har i hendes Skole;

Og mangen ung og flygtig Pige havde

Bel ogsaa godt af slig en Forelæsning,

I Fald hun vilde lægge den paa Hjerte.

Quise.

Godt, Socrates paa tre og tyve Aar!

Dit Bud skal efterkommes.

Præsidenten

smilende.

Stille, stille!

Tante Debora

kommer i gammeldags Costume, hun nærmer sig langsom gravitetist
og figer forst, naar hun staer midt imellem dem:

Mine Born! vi er her nu forsamlset tilshove —

L u i s e .

Til et Krigsraad maaſkee?

D e b o r a .

Baade Sværdet og Haabe
Har Deel i dette Raad, baade Gammel og Ung.

Til Spiegelhausen.

Min Son! tag mig en Stol, thi mig Aldren gier tung.

Sætter sig.

Bor Slægt, som Alle veed, er den ødleste, bedste;
Hvert et Menneske vel er som Christen min Nøſte,
Men der Forskiel er dog, og med Eiden og Stor
En guddommelig Magt har befolket vor Jord.

Hvert Dyr er vel et Dyr, og kun Dumheden negter,
At til Dyrenes Slægt bor ei regnes Inſecter;
Men Inſecten kan ei, ſkiondt den flyver i Tiorn,
Svinge Flugt over Fiield, ſom en adelig Drn.

Ei paa Treæt en Rød ſig forvandler til Toppe;
Den nytter i ſit Skul, men var den først deroppe,
Da viſnede den ſnart; i det luftige Bad
Af den torrede Trevl voxer ſielden et Blad.

Saadan Forsynet ſelv Alt i Skrankerne passer,
Og Naturen er ſtrengt vel forſynet med Klaſſer.
Det er Viſdom og Pligt for en klog Politik
Uſold meer, tænker jeg, end for blot Botanif.

Og hvad Dyd, hvad Natur ſelv et Menneske lærer,
Er et Bud af Natur, ſom den aldrig undværer.
Mellem Mennesker da der Forskiel være maa.

Nogle store blev født, nogle fødtes Kun ſmaae.
Naar nu Almuen, Born! vil ſig driftigt indtrænge
Til den udkaarne Flok, bor det ei vare længe,
For et bydende Blik, et foragtende Smiil

Fraek Forvovenhed træf med sin drebende Piil.
 Dog — Fornuftens er steds i Forholdene Mægler,
 Og Undtagelse fandt selv de strengeste Regler;
 Stundom hæver sig dog et fortrinsligt Talent,
 Hvormed Adelen selv er i Noden betient,
 Og vi taale ham da i vor Kreds, og vi skaane
 Slig en Roturier — vi bør ei ham forhaane.

Luise smilende.

Var det Tordenskiold meent?

Debora.

Han os giester i Dag.

Han var simpel Matros, men i heldige Slag
 Han opsvang sig til Helt; vi Matrosen maae glemme.
 Admiralen maakee har dog Baadsmændens Stemme;
 Men det klæder ham godt, det har noget Piquant.
 Han har Danemark tient, og til Gavn, det er sandt.
 Os Lord Carteret skrev; han er her efter Freden.
 Dersor beder jeg nu, at ei Giestefriheden
 Overtrædes, at smukt og at artigt Enhver
 Vel sig vogter med ham for den Fornemmes Air.
 Thi det vide vi, Born: er han Helt, og har Modet —
 Det gier Ahner ham ei, og det gier ham ei Blodet.

Presidenten.

Tys! der kommer han nok. Jeg ham modtage vil.

Debora.

Nei, min Broder! det mig fremfor Hver hører til.
 Jeg er Damen, er ældst, og i mig vil han finde
 Jo for Fremtiden her en bevaagen Vertinde.
 Lad mig stemme ham sun! Imponeres han maa.
 Han er god af Natur, men forsædlig raa.

Tordenstkiold kommer, og hilser Familien meget venligt.

Debora

neier dybt for ham, bestandig meget gravitetist.

Min Herr Vice-Admiral! det ret meget os glæder,
Da I reiser omkring nu til fremmede Steder,
For at lære, hvad ei man kan faae af Natur;
Jeg mener nemlig her: comme il faut, Politur,
Og den Sæbenhed, som blandt fornemme Personer
Blot erhverves, men ei mellem Bomber, Kanoner —
Det fornøier os ret, I Hannover udsaae
Til en Højskole for hvad I sigtede paa.

Ei det stikker sig just, at sig selv man berommer;
Men Enhver, som med Smag, med Opmerksomhed dommer,
Vil tilstaae mig, at her I erhverver en Skat,
Som erobres ei kan med en Tordenfregat.
Thi den Aftstand, den Grace, som I ei kan undvære,
Da I Adelsmand blev, og som først I maae lære,
See, den lærer I her; og jeg byder mig til,
At som Hovmester jeg eder optugte vil.

Tordenstkiold

bukter med lunefuld Ironie.

Med Erfiendtlighed varmt jeg, min naadige Frue!
Eder takker. Men dog skal I hunden ei skue
Just paa Haarene strax. Tag Usødet for Raat!
Er jeg sleben just ei, dog jeg bider ret godt.
Complimenter forstaer jeg vel daarligt at dreie,
Og min Courtoisie funde trænge til Pleie;
Jeg var god dog nok til i min morkeblaau Kiol
At staae dagliggen nær ved Kong Frederiks Stol.
Jeg var god nok til ham. I til Takke maa tage!
Jeg for gammel er alt, hvis man vil mig opdrage;

At dresseret som Hund er ei efter mit Sind,
 Og mit Læ'r er for stift til at garves til Skind.
 Jeg har troet, hvis jeg kan paa Lord Carteret stole,
 At jeg kom til et Høf, ei som Dreng til en Skole;
 Og hvis her jeg kun staer for at dadles for Feil —
 Lettet Ankeret er, og jeg heiser mit Seil.

Debora neier dybt for ham, og gaaer Spiegelhausen folger hende,
 efter ligeledes at have giort Admiralen sin Compliment.

Præsidenten
smilende.

Jeg mørker, Admiral! I er en Helt,
 Der ei blot Kaarden bruge kan, men Tungen.
 I — som sædvanlig — vundet har et Slag,
 Saasnart I kom, og det med største Vethed.
 I Munden bandt paa denne gamle Dame,
 Betalte hende med sin egen Mynt.
 Tilgiv! Det er en god, en ædel Pige.

Tordenskiold.

En Pige?

Præsidenten.

Hun er ugift, hvad man falder
 En gammel Tomfru; og i dette Navn,
 Jeg tænker, ligger strax Undskyldningen
 For hendes Adfoerd. Hendes Klædedragt
 Har, som I seer, endnu det gamle Snit,
 Og saa har hendes Holesser og Lanfer;
 Men var forvisset om, hun agter høit
 Jer Tapperhed og eders Characteer.
 Jeg her er Verten — byder jer af Hiertet
 Velkommen. Jeg er stolt af, Admiral!
 At I har valgt mit Huis til Opholdssted.

Alt skal jeg giøre for at more jer
 Den Tid, som I tilbringer her. Min Søster
 Er eengang nu min Søster; hende kan
 Jeg ikke fierne bort. Men hvis der stod
 Et gammelt Træ ved eders Hammervindve,
 Som skilte jer ved Solen nogle Timer,
 Lod I dog Træet staae, forlangte vist
 Af Berten ei, han skulde kappe det.
 Betragt min Søster som en saadan Stamme
 Fra gammel Tid, og dobbelt vil jeg takke
 Den sieldne Tordenskiold for sit Besøg.

Tordenskiold.

Min ødle Herre! denne Venlighed
 Ydmyger og forvirrer mig. Jeg føler,
 Jeg burde taalt — Tilgiv! Det er min Fejl
 Jeg er lidt fort for Hovedet.

Præsidenten.

Gi meer

Om denne Sag! I har alt væretude?

Tordenskiold.

Ja, jeg stod tidligt op, for tidligt op —
 Og træffer Ingen — det var alt for tidligt.
 Jeg vilde hilst paa jer — det var for tidligt;
 Jeg vilde giort i Byen et Besøg —
 For tidligt!

Præsidenten.

Denne Rasched er elstværdig;

En Somand ei kan Hurtighed undvære;
 Thi han forholder sig til sene Landmand,
 Som lette Fugl til et firbenet Dyr.
 I spiser dog hos mig?

Tordenskiold.

Jeg takker skyldigst.

Præsidenten.

Jeg sammenbudet har et lille Selskab
Af Stadens ødleste, dens bedste Kreds,
Som Alle meget længes efter Gren
At hilse jer og drifte Heltens Skaal.

Tordenskiold.

Der vises mig for stor Ópmærksomhed.

Præsidenten.

God Morgen, Admiral! — Luise! kom.

Præsenterer Luise for ham.

Min lille Niece hilser eder venligt.

Luise.

Min Herre! ja, jeg er min Onkels Niece;
Men Tanten, som I saae, var ei min Tante,
Cousinen der gif bort, ei min Cousin;
Men jeg er — Tordenskiolds Beundrerinde.

Neier dybt, og gaaer.

Præsidenten.

En lille Spøgefugl. — A revoir
Til Spisetid!

Tordenskiold.

Naar spises der? Dog ei
For Klokkens tolv?

Præsidenten.

Bi spise Klokk'en tre,
Paa engelsk Viis. Altting er sildigt her.
Jeg raader eder at forsyne jer
Først med en dygtig Frokost, som skal komme.

Tordenskiold.

Nei, mange Tak! jeg spiser aldrig Frokost.
En Sukkertvebak, et Glas Brændeviin,
Det nød jeg alt ved Solens Opgang.

Præsidenten.

Nu

Geneer jer ei, og vær, som I var hjemme!

Gaaer.

Kold kommer med Lehn ind ad en anden Dør.

Kold.

Jo, det var smukke Voier, Admiral!
Det kommer af at lade flige Herrer
Gaae ud paa egen Haand.

Tordenskiold.

Hvad er der skeet?

Kold.

Frands Lehn er lokket i et Spillehuus.

Tordenskiold.

Hvad figer det? Han har jo ei Ducater.
Han sine Lommepenge faaer af mig,
Og ei en Skilling meer.

Kold.

Men han har tabt

Sit Uhr, sin skionne Brystnaal og sin Ring,
Og siden paa Credit —

Tordenskiold

hidsig.

Før Diævlen, Herre —

Lehn

koldt drællende.

Jeg tabte fem og tyve tusind Daler
Paa Wresord.

Tordenskiold.

Paa Wresord? Hvordan?

Nu, saa gid Satan havde slig en Ere!
Er I da reent forbandet?

Lehn.

Nei, det er jeg

Slet ikke.

Tordenskiold.

Fem og tyve tusind Daler!

Lehn.

Jeg min Forskrivning givet har for Summen.

Tordenskiold.

Hvo er den Kieltring, som har narret jer?

Lehn.

Det er slet ingen Kieltring, Admiral!

Det er en Oberst.

Tordenskiold.

Oberst?

Lehn.

Oberst Stahl.

Tordenskiold.

Nu, var han Staal og Flint, jeg træffer ham!

Lehn.

Han holder Bank, det er en Svenske, troer jeg.

Tordenskiold

med Lune.

Det havde jeg dog dog ikke tænkt, at jeg

Var kommen ned til Sydsjælland, til Hannover,
For end at slaaes med Svensken.

Kold.

Han har tient
I Svenskens Hær, men han er tydsk af Fodsel.
Man veed ei ret, hvorfra han er; han falder
Sig Oberst Stahl.

Tordenskiold.

Lehn! han skal give jer
Forskrivningen tilbage, eller jeg
Skal knække ham hans Hals.

Lehn.

Jeg takker jer.

Tordenskiold.

Og hvis I tiere gaaer i Spillehus,
Saa knækker ogsaa Hassen jeg paa jer.

Lehn.

Jeg takker skyldigst.

Tordenskiold.

Og med første Post
Jeg sender eder hjem igien.

Lehn.

Jeg takker.

Tordenskiold.

Thi jeg vil ikke passe meer paa jer.

Lehn.

Deri fortænker Ingen Admiralen.

Tordenskiold.

Gaa nu ad Hælved til!

Lehn.

Ja, meget gierne.

Bukker, og gaaer.

Kold.

Det var en stem Historie.

Tordenskiold.

Alt stormer

Ind paa mig her. Jeg mærker, at jeg er
Ei længer i mit Element, og Lykken —
Den svigter mig. Jeg gik at hilse paa
Den smukke Miss; men det var da for tidligt.

Kold.

Saa slaa jer lidt til No!

Tordenskiold.

Det kan jeg ikke.

Jeg reiser bort igien i Morgen, Kold!

Kold.

Og vil ei hilse paa den smukke Miss?

Tordenskiold.

Før Handen, Kold! hun er ei ung og smuk.

Vord Carteret har holdt mig her for Nar.

Jeg gik lidt ud i Haugen, og der vandred

En gammel Jomfru, ret en Grippenille,

Som løb for Sundheds Skyld en Morgentour;

Og tænkt dig, Kold! det var Miss Harriet.

Jeg spurgte Fleer, og sik det samme Svar.

Kold.

Tag ikke feil, min Herre! Der er to.

Tordenskiold.

Hvordan?

Kold.

Hun har en Faster, hører jeg;

Som løber Toure. Hendes egen Ungdom

Er selv saa frisk og sund, at ei den traenger
Til slig en Tour.

Tordenskiold
glad.

Hvad? det var Fasteren?
Kold.

Ja, ganske vist.

Tordenskiold.

Saa er jeg glad igien.

Jeg veed ei rigtigt, Kold! hvordan det er;
Men den Idee om min romanske Miss
Har slaaet Rodder i mit Hiertes Grund.
Mig tykkes, at jeg er forelsket alt,
Endskiondt jeg aldrig saae det smukke Barn.
Lord Carteret har ei bedraget mig —
Det glæder mig; jeg elsker denne Mand,
Og meget havde det naturligviis
Forbitret mig, hvis jeg var krenket af ham.
Nu, saa er Alting godt.

Kold

betenklig.

Men Spilleren!

Tordenskiold

lystig.

Hvad Spilleren? — Peer, som i Dynekilen
Og som ved Marstrand kapred Svenskens Flaade,
Troer du, han skulde frygte for Klørknegt?

De gaae.

Auden Handling.

Værelse hos Miss Harriet Richmond.

Spiegelhausen. Tante Harriet.

Tante Harriet.

God Morgen, Charles!

Spiegelhausen.

Raadige Veninde!

Zeg kommer fra min Onkel som et Bud,

At invitere jer i Dag til Middag;

Jer og Niecen.

Tante Harriet.

Hvad betyder dog

Det felsomme Gesandtslab? Bed Neveuen,

Ei ved sin Tiener? Paa den samme Dag?

Spiegelhausen.

En overordenlig Begivenhed

Udkræver overordenlige Midler.

Vi faaet har en Giest i Aftes filde,

Og ham til Øre feires denne Fest.

Tante Harriet.

En Giest? Jeg smægter af Nysgierrighed —

Spiegelhausen.

Ja, giet engang!

Tante Harriet.

Det er mig reent umuligt.

Spiegelhausen.

Saa vil jeg sige det, men paa det Vilkaar,
At ei min Hemmelighed bliver robet
Før Niecen.

Tante Harriet.

Skal hun ikke med derhen?

Spiegelhausen.

Jo, Klokk'en tre; men nu er den først ti.

Tante Harriet.

Den Mellemtid er jer af Vigtighed?

Spiegelhausen.

Af største Vigtighed; thi den bestemmer
Min Fremtids Lykke.

Tante Harriet.

Charles! I er dog

Et selsomt Menneske. Man mærker, at
I er en bel esprit, en homme de lettres,
Og ikke ganske fri, uagtet al
Den sikkre Tact og sine Verdenskundskab,
For lidt Extravagance. Men tal kun I!
Jeg er ret oplagt til at høre jer;
Jeg er i godt Humeur — jeg gaaer en Tour
Om Morgnen, og mig synes alt, den hielper.

Spiegelhausen.

Sørdeles! Morgenlufsten skienker eder
Sin Glands og Friskhed.

Tante Harriet.

Af, J er en Smigrer!

Men Fruentimret er saa svagt, at skondt
Hun veed, at Manden smigrer — det behager.
Han vil behage — det er altid Noget.
Men nu til eders hemmelige Giest!
Steengisten dog vel ei i Don Juan?

Spiegelhausen.

Nei — det er eders Nieces Ideal.

Tante Harriet.

Umuligt! Tordenstiold?

Spiegelhausen.

J nævner ham.

Tante Harriet.

Nu har jeg aldrig hørt! Han i Hannover?

Spiegelhausen.

Ja, J har Ret, det er den selsomste
Begivenhed, men sorgelig for mig,
Hvis ikke pludselig jeg faaer min Skiebne
Bestemt. Troer J, hun elster mig?

Tante Harriet.

Gud veed!

Thi hun er fuld af Særhed, Egensind.
Men Tordenstiold — ja, ham beundrer hun
Som Helt, som sieldent Menneske. Men aldrig
Hun saae ham. Og nu er han i Hannover!
Siig, Charles! er han smuk?

Spiegelhausen.

Paa ingen Maade.

Et Ansigt, daglig utsat mangt et Aar

Før Regn og Blæst, før Sol og Nattekuld,
Af det —

Tante Harriet.

Er alt Forgyldningen forgaaet?

Spiegelhausen.

Man funde sige tværtimod, det er
Før meget nu forgylst: rødmosset, bruunt
Et Arr i Hagen, stærke Dienbryn —

Tante Harriet.

Belskabt?

Spiegelhausen.

Før stærk og før for en Adonis.

Tante Harriet.

Ung?

Spiegelhausen.

Meer Neptun og Golum med Skæg,
End Bacchus og Apol.

Tante Harriet.

Hvis det er saa,

Da staer jeg inde jer for Ingenting.

Spiegelhausen.

Hvordan?

Tante Harriet.

I kiender Harriets vilde Smag.

Men er han gift maaskee?

Spiegelhausen.

Det veed jeg ikke.

Maaskee. O, gid han var! Det lettede —

Den Tante letter.

Tante Harriet.

Charles! I har Net,

Endnu i Dag det alt afgiores maa;
Og for min Niece veed, at Tordenskiold
Er her, maa hun bestemme sig for eder.

Spiegelhausen.

Hun har befalt mig sidste Gang: jeg skal
Beskrive Kærligheden i en Sang.
Hun meente, Kærlighed udvog sig slet
I blotte Prosa.

Tante Harriet.

Har I fojet hende?

Spiegelhausen

tager et Papir op af Lommen.

I dette Vers har jeg forsøgt at skildre
Mit Hiertes Tilstand.

Tante Harriet.

Er det godt?

Spiegelhausen.

Det kan

Jeg ikke selv bedomme. Hun har lovet
At svare mig paa Vers igien.

Tante Harriet.

Hun bliver

Alt meer phantastisk. Ung og smuk og rig —
Saa klæder Alting godt. Hun lader sig
Gi sige mere. — Ven! jeg ønsker jer
Af Hiertet Lykke. Presidentens Huus
Det bedste Huus maa kaldes i Hannover,
Og gierne ønsked jeg besvogret mig
Med en saa gammel ødel Slaegt. Men prov
Nu eders Lykke selv! Der kommer hun.
Jeg gaaer; jeg vil ei være Bidne til,

I Fald I faaer en Kurv. Min Tante-Magt

Er længst forbi; hun har affastet Aget —

Det sidste. Prov nu, Charles! om I mægter

At smedde denne Fugl i Amors Lænker.

Hun gaaer.

Miss Harriet

Kommer ind ad en anden Dør.

God Morgen, Charles!

Spiegelhausen.

Huldeste Veninde!

God Morgen.

Miss Harriet.

Hvad forslaffer os saa tidligt

Alt den Hornselsse?

Spiegelhausen.

En Reisende.

Min Onkel sender mig. En Mand af Stand

Er kommen her, og reiser snart igien;

Min Onkel maa som Kammerpræsident

Beverte ham — han havde Brev til ham,

Han boer hos os. Vi ønske Gildet prydet

Med vore britiske Venindes hulde

Nær værelse. Tør vi vel haabe, Harriet!

I kommer Klokkens tre?

Miss Harriet.

Ta, ganske vist.

Hvad hedder han?

Spiegelhausen.

Jeg husker ei hans Navn,

Det klinger saa barbarisk, udenlandsk.

Miss Harriet.

Jeg kommer gierne; men min Tante tør
Jeg ikke love for, hun har besluttet
For Fremtiden at holde streng Dicæ,
Hun vover neppe vel at gaae til Gilde.

Spiegelhausen.

Jo, hun har lovet det for ganske vist.
Men, bedste Miss! før vi til Middag samles,
Lad Alt bestemt da være mellem os.

Miss Harriet.

Jeg holder, hvad jeg lover. Naar I bringer
Et Vers med eders Følelser og Tanker,
Paa Vers jeg svarer eder strax igien.

Spiegelhausen.

Hvis Digtet hielpe kan — det er forfattet.

Miss Harriet.

Kan I det udenad, saa siig mig det!

Spiegelhausen.

Det er umuligt. Mine Følelser —

Miss Harriet.

Har I det skrevet hos jer?

Spiegelhausen.

Det er her.

Miss Harriet.

Tillader I mig da, jeg læser det?

Spiegelhausen.

Ja, gierne!

Miss Harriet.

Hvis jeg gior en Feil — tilgiv!

Det er just ikke let at læse strax

Correct fra Bladet, skoindt det skrevet er

Paa flint Belinpapir med gyldent Snit
Særdeles elegant og tydeligt.

Spiegelhausen.

I roser Skriften; denne Gre kan
En Skriver dele med mig. Digtet selv —

Miss Harriet.

Maa tale for sig selv. Nu, lad os høre!
Jeg er alt ganske skamfuld, thi jeg veed
Det forud alt, at I flatterer mig.

Hun læser:

Ei, Hyrdinde! min Barm holder længer i Lænker
De Holeser, som, ak! mig min Glæde kun skienker,
Men tillige min Sorg; thi af Kærligheds Nod
Sig udfolder en Frugt, som saa sielden er god.
Hvis den modnes i Sol, hvad ligner da dens Nodme?
Da den skienker vor Sicel — o, den sodeste Nodme;
Den berusser vor Aand, og paa Kærligheds Bud
Føler Mennesket sig i Naturen en Gud.
Hvor man skuier, er Vaar, Rosens Torn har ei Pile,
Maanen græder ei meer, de veemodige Smile
Sig forvandle til Lyft, lyftigt bølger hvert Hav,
Og selv Munterhed leer paa Bedrovelsens Grav.
Men, Cupido! hvis, ak! i Melpomenes Skygge
Dine Ferskener hang, hvor Uglerne kun bygge —
Da de modnes ei meer, Maanen stirrer da stift,
Og den quægende Saft sig forvandler til Gift.
Bælg, Hyrdinde! nu selv. Viis mig hen i den Have,
Hvor mig Skiebnen bestemt har sin vigtige Gave.
Skienk mig Liv i et Smil, send mig Dod i et Ord;
Men den Twivl blot forjag, som i Hiertet mig boer!

Flyer ham det høfligt tilbage, og siger:
 Det var fortræffelige Antitheser,
 Et brillant poetisk Broderie,
 Hvor i jeg grant erkiender Kærlingen
 Af Tante Debora; fort, ficer Charles!
 Det var paa Fransk. Nu svarer jeg paa Engelsk,
 Som I mig selv har kaldt, som Hyrdepige.

Med Kicerlighed det er en egen Sag —
 Af, hvad man ofte kalder Kicerlighed!
 Tidt er den blot et flygtigt Selvbedrag,
 En lille Feber, der gør kold og heed.
 Men den helbredes let, som Alle veed,
 Naar man sig paa Helbredelsen besflitter,
 Og taer lidt China, skiondt den er lidt bitter.

Man bragte tidligt til et Hof mig hen,
 Et blot Naturens Barn, en britisk Mo;
 Tidt ønskte jeg tilbage mig igien,
 Og aldrig glemte jeg min Friheds-D.,
 Og aldrig glemte jeg den stolte So,
 Og raske Gutter, som fra fierne Kyst
 Tilbagevendte til en Moders Bryst.

Saa sik jeg Havet, sik jeg Landet ficer,
 Hvor rige Bonde dybt i Kornet gaaer,
 Og hvor fra Riddertiden gamle Træer
 Ved brune Borg for Porten plantet staer.
 Der leged jeg min Ungdoms første Vaar.
 Jeg quad den gamle Sang om Kæmpen bold,
 Og ficer for Alting blev mig Hedenold.

Derfor jeg elsker ikke denne Tid,
 Den er mig alt for listig, alt for fin,
 Forsænglighed med Hiertet fører Strid,
 Man elsker Guldet kun i lukte Skrin;
 Man deler vel med Vennen et Glas Biin,
 Men raske Dyder man med Faren skyer,
 Og Storhed kalder man et Eventyr.

Men hvor jeg seer endnu et Glimt af Kraft,
 Beundrer jeg, og sletter jeg min Krands.
 En Frugten er endnu reent uden Saft,
 Og Stiernen har endnu ei tabt sin Glands.
 Og funkler den juist ikke hertillands,
 Det er det samme — jeg min Stierne seer,
 Fra Firmamentet ned den til mig leer.

Jeg har for eder fastet intet Garn,
 Thi hvæl mig ei med Kærlighedens Bon!
 Jeg er Forgangenhedens, Dremmens Barn,
 Og I er Tidens, Virkeligheds Son.
 En saadan Pagt kan aldrig vorde flosion.
 Jeg hader Stivhed, Smaalighedens Muur,
 Og flagrer, som en Fugl, i min Natur.

Om jeg min Mage finder, vides ei;
 Men Gensomheden volder mig ei Skræk.
 Jeg flagrer modig dog min Klippevei,
 Og skuer i min Morgenrøde kæk,
 Og drinker af min kære Digterbæk.
 Saa er jeg lykkelig, saa er jeg fri,
 Om ikke virkeligt — i Phantasie.

Hun neier, og gaaer.

Spiegelhausen.

Det var et Tordenslag; dog kunde jeg
Mig vente sligt af hendes Egensind.

Tante Harriet

stikker Hovedet ind ad Doren.

Nu, Ben! hvorledes gif det?

Spiegelhausen.

Miserabel!

Tante Harriet.

En Kurv?

Spiegelhausen.

Saa faldes det i Billedsproget.
Jeg veed ei selv, hvorfra det dumme Navn
Har sin Oprindelse.

Tante Harriet.

Det kan vi siden

Studere sammen i vor Gensomhed.

Kom ind til mig, og lad mig troste jer!

Spiegelhausen.

Jeg er forstent, min Naadige! sørdeles
Forstent, og jeg vil hurtig gaae herfra,
For ei at falde jer besværlig med
Mit onde Lune.

Tante Harriet.

Fald mig fun besværlig!

Det morer mig at troste. Unge Folk,
Som have Lykken med sig, bryde sig
Kun lidt om øldre; men i Sorgens Time
Tyer man taknemlig til Erfarenheden.

Spiegelhausen.

Min Naadige! jeg har ei megen Tro

Til Doctorne, saavel i Sælesyge,
 Som Legemssygdom; der er fun to Læger,
 Der hielpe stundom i en saadan Nod:
 Det er Naturen selv, og det er Tiden.

Bukker, og gaaer.

Tante Harriet
 Sukker.

Af, Gud! Naturen visner selv med Tiden.

Gaaer.

Tordenskiold kommer med Lisette.

Tordenskiold.

Men var det ei Herr Carl von Spiegelhausen,
 Som gif os der forbi?

Lisette.

Jo, ganske rigtig.

Tordenskiold.

Han havde Hastværk, han sikk neppe Tid
 At hilse mig igien; han undgik mig.
 Har han besøgt din Frøken?

Lisette.

Det er muligt.

Maafee den ældste.

Tordenskiold.

Bil du melde mig

Nu hos den yngste?

Lisette.

Gierne. Deres Navn?

Tordenskiold.

Socaptain Ployart, kommen hid fra Danmark
 Med Brev til Frøkenen fra Lord Carteret.

Giver hende et Brev.

Lisette.

Da er I sikkert hiertelig velkommen.

Behag at sidde ned! Miss Harriet kommer
Paa Dieblifiket vist.

Tordenskiold.

Jeg takker dig.

Lisette gaaer.

Tordenskiold.

Ha, det var vel, at ei han fiendte mig,
Han kunde robet mit Incognito.

Men — lad mig fatte mig! Mig synes fast,
Jeg trækker Beiret som en Candidat,
Der skal til Attestats. Ja, giore Cour —
Maaskee — til et elskværdigt Fruentimmer,
Og dog forstille sig — det holder haardt.

Miss Harriet kommer glad med det aabne Brev i Haand,
fulgt af Lisette.

Miss Harriet.

Hvor er han dog, Lisette?

Lisette.

See, der staaer han!

Miss Harriet

hilser venligt.

Min Herre! Herr Captain! I bringer mig
Fra Danmark — fra Lord Carteret et Brev —

Tordenskiold

bukker dybt.

Ja, naadige Frøken!

Miss Harriet.

O, jeg takker eder,

Skjøndt Brevet fun er fort. Han skriver mig,

At egentlig I være skal hans Brev,
Og at I bedre kan fortælle mig
Alt mundtligt, hvad jeg gierne vide vil,
End han kan skrive det.

Lisette gaaer.

Tordenskiold.

Det er naturligt,

I Fald I Noget vide vil om Danmark;
Jeg kommer lige just derfra. Men, Miss!
Undskyld min Dristighed — hvad kan vi tække
For slig Opmærksomhed? Thi det er sieldent,
At udenlandske Piger — unge, smukke —
Bekymre meget sig om fremmed Land,
Og mindst om mindre Stat i fierne Nord.

Miss Harriet.

Er det forunderligt, at jeg bekymrer
Mig om mit Fædreland?

Tordenskiold.

Og er I ei

En Engelænderinde?

Miss Harriet.

Ganske vist!

Før tyve Somre siden bragt til Verden
Paa Kysten af Northumberland.

Tordenskiold.

Og dog?

Miss Harriet.

Jeg skal dog ei fortælle Captain Ployart,
At min Provinds med samt Ostangeln
Befolket blev i gammel Tid af Danske,
Og at vi altsaa stamme ned fra dem?

Tordenskiold.

Det er en Ære for det lille Danmark,
At være Moder til det store England.

Miss Harriet.

Men hvilket Barn, om nok saa stort, forsmaade
Sin ædle Moder? Sæt, at I det bragte
Til Admiral — at eders Fader var
En ærlig Borger — mon I glemte ham?

Tordenskiold

bevæget.

Nei, sandelig — jeg glemmer aldrig ham.
Og eders Hølelser — jeg deler dem!
Jeg er en Normand, Frøken! men min Slægt
Er dog til Trondhjem kommen op fra Holland;
Og neppe saae jeg Digerne dernede,
Den flade Græsgang, for jeg glemte Fieldet
Et Dieblik, og varme Tårer væded
Den Jord, som giemmer mine Fædres Aste.

Miss Harriet.

Ja, seer I vel? Saa gaaer det ogsaa mig.
Fra lille Barn alt sang jeg disse Viser,
Som endnu prise Dansernes Bedrifter.
Vel var de grumme tadt; og naar Kong Alfred
Bud Harpen sang i Danskens Leir, saa holdt jeg
Med Alfred. Men han var blandt Angelsaxer
Selv en Undtagelse.

Tordenskiold.

I er bevandret,

Min Frøken! i Historien.

Miss Harriet.

Nei, Herre!

Paa ingen Maade; fun det Vigtigste
Det Skionne, Herlige, det faengsled mig.

Tordenskiold.

Historien er ssion. Jeg har som Dreng
I Trondhiem læst min Snorre Sturleson,
Som alle Bonder der; men siden sik jeg
Saamange Ting at passe, maatte høvles
Lit af og lære Sprog, naar jeg var fri
For Dienesten; saa læste jeg fun lidt
Historier. Den sidste, som mig hued
Særdeles godt, var om Gort Adeler,
En norsk Matros, som svang sig i Benedig
Til Admiral ved fielen Tapperhed
Mod Tyrkerne.

Miss Harriet.

Men det har Tordenskiold
Giort i sit Fædreland imod de Svenske,
Og Fædrelandet hosted Frugten af
Hans Hæltedaaad.

Tordenskiold.

Ja, det var lykkeligt
For ham.

Miss Harriet.

Og Fædrelandet. — See, min Herre!
Jeg sige skal, hvoraf det kommer sig,
At denne Mand særdeles huer mig.
Af, seer I, jeg er voget op med ham;
At sige med hans Krigsbedrifter. Jeg
Bar lille, men jeg læste dog min Shakespeare,
Og det var meer, end Nogen funde sagt
Om mange Store; Shakespeare var foragtet,

Og han er saa endnu af Gammel-England,
Som danne vil sig taabeligt paa Fransé,
Og foretrækker svagt en lunken Cato
Af Addison for Hamlet og Kong Lear.

Tordenskiold.

Jeg fiender ei de Hælte, som I nævner.

Miss Harriet.

Shakspeare har i sin Henrik Fierde tegnet
En Hælt, som ligner Wessel: Harry Percy,
En Son af Farlen i Northumberland —
Min Landsmand — kaldet Hotspor, thi hans Ild
Fremspored ham til Hætedaad, og gav ham
Elskværdighed, som selv elskværdig blev,
Naar han forløb sig.

Tordenskiold.

Altsaa — Tordenskiold

Har stundom dog forlobet sig.

Miss Harriet

smilende.

Ja, ja!

Hans Hæftighed ham bragte tidt i Fare,
Hvor Lykken —

Tordenskiold.

Bedre var, end hans Forstand.

Miss Harriet.

Det vil jeg ikke sige. Tordenskiold
Har god Forstand; men, kære Herr Captain!
Forstanden langsomt gaaer, som Elephanten,
Og Hætemodet flyver, som en Drn;
Tidt giver sig den stærke Fugl ei Tid
At oppebie sene Folgesvend.

Saa meget er nu baade vist og sandt,
At uden dette Træk, den Characteer
Var Tordenskiold mig ikke nær saa fier.

Tordenskiold.

Hvorfor?

Miss Harriet.

Et Uhr kan være meget godt
Og nyttigt; men det er og blier et Uhr —
Jeg kan ei elske det. Naturen har
Særdeles viist tildeelt de store Mænd
Gen eller anden lille Svaghed. Den —
Den ene gior os Hverdagsmennesker
Det muligt, at forenes nærmere
Med dem. Thi blot Beundring, Grefrygt
Frembringer aldrig Kicerlighed og Benstab;
Nei, Ven bør overbære med sin Ven.
I Solen kan man ei bestandig staac,
Et venligt Arnested behøver Skygge.

Tordenskiold

rot.

Det var fortæfligt sagt: Et Arnested
Behøver Skygge! Helten trænger ogsaa
Til Arnestedet; thi det salte Hav,
Det er en deiligt Mark for Grens Rug,
Men det er ingen Hytte høiest kun
En Grav, som reiser selv sit Monument
For Kampens Son, naar Stormen taerner Bolgen.
Men Fred er ogsaa god; og hvorfor springe
Med dragen Klinge lige ned i Graven?
En Børneslok kan ogsaa lege først
Med Fadersværdet i den sikkre Balg,

Dg klappe ham med lille spede Haand
Paa brunen Kind, som for kun Blæsten kyssed.

Miss Harriet.

Gud give Tordenstjold den Fred og Glæde,
Som han saa fuldeligt, saa vel fortiner!
I er hans Ven?

Tordenstjold.

Ja — hans Fortrolige.

I Dynekisen selv var jeg med ham;
Jeg fulgte ham paa alle Tog. Vi ere
Fra Trondhiem begge, og jeg kiendte ham
Fra lille Dreng.

Miss Harriet.

O, det var herligt! Nu,
Saa skal I ogsaa see min Tegnebog.
Jeg viser den just ikke til Enhver;
Thi de urimelige Mennesker —
De lee mig ud, og spørge: „Hvor har det
Nu funnet more dig, at tegne ham,
Den Fremmede, saa tidt, i alle Forhold?“
Ubillige Spørgsmaal! Naar en Botanist,
Som lægger sig scerdeles efter Planter,
Har Bogen fuld af Blade, Bæxter, Svampe,
Det finder man fornuftigt, hensigtsmæssigt,
Til Bidenslabens Tarv; men naar et Hierte,
Naar Tanken folger Manden paa hans Bei,
Naar Mennesket interesserer sig
Med Kraft for Mennesket, og gør sig hans
Bedrifster fattelige, præger dem
Dybt i Hukommelsen, i Følelsen,
For at bekæmpe Sindsdespoterne,

Der myrde meer, end mangen tyrkisk Sultan:
Forglemmelsen og Utaknemligheden —
Det faldes Daarslab og Barnagtighed.

Tordenskiold.

J tegner altsaa?

Miss Harriet.

Til min egen Morslab
Og mine Benners.

Tordenskiold.

Tor jeg haabe, Miss!

Som gammel Kammerat af Tordenskiold,
At J betragte vil mig som en Ven?

Miss Harriet

henter en Mappe med Tegninger, og sætter et lille Bord frem.
Det seer J, da jeg viser tillidsfuld
Jer mine Skizzer, i det Haab, at J
Udfylder Manglen med jer Phantasie,
Og staarer for Critik et svagt Forsøg.
Forst har jeg, som J veed, jo aldrig seet ham —
Kun tænkt mig ham — omrent som eder.

Tordenskiold.

Nu,

Der har J ikke taget meget feil;
Thi vi er Søskendborn paa Moders Side,
Og ligner virkelig hinanden noget.

Miss Harriet

lukker Mappen op, og tager smilende en Tegning frem.
Der staar han første Gang som — Skredderdreng
Paa Trondhiems Gade, trykker Mesteren,
For hvem han bære maa en Klædeblylt,
En Sneeboldt dybt i Nakken.

Tordenskiold.

Ha! ha! ha!

Saa har I ogsaa hørt det? — Det er ganſte
Hortræfligt!

Miss Harriet.

I den ſkarpe Vinterfuld
Barhovedet og i en lille Troie.

Tordenskiold.

Ja, ſaadan var det juſt. Hvor veed I det?
Og I foragter ikke Tordenskiold,
Hør han var Skrädderdreng?

Miss Harriet.

Nei, twærtimod!

Jeg finder denne Skiebnens Ironie
Særdeles ſindrig — yndig — elſkelig.
Hvad mindſt han var, det ſatte man ham til;
Men alt til Skrädderdrengen ſendte Thor
Iø Krudt og Kugler i den hvide Sne,
Og han forſtod med den at kaste Bomber.

Tager et andet Stykke frem.

Men Ironien gif endnu et Skridt,
Og for at hœves blot langt mere høit,
Sank han for Verdens Fordom end et Trin.
Der ſtaaer han ſom en Tiener.

Tordenskiold.

Gud velsigne

Den ødle Doctor Jespersen, vor Konges
Confessionarius; hvis Peder Wessel
Ci kommen var i Kiobenhavn til ham,
Maaskee gif han i Trondhjem end ſom Skrädder.

Men Jespersen lod heller ikke Knegten
Ret længe stikke der i Liberiet.

Miss Harriet.

Jeg veed det: Kiolen med en broget Tressé
Forsvandt for Troien blaa, en kantet Hat
For lettere Kabus.

Biser ham et andet Billedet.

Der staer Matrosen.

Tordenskiold.

Og saadan foer han Jorden om, han saae
Guinea, twende Gange foer han til
Ostindien.

Miss Harriet.

Og lærte Somandslab,
Krob i det høie Tougværk, som en Kat,
Hang over Raaen i det bælne Morke,
At binde Seilet i den sterke Storm.
Og som en Murer vorder Architect,
Saa lærte Tordenskiold Matrosens Pligt,
Bed at erhverve sig hans Egenskaber.

Tager et andet Billedet frem.

Hør er Cadetten.

Tordenskiold

rott.

O, du gode Gud!

Hvor blev han glad, da Kongen hæved ham
Fra slet og ret Matros til Secadet;
Da han fik Uniform, den lille Kaarde
Bed Siden. Miss! han blev ei gladere,
Da han blev Admiral.

Miss Harriet

som før.

Her Lieutenanten

Staaer paa den lille Snæv.

Tordenskiold.

Ja, paa min Sjæl!

Paa Ormen. Ja, den Orm, den lidet Orm,

Den nytted Peder Wessel meer, end Ormen

Hin Lange nytted Olaf Trygveson.

Miss Harriet.

Men her er Lovendals Gallei.

Tordenskiold.

Hvor Fanden

Har I dog saadan lært at bygge Skibe?

Ja, det er ganske rigtigt.

Miss Harriet.

En Copie. —

Men nu maa I forlade mig, at jeg

Ei folger ham paa alle Hestetog.

Et Skib af Nogen skuult er ingen Gienstand

Hvor Malerkunsten, naar det kommer tidt.

Til Tafke tag med den Caricatur!

Tordenskiold.

En latterlig Person med tyk Baryk,

Med tynde Been og stive Kioleskioder,

Med Chapeaubas i Armen, strækker ud

Stift alle Fingre paa den venstre Haand,

Og aabner Mundten, som han havde faaet

Et Been i Halsen?

Miss Harriet.

Det er So-^o-Fiskalen,

Der flager over ham, og som vil have
Ham degraderet strax, fordi han bruger
For meget Krudt.

Tordenskiold

Khøser henrikst hendes Haand.

O, Gud velsigne jer!

I er en herlig Pige. Fanden tae mig,
Om nogentid jeg saae en saadan Pige!

Miss Harriet.

Men Kongen agter ei Fiskalens Klage;
Han hører Tordenskiold i Adelstand.
See, her er Baabnet: Lynild i det Blaa,
En Drn med spilte Vinger, Guldkanoner,
Og Norges Love for den rafse Normand.

Tordenskiold.

Jeg bad ham ei derom. Gud veed, det var
Hans egen Naade.

Miss Harriet.

Kiender I det Billed?

Tordenskiold.

En Præst, en Officeer, en Bonde — Svenske!
Jeg kiender dem. Dem hented Tordenskiold
Hans Majestæt, der sad ved Taffelet,
Da Kongen gierne vilde vide, hvad
I Everrig der yttret blev af Stænderne.
Han bragte dem, for Kongen havde spilist.

Miss Harriet.

Der staarer han med sin Naaber paa et Skib,
Og spørger Grib derhenne paa det andet,
Om de skal gieste Svensken.

Tordenskiold.

Ja — det var

I Dynekisen.

Miss Harriet.

Det blev for Kong Carl
Et kostbart Giestebud. — Men seer I her?
Der gaaer han om i Marstrand som en Fisker,
Og følger Torsk, og speider Leiligheden.

Tordenskiold.

Et dristigt Indsald!

Miss Harriet.

Det var mere dristigt,

Da han i Fæstningen alene gif,
Og skiedte bandende paa Commandanten,
Hordi han endnu ei var draget ud.
I Fald man havde smækket Porten til?

Tordenskiold.

Hvor Dicevlen veed I Alting dog saa noie?

Miss Harriet.

Hans ædle Liv har svævet tidt i Fare.

Viser ham det sidste Billede.

Paa dette Billed her er Faren storst.
Omringt paa Kysten staaer han af de Svenske,
En Rytterslok omringer ham, hans Folk
Er alt i Baaden, Officeren fordrer
Hans Kaarde; ha — „men ikke denne Gang!”
Han svarer, hugger Svensken over Armen,
I Havet springer, leer ad alle Kugler,
Og kommer frelst i Baaden til sit Land.

Tordenstiold

Knysser heftigt hendes Haand.

Min ædle Miss!

Miss Harriet.

Nu er der ingen fleer.

Tordenstiold

staar op.

Saa maa jeg ogsaa vise jer et Billed,

Et Mummespil, ret som det forrige.

Lord Carteret, en Ven af Tordenstiold,

Fortalt har om en herlig britisk Pige,

Som aldrig havde seet, men yndte Gutten;

En deilig Mo, med Hierte, med Forstand.

Da Kampen nu var endt, og Freden smilste,

Da Tordenstiold var smykt med Kongens Naade,

Med Folkets Yndest — see, da tænkte han:

Hvad er det Alt dog uden Elskovs Lyst?

Dit Hierte, som kun mødte Fiendens Kugler,

Skal det ei smeltes, aldrig banke ved

En deilig Piges Barm? Ha, jeg vil see

Min Engelænderinde! — Derpaa drog han

Til Fastland, til Hannover. Og formummet,

— Som Fisken i Marstrand — staaer han her

Som Captain Ployart. Speide vilde han

Sin Skiebne, see, om dette Drømmebilled,

Der længe fyldte Hiertet ham med Haab,

Bel funde vorde virkeligt. Det er det;

Thi Harriet Richmond overgaer hans Drøm.

Knæeler, og gribet hendes Haand.

Hør knæler han for dine Fodder, Harriet!

Han, som tilforn kun knælte for sin Gud

Og Frederik den Fierde. Harriet!
 Hvis jeg skal vinde dig, da maa det skee
 Raek med at lobe Storm. Jeg duer ei
 Til langsom Smægten, og til gradeviis
 At nærme Maaleet mig. Jeg aabner dig
 Min Favn, og vil du være min — saa kom!
 Hvis ei — giv mig et Bink, og jeg gaaer bort —
 Du seer mig aldrig meer.

Miss Harriet
 synker i hans Arme.

Min elskte Ven!
 Min Tordenskiold! saa tag din Harriet.
 Troer du mig mere stærk, end hele Sverrig?

Tredie Handling.

En Sal hos Kammerpræsidenten.

Carl von Spiegelhausen. Von fessen.

Spiegelhausen.

Jeg føler mig et omkabt Menneske,
En Invalid, der i en Træfning misted
Sin hoire Arm. Ja, Rudolf! sikkert stod
Det Maal for Dine mig at vinde Harriet.
I hendes Bægring saae jeg Pigeknibskhed,
Blot for at stramme Knuden fastere.
Jeg i Hannover gialdt hos unge Damer
Dog for en vacker Mand; min Slægt er af
Eldgammel Adel, Kammerpræsidenten,
Min Onkel, en af Stadens første Herrer.
Jeg har erhvervet mig en Dannelse,
Som end er sielden i det tydste Rige.
Alt, hvad der mangled mig, var Penge. Penge
Har Harriet nok af; naar hun først var min,
Da blev den hele Gield en ringe Sag.
Nu voxer Øvergen til en hæsslige Kæmpe,
Som truer mig; nu blier hver Creditor,

Der før kun var et luftigt Giøglebilled,
 En Steen, der hænger over mig, og knuser,
 Saasnart den løsner sig. Og al den Nød
 Mig foraarsages af en Eventyrer,
 Som intet fiender end til sine Sæder;
 En Jagthund, som blev løst af Kobbelet
 I Farens Stund, og siden ikke bundet.
 Han kommer her, betaler Høfsligheder
 Med plump Uartighed, han glemmer, hvad
 Han er en gammel fornem Dame skyldig,
 Bertinden i det Huus, hvor han er Giest,
 Og svarer grovt paa venlige Formaning.
 Saa vinder han et uersarent Barn,
 Et egensindigt, vildt phantastisk Hierte.
 Ha, Rudolf! jeg kan ikke sige dig,
 Hvor al min Harme vender sig mod ham.
 Alt sig forener, som den sorte Plet
 I Skiven — blot i denne Tordenskiold.
 Hans Navn er mig alt vederstyggeligt,
 Og seer jeg ham, da koger Blodet mig
 I alle Aarer.

Felsen.

Hevnen kan vel koles.
 Endnu er han ei Harriets Mand. Det gielder
 Kun om, at dygtigt han forløber sig,
 Og gjør sig latterlig, foragtelig;
 Det gielder kun at bringe ham i Fare.

Spiegelhausen.

I Fare han? Det forekommer mig,
 Som om du drukne vil en Alal i Vand.

Felsen.

Nu nu! Hvert Dyr har dog sit Element.
 Der gives Fiske — Silden, for Exempel,
 Den vevre Svommer i et Sølverharnist,
 Der doer, saasnart den kastes op i Græs.
 Jeg veed dog Noget, som kan drille ham,
 Kan giøre Skaar i denne Fæst, der feires;
 Og muligt render han sig selv derved
 En Kniv i Livet.

Spiegelhausen.

Troer du det? Hvordan?

Felsen.

Jeg lider heller ikke denne Danske,
 Og det skal glæde mig, hvis vi kan sætte
 En Dæmning imod disse taabelige
 Æorgudelser, især af Qvinderne,
 Som af Henrykelse nu neppe vide,
 Hvor de skal hen, og slabe sig saa sært,
 Som Bonden, da han saae en Abekat.

Spiegelhausen.

Saa stig mig da, hvori bestaaer dit Haab?

Felsen.

Har du ei seet den Dreng, der folger ham,
 Som Lammet Klofkesaaret?

Spiegelhausen.

Herr Frands Lehn?

Felsen.

Han har i Morges tabt til Oberst Stahl
 Den Summa: fem og tyve tusind Daler.

Spiegelhausen.

Ha, det er aldrig muligt!

Felsen.

Han er rig,

Og derfor tog vel Tordenstiold ham med,
Som Malkeko; men nu vil Andre malke
Den samme Ko, og det forbirrer Helten.

Spiegelhausen.

Ha, det var herligt! Det er just mit Hverv,
Til Middag at indbyde Standspersoner;
Thi Gallataffel skal være stort,
Og vi har ogsaa Narre her i Huset.
Luise, Ben! min Onkels Diesteen,
Har faaet pludselig en Sang forfattet,
Som synges skal, mens hun befrandser ham.

Felsen.

Hun gierne være vil Copie af Harriet.
For syntes mig ret godt om denne Pige,
Men saadant Fias gier hende væmmelig.

Spiegelhausen.

Nu, bedste Ben! nu vil jeg sende strax
Et Brev til Oberst Stahl, saa kommer han.
Og seer ham Tordenstiold, saa tro du mig,
At det vil ikke være længe, før
Det trækker op til Torden. Harmonien
Vil ende sig med hæslig Dissonants.

Felsen.

Det var det just, jeg vilde foreslaae.
Slig Saed maa sikkert være gode Frugter.

Spiegelhausen.

Godt! Folg med mig, saa vil jeg skrive Brevet.
Maaskee du er saa god og bringer det?

I sleg en Hurlumhei kan Formerne
Saa strengt ei følges.

Felsen.

Nei, det gaaer i Dag
A la Campagne, som man falder det.
Giv mig kun Brevet, jeg besorger Alt.
En Sag af saadan Vigtighed betroer
Man ikke til en Tiener. Oberst Stahl
Maa komme vist. Jeg lover, han skal komme!

De gaae.

Tante Debora kommer med sin Broder, Hans von Hörh,
der er i Jagtskæder.

Debora.

Det glæder mig at see dig her, min Broder!
En Evighed det er jo siden, da
Du sidst os gjorde den Hornselsje.
Hvad kan vi nu tilskrive vel den Gre —

Hans.

Du møder mig i Døren strax med Finter,
Min gode Debora?

Debora.

Paa ingen Maade.

Jeg ønskte kun at vide —

Hans.

Du skal faae det
At vide; thi du veed, jeg er oprigtig,
Og at mig Værligheden gaaer for Alt.
Altcaa — for din Skyld er jeg ikke kommen.

Debora.

Usigelig galant og hierteligt.

Hans.

Galant vel ei; men hierteligt — o, jo!
Det er af hiertet talt, og skiondt lidt dicervt,
Det er just Hølelsen for dig, min Søster!
Der gior mig dicerv, thi det gior tidt mig ondt,
At jeg kan ikke komme her for din Skyld.

Debora.

Af, jeg beklager —

Hans.

Vi er Søskende;

Men saa forstellige, som Mennesker
Vel findes kan paa denne Jord. Jeg elster
Det Fædrelandste; du est kun forgabet
I hvad der fremmed er og udenlandst.
Et sligt Forrcæderi mod Fødelandet
Og mod Naturen kan jeg ikke taale;
Og dersor seer du mig saa sjeldent her.

Debora.

Du er en Særling, mon cher frère! Taal,
At jeg betaler dig din Erlighed
Med samme Mynt. For dine sidste Penge
Du klochte dig den gamle Borg paa Fjeldet;
Der klined du, som Svalen, dig da Neden
I de forladte Haller, klochte Baegre,
Hvoraf de gamle Riddre fordum havde
Bersuet sig. Til Heste saa, til Hunde
Blev Resten anvendt. Nu du gaaer paa Jagt,
Et Spøgelse — fast som den vilde Jæger,
Der hører meer ei vort Marhundred til —
Og drommer kun om den forsvundne Tid.

Hans.

Dg deri gior jeg vel, den Drom er smuk;
 Imens I puddre jer i Dalen her,
 Og snakke Frans. Jeg siger dig det, Søster!
 Det var det feigeste Forraederi
 Mod Faedrelandet, mod Nationens Gre,
 Da Adelen i Tydskland ret begyndte
 Med Praten paa Fransosif. Aldrig smeded
 Sig for et Folk i værre Slavelænker.
 Thi underkaster jeg min Smag en Fremmed,
 Saa underkastes ogsaa min Forstand,
 Og selv jeg gior mig til en tosset Pebling.

Debora.

Man dannes ved at lære kun af Andre.

Hans.

Nei! ved at modnes ret kun indenfra.
 Jeg giver ikke fire Skilling for
 Den Dannelse, som med en Form af Blik
 Du trykke kan paa hver en Marvebudding.
 I med jer Dannelse! — I Riddertiden,
 Da Minnesangren quad for Hohenstaufen,
 Da var der Dannelse. Da Luther skrev
 Paa Wartburg, da Melanchton, da Erasmus,
 Da Reuchlin leved, var der Dannelse.
 Men Trediveaarstrigen — denne hai
 Har Alting opslugt. Ja, den Drf af Sand
 I Tidshistorien, langt mere gold
 Og blomsterlos end Lyneburgerheden,
 Har slettet Alting ud. Versailles Ludvig
 Blev Aandsdespot ved den westphalske Fred.
 Nu snakker I Fransosif, puddre jer,

Nu Ridderstøvlen veg for Silkestrømpen;
 Og aldrig Adelen var meer hovmodig,
 End da den ganske havde givet Slip
 Paa Dicervhed og paa Nationalitet.

Debora.

Men, Herregud! hvad vil da Heltetiden,
 Blot i en gammel Jæger travesteert,
 Her i Hannover?

Hans.

Jeg har sagt, jeg kommer
 Ci her for din Skyld; men min Broder Fri^s
 Vil jeg besøge, Kammerpræsidenten.
 Det er en Mand, som Are gør sin Slegt,
 Hvem alle Tider funde være tient med.
 Desuden veed jeg, Tordenskiold er kommen.
 Ham vil jeg see. I Norden er endnu
 Der Kæmper; der har franske Skæddere
 Og Haarfriseurer eller Gouvernanter
 Saa meget ei rumsteert. Der staaer endnu
 Paa Markerne de gamle Kæmpehoie;
 Der findes end i Hobetal i Furen
 Stridssærerne fra Hedenold; der fleer
 Dog Get og Andet. Bandet taaler ei
 Saa stor Forandring, som det faste Land.
 Jeg trykke vil den bolde Vikings Haand,
 Saa rider jeg tilbage til mit Fjeld.

Debora.

Og naar nu denne Tordenskiold fornærmet
 Din Søster har, hvad da?

Hans.

Hvad har han gjort?

Debora.

Jeg foreholdt ham i en venlig Tale
 Hans Mangel paa Cultur og Conduite,
 Jeg tilbod ham, at ville danne ham;
 Og han — han svarede mig ubehovlet:
 At han var ikke længer Skoledreng.

Hans.

O, Gud velsigne ham! saa maa jeg kyssé
 Ham til paa Munden, dersom det er saa.

Debora.

Nei, det er ikke til at holde ud.

Hans.

En Times Tid kan du dog sagtens holde
 Din Broder ud, som du har ikke seet
 I flere Aar. Jeg mener det ei ilde;
 Jeg føler, at du est mit Kjød og Blod,
 Min stakkels Debora! og jeg har sand
 Medlidenhed med dig.

Debora.

Min Broder! jeg
 Træbeder mig al Condolence.

Hans.

Nu,

Giv mig din Haand, og lad det være glemt.
 Vi vil ei disputere meer, min Søster!
 Om Politik. Du forestaaer et Huis
 Saa godt som Nogen, det er Hovedsagen;
 Bedomme Hælten, det er Mandens Sag.

Debora.

Jeg vil ei heller meer bedomme dig.

Sagte.

Desværre! du er under al Critik.

Hun gaaer.

Præsidenten kommer med Luise.

Præsidenten.

Min siære Hans! velkommen.

Kysset ham.

Hans.

Broder Friis!

Gud signe dig. Lad mig ret see paa dig.
Den Samme! smuk og munter! Jeg begriber
Ei, hvordan du det holder ud, min Broder!
I denne Daarefiste. Men jeg agter
Din Flid, din Iver og din Driftighed.
Og var i Verden ingen dygtig Mand
At finde meer, saa gif den reent til Grunde.

Præsidenten

leer.

Altcaa — du agter mig, fordi jeg er
Forvalter for en Daarefiste?

Hans.

Friis!

Det er en vigtig Post. Forvalteren
Maa have god Forstand for hele Kisten.
Og Præsident for Kamret eller Kisten,
Det kommer ud paa eet.

Præsidenten.

Jeg siender dig,

Du mener mig det godt. Men, siære Hans!
Vær dog lidt tolerant. Troer du da ikke,
Man ogsaa spotter dig, fordi du lever

Kun i Forgangenhedens Ridderborg?
 Men jeg — jeg finder, du gior vel deri.
 Thi der maa være Folk med Aand og Siæl
 For Alt i Verden; og mens Tidens Born
 I Tiden lever, og udfylde den,
 Saa agter jeg Undtagelsen, der stuer
 Tilbage tro, og med sin Kærlighed
 For hvad i gammel Tid var Stort og Smukt,
 I Flugten standser os Grindringen.

Hans.

Du er for billig, Fredrik! Billigheden
 Kan ogsaa gaae for vidt. Du søger at
 Besmykke, hvad der skeer; det gaaer ei an.
 Der Forstiel giores maa paa Godt og Ondt.
 Vor Søster Debora, hun er dog reent
 Forbandet; jeg gad høre, hvordan du
 Undfylde vil den hvide Kakadue.

Præsidenten.

Man hænger Kakaduen i et Buur,
 Bespiser den, og gier den daglig Vand,
 Man morer sig ved Ord, som den har lært;
 Og skulde Broderen ei ynde meer
 Sin egen Søster, ligned hun end lidt
 Slig Kakadue, naar hun forestod
 Hans Huus med Orden og Deconomie,
 Og har en Dannelsse, som Tiden hylder?

Hans.

Ja, Tiden! det er juist Ulykken, Broer! —
 Hvem er den Frøken der?

Luisse

Kysser hans Haand.

Min Onkel kiender

Ei meer Luisse, som han dog har staet
Selv Fadder til?

Hans.

Nei, disse Pigeborn

Er allergalest til snelt at forandres.
Med dem ei lober Tiden selv omkaps.
Du var jo ikke stor' end saa, da sidst
Jeg saae dig — og nu er du alt en Dame!

Præsidenten.

Du veed, min Broder! vi har sieldne Giester
Foruden dig — den vakkre Tordenstiold —

Hans.

Jeg veed det.

Præsidenten.

Og han spiser her til Middag.

Hans

seer ud af Scenen.

Hvo kommer der?

Præsidenten.

Det er Miss Harriet Richmond.

Hans.

Det var paa Engelsk. Som jeg moerker, staer jeg
I Noahs Ark imellem alle Dyr.

Kom ind et Dieblik alene med mig
Først paa dit Kammer! Du har sagtens dog
Et Qvartereers Tid at skienke mig?

Præsidenten.

Det har jeg;

Men saa maa du ei heller være før,
Dg kommer du at hilse Tordenskiold,
Saa maa du ogsaa hylde ham.

Hans.

Det skal jeg.

Præsidenten og hans Broder gaae.

Miss Harriet kommer, Luise gaaer hende i Mode.

Luise.

Min bedste Harriet! hvor det glæder mig
At høre denne Tidende. Du er
Forlovet alt med Tordenskiold.

Miss Harriet

smilende.

Nu vil

Vist Gæssene paa Capitolium
Forraade Gallierne med ivrig Snaddren
Om det Usommelige ved at give
Sin Haand, sit Hjerte bort i første Stævne.
Men, lige godt, Luise! lad dem det.
Han Fæstningen har vundet, jeg er hans.
Lad de forsigtige, de floge Finker
Kun narre fuglefænger en Stund;
Lad ham taalmodig løbe med sin Læmstang,
Indtil de sætte sig og klæbe fast.
Jeg havde lidt kun før at tale med dem,
Dg mindre nu. Jeg reiser bort i Morgen
Med Tordenskiold, og kommer ei tilbage.
Den Eneste jeg mister her, er dig;
Det vilde jeg saa nødig, gode Pige!
Derfor jeg gør det Forslag dig, Luise!
At folge med.

Luise.

At følge dig?

Miss Harriet.

Til Sachsen,

Berlin, til England, endelig til Danmark.

Det herligt er, at see sig om i Verden,

Jeg mister ei Veninden for en Ven,

Og, naar du vil, du vende kan tilbage.

Luise.

Af nei, min Harriet! nei, det gaaer ei an.

Det vil bedrove mig særdeles, Harriet!

At du forlader mig; men reise bort,

Det kan jeg ikke.

Miss Harriet.

Koster det saa meget,

At rive dig fra Tante Debora?

Luise.

Nei — men at rives fra min Onkel Frits.

Han er nu bleven vant til mig i Huset.

Han overbaerer gierne med sin Søster;

Men, ørlig talt, han trænger ogsaa til

Et Menneske med jævn og sund Forlust,

En munter, blid Natur, et venligt Hjerte,

Der ei forskrues af Spidsfindigheder,

Forhærdes ei af Egensindighed.

Min Fætter Carl kan ei husvale ham;

Og naar han kommer fra Forretninger,

Saa trænger han dog til at vederqvæges.

Miss Harriet.

Luise! gode Sicel! du har din Onkel

Særdeles kær.

Luisē.

Jeg mistet har min Fader
Og Moder som et lille Barn, jeg har
Et Søskende, jeg stod i Verden ene,
Han blev mig Alt.

Miss Harriet.

Alt?

Luisē.

Ja — en anden Fader.
Nu er min Glæde fun at lyde ham,
At tiene ham, at see af Diet ham
Hans Ønske, før det kom; opmuntre ham
Med venligt Spøg, naar han er lidt forstent,
Og hielpe ham i huset med at bringe
Den Tone frem, som han saa gierne vil:
Den muntre, sindrige, der ikke næres
Af Særhed eller smaalig Videnskab.

Miss Harriet.

Han overbærer alt for meget med
Din Fætter Carl. Tro mig, han duer ei!
Han er ei blot en Nar. Der gives Narre,
Selv gode, selv elskværdige; men han —
Nei, Narrekappen er ham fun en Kaabe
For koldest Egennytte; tro du mig!
Og derfor har jeg ogsaa hevnet mig.
Men godt og vel, at snart vi reise bort;
Thi meget skulde jeg vist tage feil,
I Hald han ikke hevner sig igien.

Luisē.

Det kan vel være.

Miss Harriet.
Men du bliver dog?

Quise.

Hos Onkel!

Miss Harriet.

Onkel er ei længer ung,
Men sandelig, han bærer Aldren godt,
Og mangen Springfyr maatte ønske sig,
At han saae ud, som han.

Quise

tager hendes Haand.

Min Harriet!

Jeg kunde blive vred paa dig, hvis ei
Du reiste bort saa snart; men nu er Tid
Til Omvob ei, og hvad vort Hjerte føler,
Bor det betroe til Vensteb — sidste Gang.
Nei, Harriet! jeg tanker ei paa Sligt;
Og dig, en fin, en ødeldanned Pige,
Behøver jeg vel ei at sige det:
Kaar Kvindehiertet er af god Natur,
Det noies gierne med blot at beundre
En herlig, aandeligbegavet Mand,
Lyksaligt nok, fordi det er ham nær.
Thi evig ung, o Harriet! er vor Sjæl,
Udødelig, men Fødselen tilfældig;
Tidt træffer ind det ene Hjertes Mai
Forst i det andets kraftige September,
Men begge blomstre dog —

Miss Harriet.

Og Rosenknoppen

Kan med Reseda blande Duft endnu.
Veninde! jeg forstaer dig.

Quise
kysser hende.

Lad det være
Dig et Bevüüs paa mit oprigtige Venst Kab.
Reis, og vær lykkelig! — Du elskte jo
Tilforn fun en Idee. Det hændte sig,
At den blev virkelig; var det ei skeet,
Saa sværmed du endnu i Phantasien
Ret vel tilfreds. Men jeg har meget meer.

Præsidenten kommer med Tante Debora og med sin Broder Hans.

Debora.
Det gaaer ei an, min Broer!

Præsidenten.

Jo fortærligt, min Søster!

Debora.

En fremmed Admiral fra Nabo-Bennekyster,
Som gieste vil vor Stad, som os gior et Besøg,
Om hans Artighed end blev mislykket Forsøg,
Behandles her med Agt. Jeg nys hørte desuden,
Ham personlig Kong George har til England indbuden;
Han talte med vor Helt paa Reisen tre Qvarter
Midt paa Veien i Stov — kan man ønske sig meer?
Med en Mand, hvem vor Drot viser saadan en Gre,
Privatomfundtlighed bor sicrligt overbære.
Han desuden er jo nu forlovet med den,
Som i Huset hos os sandt saa mangen en Ven.
Min Harriet! tor jeg vel gratulere?

Miss Harriet.

Jeg takker!

Præsidenten gør det sagte, medens Debora taler.

Debora.

Lidt ubændig, lidt — dicer, men oprigtig og vakker.
Jeg gierne slaaer en Streg over hvad der er skeet;
Og for at vise blot ei her Neutralitet,
Jeg paastaær det med Hynd, og Medhold ogsaa venter:
Assembleen i Dag aabnes ei for Studenter.

Miss Harriet.

Veninde! siig mig dog —

Debora.

Min Broder er lidt før,
Som vi Alle jo veed. God for sig er Enhver,
Men der forskiel er paa. En Student uden Dadel
Er et agtbart Subject; men er han ei af Adel,
Indlades han ei kan i fornem Assemblee.

Præsidenten

smilende, men bestemt.

Om han indlades kan, det faaer du nu at see.

Debora.

Ta, naar du taler saa, da maa jeg sagtens tie.

Præsidenten.

Aldrig ædlere Folk kunde festen indvie.

Hans.

Men, Broder! siig mig dog —

Miss Harriet.

Herr Præsident!

Jeg svæver i en saadan Wished —

Præsidenten.

Hvoraf jeg strax udbringe skal min Harriet.
 Thi — fort og godt — i Sideværelset
 Sig Selskabet forsamler, hilser der
 Den bolde Tordenskiold. Enige havde
 Bestilt os nogle Musicanter, vilde,
 Man skulde synge først en lille Sang,
 Før vi til Bordet gaae. Det var ret smukt;
 Men, gode Pige! nu du forekommes,
 Og paa en Maade, tænker jeg, som ei
 Mishager dig. Studenterne fra Halle
 Hidvandret er, at hilse Tordenskiold.
 De staae i Haugen, og der kommer alt
 En Deputation at tale med mig.

En Student med Solge kommer.

Studenten.

Herr Kammerpræsident! tillader I
 En Flok Studenter, kommen hid fra Halle,
 At hilse Helten Tordenskiold med Sang
 I Salen her og Haugen?

Præsidenten.

Megen Gre!

Jeg venter Alle her i Salen.

Studenten.

Nei,

Vi er for mange. Hvis jer synes, komme
 De bedste Sangere; de Andre staae
 I Haugen tæt herved og synge Chor
 Ind ad det aabne vindue.

Præsidenten.

Det var herligt!

Dg hvis I ei forsmaær et ringe Maaltid,
Skal det i Haugepavillonen strax
Beredes eder.

Studenten

bukker.

Nei, Herr Præsident!
Vi takke. Vi har alt for lange siden
Til Middag spist.

Præsidenten.

Men et Glas ødel Rhinstviin,
Det kommer I dog med paa Heltens Sundhed?

Studenten.

Ja, med Hornvielse, Herr Præsident!

Præsidenten giver en Tiener et Vinl. Flodørene til Side
værelset aabnes. Musicanterne komme, spilende en Marsj,
og stille sig hen ved Bæggen. Præsidenten, Tante Debora,
Broder Hans og Miss Harriet gaae ind, men Studenterne
ud, for at hente de Andre. Derpaa kommer Præsidenten
tilbage med Tordenskiold ved Haanden, og Selskabet folger.
Der bliver stemfat en prægtig Lænestol, hvori Tordenskiold,
efter at have vægret sig, maa sætte sig, midt i Kredsen.
Naar Studenterne komme, springer han atter op, og bukker
dybt flere Gange, men vinges atter til at tage Plads i
Lænestolen. Derpaa synge

Studenterne:

Du Helt, som i det fjerne Norden
Har hostet Noes paa Østresalt,
Som modte med dit Skjold den Torden,
Der hen ad Soens Bover gialdt!
Germanien dit Værd paassionner,
Studenten kan din Kraft forstaae.
En Hilsen af Minervas Sonner
Matrosen aldrig vil forsmaae.

Vort Maal er eet, vort Hverv det samme:
 Soldat, Matrosen og Student
 Begeistres af den Guddomsflamme,
 Pallas-Athene selv har tændt.
 For Intet ei Pallas-Athene
 Med Hielmen staer, med Landeskast;
 Thi hun alene kan forene
 Hoi Videnslab med Heltekraft.

Hoifolen kan en Fæstning faldes,
 Saagodt som nogen Borg paa Fjeld.
 Den fun af Dumhed oversaldes,
 Den virker Hædrelandets Held.
 Og Helten virker, som den Lærde,
 Mod Barbariets skumle Bold;
 Thi snart med Bog og snart med Sværde
 Forjage vi den lede Trold.

Belfommen her blandt tydske Gutter,
 Du Tappre! fra det danske Bælt.
 Vi stamme ned fra Martin Luther,
 Og vi forstaer os paa en Helt.
 En Krands vi bunde, dig til Gre,
 På Wartburg af en Egeblok;
 Og hvis du den vil venligt bære,
 Da hædrer du en Ynglingsflok.

Ørmanden har imidlertid givet Kransen til Louise, som sætter den paa Tordenskiolds Hoved. Gientaget Hurra, og hanfare med Instrumenterne.

Tordenskiold

springer op, dybt beveget.

Jeg skulde tale — men jeg kan det ei;

Jeg skulde tafke — men den Graad, som sjelden
 Mit Øie fylder, qvaeler her min Røst.
 Der er ei Ord for slige Følelser.
 Men det er vist, at sligt et Øieblit
 Bekaler Farer og Anstrengelser.
 Tak, Brodre! ja, Matrosen og Soldaten
 Det er Studentens Broder — det er vist.
 Og Held den Tid — den kommer nok engang —
 Hvor det erkiendes grant!

Til Tieneren.

Et Bæger Vin!

Han saaer det.

Det kommer jeg — beruist af Ven alt —
 En dansk Matros for sorte Kammerater!

Almindeligt Hurra.

Marschen spilles igien, og Alle gaae ud i Haugen, uden Carl
 von Spiegelhausen.

Spiegelhausen.

Naar Bomben steget er saa høit til Beirs,
 Som den kan komme, daler den, og springer.
 Nu dygtig Vin, Ven Tordenstjold! Champagne,
 Madera, selv Tokaier, om du vil.
 De bedste Vine: Kicerlighed og Smiger —
 Af dem est du jo næsten drukken alt.
 Saa efter Maaltidet igien i Haugen!
 Der præsenterer jeg dig Oberst Stahl —
 Og vi vil see, hvorledes den Desert
 Bekommer dig.

Gaaer.

Fierde Handling.

En afsides Plads i Præsidentens Lystshou.

Carl von Spiegelhausen. Von Fessen.

Spiegelhausen.

Nu har vi Spillet gaaende. Beruist
 Han er vel ikke just; endskoindt, Gud veed,
 Jeg stræbte nok, men det er skæckeligt,
 Hvad slig en Ulf fra Danmark faaler Biin.
 Han draf det som sed Melk, og han beholdt
 Sin hele Hatning. Virkningen deraf
 Bar blot, at han blev mere hiertelig
 Og mindre stolt. Han reiste sig og draf
 Bertindens Skaal, han holdt en lille Tale
 Til Tante Debora, hvorved hun reent
 Forglemte Grovheden i Formiddags,
 Stod op og neied, saa det var en Ynk.
 Den gamle Onkel har naturligviis
 Paa Dieblifiket drukket Duus med ham.
 Han vinder Alles Hierter, den Barbar;
 Men dit og mit — det vil han neppe vinde.

Felsen.

Nei, sikkertig! Luise selv er ganske
forgabet i ham; men hvad venter man
Sig meer af disse taabelige Piger,
Hvem knalbet af en Noglebosse skrækker,
Og dog forgabe sig i Tapperhed?

Spiegelhausen.

En Liniedandser, som fra Taarn til Taarn
Sin Snor udspænder, har, naar han er klog,
En Hielvelinie, som holde kan,
I Hald den anden brister.

Felsen.

Hvordan det?

Spiegelhausen.

Maailee behøve vi ei Oberst Stahl.

Til ham i Nod jeg tager fun min Tilslugt;
Han er en Spiller, maadeligt hans Rygte.
Men, Rudolf! men her er en øgte Svensk
I Byen, en Captain, en Socaptain,
Som kæmpet har engang mod Tordenskiold;
Ham har jeg faaet hid, han hilser ham
I Haugen her i denne Skyggegang.
Og meget skulde jeg vist tage feil,
Om Krigen mellem Danemark og Sverrig
Ei bryder ud paa ny, saa ei vi trænge
Til Hielp af Linietropperne til Lands.

De gaae tilside.

Tordenskiold kommer med Hans von Görz.

Hans.

Mig fattes ei det Bitterste, det kan jeg
Forsikre dig. Troer du, en gammel Ridder

Ei drifke kan saa godt, som nogen Viking?

Bel er jeg noget ældre, gode Ven!

End du; jeg kunde være Fader til dig.

Tordenskiold.

Du kunde være Diceulen! Lad os here,

Hvor gammel er du?

Hans.

Ja, hvor gammel er jeg?

Nu skal der regnes, og med Negninger

Det gaaer kun slet, naar man har drukket ægte

Johannisberger. Men, min tappre Ven!

Jeg vil ei heller være Fader til dig,

Jeg være vil din Broder, dersor har

Jeg drukket Duus med dig.

Tordenskiold

seer ud af Scenen.

Der kommer Herr

Bon Spiegelhausen, Kammerpræsidentens

Neven.

Hans.

Ja vist, han er i Sægt med ham,

Omtrent som Røgen er i Flammen.

Jeg beder dig, giv dig ei af med ham.

Jeg kiendte ham som halv oploben Dreng,

Og han er neppe bleven bedre siden.

Hukommelse han har, som Papegoien,

Til Ord at lære udenad. Den Lærdom

Og Sælekraft vurderes meest i vor Tid.

Dog mangler ham ei heller List, som Næven,

Til Sand at faste Folk i Dinene.

Han var som Barn en grumme artig Pog;

Dorsk, uden Følelser og Phantasie,
Sad han og lerte Lectier paa sin Skammel,
Tirader af Moral og Sædelære;
Og naar Spectakelmagerne sik Riis,
Græd han — andægtig ørbar — men af Glæde.

Tordenskiold,

der adspredt har set ud af Scenen, og ikke hørt efter.
Hvo er den Fremmede, han bringer der?

Spiegelhausen

kommer.

Tilgiv, Herr Admiral! Her er en Fremmed,
Som reiser strax igien, men som udbeder
Sig fun et Dieblik den Wre — Lykke —
At hilse paa en Helt, hvem alt han kiender
Fra ældre Tid.

Tordenskiold.

Jeg er til Dienste.

Hans.

Du arme Diævel! jeg beklager dig.
Begynder alt din Nød? Ha, Tordenskiold!
Jeg kiender mine Landsmænd. Skal du nu
Dig lade see for Reisende, som ønske
Sig Timer, for at see og tale med
Den store Mand — ja, saa Gud naade dig!
Der komme fir og tyve vist hver Dag,
Og Døgnet har fun fir og tyve Timer.

Spiegelhausen.

Den Mand, som ønsker det, er ingen Tydsker,
Det er en Skandinav.

Tordenskiold.

Særdeles gierne!

Hans.

Men gør nu Pinen fort, og lad mig vide,
 Naar jeg alene træffer dig igien;
 Thi jeg har endnu meget, jeg maa spørge
 Dig om, og som du maa forklare mig.

Tordenskiold.

Det skal jeg.

Spiegelhausen.

Maa skee Onkel taer til Takke
 Med mig saa længe?

Hans

med lunefuld Foragt.

Nei, min Dreng! det var
 At sætte Bonden paa en Herremand.

Gaaer.

Spiegelhausen

med en Compliment.

Herr Admiral! her er den Fremmede.

Gaaer.

En svensk Søofficer

kommer, og hilser ærbodigt.

Fortryd ei paa, Herr Admiral! en Svenske,
 Som gjorde jert Bekjendtskab ved Kanoner,
 Fregat imod Fregat, halvtredie Time,
 Paa Landet moder eder her som Ven.
 Jeg har alt drukket eders Skaal paa Havet.

Tordenskiold

trykker og ryster hans Haand.

Ei, fiære Nabo! skal vi træffes her?
 Med Glæde rækkes eder Bennehaand,

Nu er jo Kampen endt. Welkommen, Broder!
Jert Navn?

Den Svenske.
Mit Navn er Captain Leyonankar.

Tordenskiold.
Ha, det var eder, som jeg sloges med
Bed Bergen, til jeg havde reent skudt op
Mit Krudt?

Leyonankar.
Ja, rigtig! Admiralen vilde,
Jeg skulde laane noget ham af mit.
Tilgiv mit Afslag! Det var, som jeg sagde:
Jeg havde nok kun til mit eget Brug.

Tordenskiold
leer.

Ja, ja! Jeg maatte finde mig deri.

Leyonankar.
Da først I havde kæmpet, som en Love.
Vi skiltes ad som redelige Mænd,
Der slog for vore Konger, for vort Land,
Men uden Had; vi agtede hinanden.
Jeg drak jer Skaal, og I drak ogsaa min.

Tordenskiold.
Jeg bad jer hilse mine gode Benner
I Gothenborg.

Leyonankar.
Jeg eder mine Benner
I Kiebenhavn.

Tordenskiold.
Da var det halvt i Spog.

Leyonankar.

Nu kan vi giøre det for ramme Alvor.
 Og derfor har jeg taget mig den Frihed,
 At komme hid i dette fremmede Huns,
 At see og hilse jer et Dieblit.
 Tilgiv! Jeg reiser strax igien.

Tordenskiold.

I Morgen?

Leyonankar.

Ja, ganske tidligt. — Men naar Admiralen
 Tilbagevender til sit Fædreland,
 Tor jeg da haabe vel, at I besøger
 Mig paa min Gaard i Skaane, hvor jeg boer?
 Jeg lover, I skal blive vel tilfreds
 Med eders Nabover; og vi skal drikke
 Den Skaal, vi drak paa Skibet, meget bedre
 Paa fredelige Landjord.

Tordenskiold.

Hiertens gierne!

Gid Freden altid os forene maa.

Leyonankar.

Vi er jo dog eet Volk, een Moders Born.

Tordenskiold.

Vort Sprog er næsten eet.

Leyonankar.

Som Mol og Dur
 Af samme Melodie.

Tordenskiold.

Jeg taler Svensk
 Saa godt, som Danſk.

Leyonankar.

Det skionne Øresund

Horener vore Kyster; skal fun Splid
Aldstille?

Tordenskiold

lægger sin Haand paa hans Skulder.

Vi vil ei bedroves over

En Kamp, som gav os begge Leilighed
Til smukt at vase vore Hæltækster.

Leyonankar.

Vi kæmped, som Einheriar i Balhal,

Nu drikke vi, som de ved Odins Bord.

De forrige Bedrifster, Eventyr —

Den fordums Riv — som gyldne Brikker findes

I Græsset fun. Nu skal Grindringen

Med dem blot spille Skaktavl.

Tordenskiold.

Bolde Svenfe!

Maaſkee jeg kommer hiem, for Nogen troer;

Maaſkee besøger jeg til Vinter Sverrig

I Køne, naar de ſtaanske Bonderkoner

Med Qærred gaae til Kiobenhavn, naar fun

En lille Revne ſkiller Danemark

Fra Sverrig, som Hesten springer over, naar

Den faaer et Pidslesuert. Da kommer jeg

Til Malmö, til Landskrona, drifker ſkaaler

Med vore Benner. Og som Lutheraner

Jeg blande ſkal i Lund min ſtørke Rost

Med eders, i den gamle hellige Kirke.

Thi alt i Kiobenhavn, i Holmens Kirke,

Jeg forte Sangen an som Socadet.

Leyonankar.

Nu, det er vel! Saa vil de staanske Kvinder
 Gi meer jer holde for en Bussemand
 Og strække de uartige Born dermed:
 „Hvis du ei tiger, kommer Tordenstkiold!“

Rækker ham Haand.

Gud signe Tordenstkiold!

Tordenstkiold

Kysser ham.

Og Leyonankar!

De gaae Arm i Arm.

Spiegelhausen

kommer frem.

Det var en deilige Riv, jeg der sik oppet.

Nu til Pligtankeret, det andet Toug!

Og briester det — men det vil ikke brieste;

Thi Lykken staaer mig bi. Der kommer Stahl.

Han har alt faaet fat paa Tordenstkiold.

Maaskee han haaber, Admiralen strax

Bil honorere Spillervezelen.

Tordenstkiold kommer tilbage med Oberst Stahl.

Stahl.

Tilgiv, Herr Admiral! at selv jeg vover

At giøre mig beklaadt med eder, skondt

Jeg ei er eder forestilt.

Spiegelhausen.

Selig Dadel

Med Rette træffer mig.

Stahl.

Paa ingen Maade,

Min bedste Herr von Spiegelhausen! Blandt

Saa mange Giester — Admiralen var
 Jo aldrig ledig. — Men da dog jeg seer
 En Fremmed, som ei var ved Taffelet,
 Afslægge sit Besøg, saa vover jeg
 At haabe samme Godhed, som min Landsmand.

Tordenskiold.

Er en Svensk, min Herre?

Stahl.

Jeg har tient
 Den svenske Konge; men er tydst af Fodsel.

Tordenskiold.

En Semand?

Stahl.

Nei! jeg forte som Major
 En Bataillon. Jeg tog ved Krigens Ende
 Som Oberst Afsked; nu er jeg civil.

Tordenskiold.

Ei meer i Uniform?

Stahl.

Er Kampen endt,
 Saa lægger man sin Rustning.

Tordenskiold.

Eders Navn?

Stahl.

Bon Stahl!

Tordenskiold

opfarende.

Bon Stahl? Hvad? Er Oberst Stahl?

Stahl rolig.

I kiender mig?

Tordenskiold

fatter sig, og synker Panden.

Kun lidt af Renomee.

Dog — der er meget Staal i denne Verden,
 Af høist forskiellig Værd, forskiellig Priis;
 Maa jeg den Frihed tage mig og spørge:
 Er det Herr Obersten, som ogsaa dyrker
 Naturhistorien? som har en Samling
 Af sieldne Dyr i eders Cabinet,
 Den I, af Kærlighed til Videnskaben,
 Og for at være Ungdommen til Nutte,
 Tidt foreviser gratis?

Stahl.

Det er mig.

Spiegelhausen

sagte, i det han sniger sig bort.

Nu ei tilstede, men ei langt herfra!

Tordenskiold.

Det glæder mig usigeligt, at jeg
 Har truffet jer. I deler sikkert —
 En Mand med ægte Kundskab, Videnskab —
 Min Harm og min Foragt mod en Bedrager,
 Som, for at lokke Losser i sin Fælde,
 Paadutter den uskyldige Natur
 Vanckabninger, som den har aldrig havt.
 Skjondt Himlen veed, der er Vanckabninger
 I Verden nok, især af de moralske.

Stahl.

Maa jeg den Frihed tage mig og spørge:
 Hvad mener Admiralen?

Tordenskiold.

Slangen er

Et lumpent Dyr, den kryber paa sin Bug,
 Den snoer sig smidiglumst i sine Bugter,
 Den Eva har forsørt i Paradiis,
 Og al vor Brøst og Bræk, den kom fra Slangen.
 Den fattes ikke Hoved; dog den havde
 Dengang kun eet. Med Tiden Kunsten stiger,
 Og nu — nu siger man, at i Hannover
 Der er en Snog, som giekk Folc med syv.

Stahl leer.

Ja, nu forstaaer jeg Admiralen. Ja,
 Det er en Sieldenhed. Jeg har slig Slange
 I Spiritus. Vil I besøge mig,
 Saa skal I see den. Al, Naturen er
 Forunderlig, selv i Undtagelser;
 Et Dyr faaer tidt for mange Hoveder,
 Og Mennesket har sielden eet engang.

Spodst.

Selv Helte kunne gierne mangle Hoved;
 Hvad vil det sige, naar de blot har herte?

Tordenskiold

rhynker sine Bryn dybere.

Der er en hellig Genfold, paa Latin
 Jeg troer bencvnt: sancta simplicitas,
 Som Snedigheden ofte falder dum;
 Der er en vis Forstand, som faldes sund,
 Naturlig simpel Menneskeforstand,
 Men den sit Ravn med Rette neppe bærer,
 Thi Ingenting er mere sieldent just,
 End denne Edelsteen i Møddingen.

Det er ved den blot, at man skielner Dagen
Fra Natten, Sort fra Hvidt, og Varmt fra Koldt,
En ørlig Mand fra Nidingen, og Pligt
Fra Nederdrægtigheden.

Spidsindighed forsvarer, hvad den vil;
Men denne simple Menneskeforstand
Bedaares ei og blændes ei af Skaller,
Selv i en Oberst kan den see Klørknegt,
Den nævner Barnet ved sit rette Navn,
Og kalder Skurken ligefrem en Skurk.

Stahl

drager forbittret sin Kaarde, saa at Skeben folger med.
I taler her som en gemeen Matros;
Jeg fordrer Satisfaction.

Tordenskiold
tager Kaarden fra ham.

Den skal

Du faae, min Broer! som du fortiner den.
Men først endnu en lille Sørgetalé
Bud din Begravelse — den borgerlige!
Du kalder mig Matros — jeg er Matros;
Det er en Hæderstitel. Hvis du var
Gemeen Soldat, og var en ørlig Karl,
Jeg skulde slaaes med dig, som du forlanger;
Men see, du er en Spitsbub, du er Tyv,
Ja værre! Tyven selv er mere ørlig
Og mere tapper: thi han lyver dog
Gi for sig selv; han veed, han sticler; vover
At blive pidset, brændemærket, hængt.
Men dit Filurerie dig slaffer Fordeel,
Ja største Fordeel, uden mindste Fare;

Du blander dig i ørligt Compagnie,
 Og med subtile Talemaader blander
 Du Verdens Dom og din Samvittighed.
 Derfor — tag her den Satisfaction,
 Du har fortient: Her brækker jeg din Kaarde;
 Han brækker den.

Jeg slaaer med Stumpen dig om Ørerne.

 Han slaaer ham, og fastar ham til Jorden.

Din Krop i Stovet fastar jeg, som du
 Har fastet selv din Ere. — Negt det nu,
 At Tordenstiold dig gav Satisfaction!

Gaaer.

Stahl

springer op.

Jeg er bestæmmet — dodelig bestæmmet!

Spiegelhausen
 kommer.

Jeg Alt har seet, Herr Oberst! Folg mig hjem!
 Erstatning maa han give jer i Morgen.

Stahl.

Han kommer ikke levende fra Stedet.

De gaae.

Et Sted i Hangen uden for Pavillonen.

Man hører of og til Dandsemusik.

Miss Harrriet. Tante Debora. Præsidenten. Luise.

Debora

munter og ivrig.

Hvor er min Admiral? Ei nok, ham bindes Krandse,

Men han er ung endnu — ma foi, han maa dandse.
 Jeg selv er nu for stiv, tog mig latterligt ud;
 Men en Engelskands maa han os dog med sin Brud
 Opsøre til Balet. Hvis et Stykke jeg fiendte,
 Som han ynder især — Jeg vil selv strax ham hente.

Miss Harriet

sagte til Præsidenten.

Hun er omført jo reent.

Præsidenten.

Ja, der seer man, hvor let
 Man erobrer en Sicel, naar man adbær' sig ret.
 Et Glas Tokaier kan den hele Stolthed smelte:
 Hendes Hjerte nu slaaer fun for Seir og for Helste.
 Hendes Skaal høit han drak, hele Tanten han vandt;
 Og selv Høleslen for hendes Ahner forsvandt,
 Da hun mørked: Enhver vilde Helten behage.
 Lykke, Medgang og Glands imponere den Svage.

Debora,

som har set sig om.

Men hvor er han?

Præsidenten.

Han gik med vor Broder lidt bort.

Debora.

Ha, den Sarling! han gior fun Familien Tort.
 Han misunder os vel den uskyldige Glæde,
 At i Selstabæt er Admiralen tilstede?
 Han bortsleber ham glubst paa sin eensomme Bei,
 Og opsluger ham heel, som den graadige Hai.
 Alexander maa sig i Diogenes finde;
 Hvis i Tonden vi see — sidde begge derinde!

En Tiener kommer.

Debora.

Nu, hvad mangler igien?

Tieneren.

Araf, Sufker, Citron.

Debora.

Ha, du er mig dog ret en naragtig Person.

Beed du ei, hvor det staer? hvor Citroner, hvor Sufker —

Tieneren.

Ja, hvad hielper det til, naar dog Frøkenen lukker?

Hun folger ham hurtigt, utsaalmodigrystende paa Hovedet.

Præsidenten.

Min bedste Harriet! vil I virkelig

I Overmorgen bort?

Miss Harriet.

Ja! Tordenstiold

Har megen Lyst dertil. Han længes efter
At komme til Grev Lovendahl i Dresden.

Præsidenten.

Og Brylluppet skal staae hos ham?

Miss Harriet.

Maafkee.

Præsidenten

smilende.

En klog, fornuftig Brud, som strax sig føier
I sicere Brudgoms Villie. Det var ret,
Min Harriet! Bliv saaledes ved, og sikkert
Tert Egteskab vil vorde lykkeligt.

Miss Harriet.

Maafkee det er det sidste Dieblik,

Herr Kammerpræsident! jeg taler ene
 Med jer og med Luise. Saa modtag
 Min inderligste Tak for al den Godhed,
 I viste mig. O, hvor mit herte ønsker
 At yttre sin Taknemlighed i Daad!

Dg jeg vil tage Mod til mig og handle,
 Det har jeg lært af Tordenskiold. Jeg saae
 Ham aldrig før i Dag, og Rummet skilte
 Ham milevidt fra mig; dog blev han min.
 Jeg kiender To, som ikke Rummet skiller,
 De troe, at Tiden skiller dem, og tie.
 De see hinanden daglig mangt et Aar,
 Og blive fremmede dog for hinanden.
 Den skionne Tid gaaer hen, og Tølelsen
 Sig finder venligt i sin Slavelænke.
 O, lad os bryde den! Hvad ei de To
 Udtale tor, det vover her en Tredie.

Hun tager en Blomsterkost af sin Barm.

Seer denne lille Blomsterkost: Reseden
 Og Rosen! Passe de ei for hinanden?
 Og blusser ikke Rosens Purpur sødt
 I dette friske Grønne, som vil holde
 Sig længe grønt, og som i lislig Duft
 Vel kappes kan med Rosen?

Præsidenten.

Min Luise!

Luise.

Min faderlige Ven!

Miss Harriet.

Nei, ingen Fader!

Præsidenten
gribet rast Luises Haand.

Min Brud!

Luise
i hans Arme.

Min elskte Ven!

Miss Harriet
begejstret.

O, Tordenskiold!

Hvor vil det glæde dig, naar du erfarer,
At Harriet kan ogsaa hielpe dem,
Hun elster, med en rast og dristig Biſtand.

Præsidenten
lygger hendes Haand.

Ha, skal en Pige lære mig at handle?
Jeg næsten flammer mig.

Miss Harriet.

O, skam jer ei

Før en ungdommelig Undseelighed,
Som mangen Ængling savner, og som gør
Den Mand, der føler flint, til Ængling atter.

Præsidenten.

Luise! Frygt kun for at misforstaae dig
Bandt mig min Tunge. Nu er Gaaden løst;
Tak være denne dristige Heltinde!

Miss Harriet.

Jeg lægger eders Hænder i hinanden.

Hun gør det.

Og følger mig nu hen til Kildevaldet,
Som, mig til Minde, faldes Harriets Kilde.
Der kaster jeg min Urtekost i Bandet;

Der holder den sig længe blomstrende.
 Louise tids skal binde slig en Kost,
 Og lade den i Bækens Vover flyde.
 Og naar da Harriets Kilde grøder, Ricere!
 Det er kun Glædestaarer.

Louise.

O, min Harriet!

Gid aldrig Sorg afspresse dine Taarer.

De gaae.

Et Værelse.

Tordenskiold. Carl von Spiegelhausen. Von Fessen.

Tordenskiold

til von Fessen.

Jeg har alt svart: jeg skylder ingen Skurk
 Satisfaction.

Spiegelhausen.

Herr Admiral! tillader

I os, at vi med al den Afrefrygt,
 Der skyldes eders Rang og eders Daad,
 Fremsætte Sagen i det Lys, hvori
 Vi see den? Vi er begge Slægtinge,
 Beed I, af Kammerpræsident von Görz;
 Han selv er eders Vert, og I vil neppe
 Bedrove, frænke, mindre slade ham.

Tordenskiold.

Nei, paa min Acre! nei, det vil jeg ikke.
 Det er en Mand, som vundet har mit Hjerte,

Han høit har hædret mig, jeg skylder ham
Taknemlighed.

Spiegelhausen.

Og Oberst Stahl er nær
Beslægtet med ham.

Felsen sagte.

Du kan lyve godt.

Tordenskiold.

Det gør mig ondt for Kammerpræsidenten.

Spiegelhausen.

J ønskte da for Præsidentens Skyld,
At Oberst Stahl var ingen Skurk?

Tordenskiold.

Hvad kan

Mit Ønske hjelpe?

Spiegelhausen.

Til at høre mig

Taalmodigt ud, naar jeg beviser eder,
At denne Mand er ingen lav Bedrager.
Forsvares kan det ei: han er en Spiller,
Og Spillesygen er en hæslig Last;
Dog det vedkommer hans Moralitet,
Og ingen borgerslig Forbrydelse.

Han er en Spiller — men en ørlig Spiller.

Tordenskiold.

Jo, jo! det maa man sige, han er ørlig.
Forst lokker han en Tosse med en Logn,
At see en Slangen, han vil forevise,
Med flere Hoveder.

Spiegelhausen.

Han lokked Ingen;

Det var et Nygte, som Herr Lehn erfoer.
 Nysgierrigheden drev ham selv derhen,
 Og der blev Ingen sendt, at hente ham.

Tordenskiold.

Hvi spredet Stahl da Lognen ud i Byen
 Om Slangen med syv Hoveder?

Felsen.

Hvad kan

Han for, at Byen overdriver Smaating?
 Men det er ingen Logn.

Tordenskiold.

Hvor er da Slangen?

Felsen

tager en lille Flaske op af Lommen.

Her er den. Jeg, en Ven af Obersten,
 Der bragte hans Cartel, beviser jer,
 At han er ingen Logner. Her er Slangen,
 Et lille Monstrum med syv Hoveder.

Tordenskiold

tager og betragter den.

Det er den hele frygtelige Snog,
 Som vækker flig Allarm?

Felsen.

Hvad kan den for det?

Den saa uskyldig er, som Oberst Stahl.

Tordenskiold

giver ham Flasken tilbage.

Og Lehn er heller ei bedraget der
 For sine Penge?

Felsen.

Nei, Herr Admiral!

Jeg var tilfældigvis tilstede ved det,
Og kan bevidne, det gik ørligt til.
Desuden er der heller ingen Klager;
Han er tilfreds, som tabte Pengene.

Spiegelhausen

giver Tordenskiold en Seddel.

Her er et Brev fra Lehn.

Tordenskiold.

Han er jo reist?

Spiegelhausen.

Ja, han er reist. Han siger, I har viist ham
Md Herved til.

Tordenskiold.

Ja, det er ganske sandt.

Jeg takker Gud, hvis jeg blev af med ham.
Dog var det ei min Mening, at han skulde
Paa egen Haand forlade mig. Men binde
Med Seilgarn Drengen fast til Rakkelovnen,
Det kan jeg ei; og hvis han løber bort,
Saa maa han tage Skade selv for Hiemgield.

Spiegelhausen.

Behag og læs hans Brev!

Tordenskiold

læser:

„Jeg her bevidner,

At fem og tyve tusind Daler jeg
Har tabt i ørligt Spil til Oberst Stahl.
Frands Lehn.“

Felsen.

Hvad vil I meer? Det er beviist,

At Stahl er ingen Løgner og Bedrager.

Tordenskiold

sagte.

Den dumme Dicævel! taabelig hovmodig
Han lyver heller i sin egen Pung,
End tilstaaer, man har taget ham ved Næsen.

Felsen.

Herr Admiral! hvad skal jeg svare Stahl?

Tordenskiold,

efter at have betenkst sig et Dicblit.

Belan — jeg skylder ham Satisfaction.

Jeg ei bevise kan, han er en Skurk,
Dg møder ham i Morgen paa Pistoler.

Spiegelhausen og Felsen see forbausede paa hinanden.

Spiegelhausen.

Det jer tilkommer selv at vælge Vaabnet,

Da J er fordret ud; men, Admiral!

Tillad mig end et Ord i Sagen, ei

Til Officeren, men til Mennesket,

Men til den ædle Tordenskiold, hvis Heimod

Hver agter værdig til hans Tapperhed.

Herr Oberst Stahl — det er en fattig Mand,

Afskediget, ulønnet efter Krigen,

Med stor Familie, nedtrykt i Gield.

Han saae: den unge Lehns har Penge nok,

Men Ingenting i sin Personlighed,

Som just indtager for ham; han betenkst

Sig ikke længe, vandt — det er hans Brøde,

Dg derfor vil J myrde ham?

Tordenskiold.

Jeg myrde?

Spiegelhausen.

Ja! den, der skyder Proppen af en Flaske
 Med Terzerol, som I ved Bordet før;
 Som selv tilstaaet har, at tidt for Spog
 Han Flippet skid af Troien paa Matrosen,
 Naar han i Merset dvæled ham for længe —
 Den træffer vist i en Duel sin Mand
 Ved første Skud. Det kan ei faldes Kamp,
 Hvor Sagens Udfald forud er bestemt.

Tordenskiold

utaalmodig.

Nu da, for Dicavlen, lad det være Klanger!

Spiegelhausen.

Dermed I giver Stahl en lille Rift,
 Og Alt er glemt; og denne Draabe Blod
 Bortvasker hurtig Pletten af hans Gre.
 Men ikke blot af hans; thi Præsidenten,
 Som sagt, er ham en nær Paarorende.
 Erfared andre Hoffer denne Skam,
 At her i Præsidentens eget Huus
 Hans Frende pryglet var, i Stovet fastet
 Som Falskner af en fremmed Adelsmand,
 Der gif, og agted den Fornærmede
 Saa haant, at ei engang han skienfte ham
 En Tvekamp til Erstatning — Admiral!
 Som Stahl, da Præsidenten var beskæmmet.

Tordenskiold.

Det skal han ei. Jeg slaaes med Stahl paa Kaarder.
 Men kan I ikke laane mig en større?
 Jeg har kun denne lille Stadsetingest.

Spiegelhausen
leer.

Den træffer dybt nof. Som jeg figer eder,
Det er jo blot paa Skromt, blot for at redde
Den arme Diavel reent fra Undergang.

Tordenskiold.

Nu, lad saa være!

Felsen bukker.

Jeg skal bringe Svaret
Til Obersten. Jeg er hans Secondant.

Gaaer.

Spiegelhausen.

Dg hvis I ei forsmaaer, Herr Admiral!
Saa er jeg eders.

Tordenskiold.

Godt! Jeg taffer skyldigst.

Spiegelhausen.

Dg for at undgaae stor Vidtløftighed,
Ophævelser og Afsked, Dameklynk,
Saa kunne vi nu strax i Aften fiore
Til Reiten; der er et fortræfligt Bertshus
Paa Grændsen mellem det Hannoverske
Dg Hildesheimske. Thi Duellen tor
Gi føres inden Landets egne Grændser.
Men det er kun en smuk Spadserefart,
Et Par Miils Bei. Jeg har alt Vognen forspændt;
Vi sove der i Nat. I Morgen tidlig
Paa Engen møder Stahl os Klokkens syv.

Tordenskiold.

Jeg er tilfreds.

Kalder.

Kold!

Kold

kommer ud af Sovekamret, og siger sagte:

Jeg har hørt det Alt.

Tordenskiold.

Du følger mig og Herr von Spiegelhausen

I Aften ud til Reitzen. Læg i Vognen

Min Kappe, min Kabus! Den spidse Hat

Er mig i Vognen til Uleilighed.

Skynd dig! Jeg gaaer sun bort et Dieblik.

Kold.

Pistolerne — skal de ei tages med?

Spiegelhausen.

Nei, her er ingen Røvere paa Veien.

Kold sagte.

Men sun i Vognen.

Tordenskiold.

Gior, hvad jeg har sagt!

Jeg kommer strax. Jeg gaaer et Dieblik

Kun til min Harriet.

Spiegelhausen

urolig.

Vil I sige hende,

Hvad der skal skee?

Tordenskiold.

Nei, nei! paa ingen Maade.

Jeg vil ei øengste hende. Kun et Kys

Jeg hente vil til Afsted hos min Pige.

Gaaer.

Spiegelhausen

sagte.

Jeg haaber, dette Kys — det blier det sidste.

Følger ham.

Kold.

De Mordere! de alt omspændende ham.
 Hvorledes skal jeg redde ham? Jeg kan
 Ei redde ham; thi sagde jeg ham Grunden
 Til min Bestyrtselse, min Frygt, saa jog
 Han mig for evig fra sit Aslyn bort.
 Han vil ei være sig det selv bekjendt;
 Han veed det ikke, vil ei vide det,
 Dog er det saa. Hvorledes sik de Skurker
 Den Hemlighed opdaget? Har Grand's Lehn
 Maaskee til Afsked sagt dem det? Det er
 Som i den gamle Sang, hvor Tronni Hagne,
 Den Niding, lærte humsk den Plet at fiende,
 Hvor Spydet kunde giennembore Siegfried
 Imellem Skulderbladene. — Han kan
 Ei fegte. Sablen bruger han fortvistigt,
 Og med Pistoler er han største Mester;
 Men Kaarden fører han kun maadeligt.
 Det humske sine Spil med Spidserne,
 Hvortil ei hører Styrke, Driftighed,
 Men smidig Lethed og det folde Blod —
 Det ligger langt fra hans Natur. Han brugte
 Det ei som Semand. Jeg forstaaer det bedre,
 Langt bedre vist, end han. O, gid jeg turde,
 Gid, Tordenskiold! jeg turde fegte for dig. —
 Men selv jeg tager med min gode Klinge.
 Jeg vil dog see at faae ham til at bruge
 Min stærke Kaarde. Mens mit Hierte slaaer,
 Jeg staaer dig bi, min ødle, gode Herre!
 Du hædred mig og kaldte mig din Ven —
 Ja, ja! i Verden har du ingen bedre.

 Gaaer.

Miss Harriets Værelse.

Hun sover i Forgrunden paa en Sopha.

Tordenskiold kommer med Lisette.

Lisette

sagte til ham.

Herr Admiral! ja, Frøkenen er her.

Men lad det ei forundre jer, at hun

Er falden lidt i Sovn der paa sin Sopha.

I Morges var hun oppe Klokkem fem

Med Tanten. Hele Dagen har hun været

I Sindsbevægelse, Urolighed.

Nu skal jeg vække hende.

Tordenskiold.

Lad det være!

Gaa du! Jeg bliver kun et Dieblif;

Men jeg forstyrrer ikke hendes No.

Lisette gaaer.

Tordenskiold.

Sover hun, den hulde Slut?

O, hvor godt! — I Guds Navn, nu, saa lad hende sove!

Hun forlades af sin Gut,

Som sit Liv mod en Niding maa vove.

Hun er tapper, hun er kieef;

Men en Mo er en Mo, som dog let blier forærret,

Og det voldte hende Skræk,

Hvis hun saae mig at gribe til Sværdet.

Sov, min Harriet! drøm kun, drøm!

Du er kieelen, blid og om.

Ei din Elskovs første Dag

Skal forstyrres af Angest og Nag.

Kun een Dag har jeg dig fiendt,
 Og jeg vandt dig med Lyft, uden Længsel og Sukke.
 Himmel har vor Flamme tændt,
 Ingen Dicævel den etter skal slukke.
 Hvis den ogsaa sluktes her —
 Nu, hvad var det saa meer? Om end Døden os fierner,
 Euen etter flammer der,
 Hvor de blinke, de kraftige Stierner.
 Livet er en Morgenstund,
 Døden selv er kun et Blund.
 Harriet! nei — en evig Nat
 Følger ikke paa Dagen saa brat.

Før jeg kun Bellona saae
 Svøbt i Damp, i en Storm, paa mit Hav, i en Torden;
 Dine Himmeløine blaae,
 De har lært mig, at glædes ved Jorden.
 Nu gør Blomsten mig saa varm,
 Som den skumflædte Bolge med Kommen, Forsvinden,
 Og nu svulmer mig din Barm
 Mere stolt, end et Bramseil i Binden.
 Denne Rose, dette Kys
 Røver jeg til Afsked. — Tys!

Han tager Rosen af hendes Bryst, og kysser hende.
 Naar jeg næste Gang dig seer,
 Ingen Niding adskiller os meer.

Han gaaer.

Femte Handling.

Bertshuset i Reiten.

Et mørkt Værelse, svagt oplyst af en Lampe paa et lille Bord. Tordenskiold ligger sovende paa en Loibant.

Kold

kommer sagte ind, tager Lampen af Bordet, holder den over ham, og siger:

Han sover trygt paa Vertens Canapee
I sine Klæder og med Stovler paa.
Jeg vil ei aabne vinduesskodderne,
Han lider ikke Dagen, hvor han sover.
Jeg vil ei slukke Lampen; vi har Tid
Endnu. Han vaagner snart vist af sig selv.

Sætter Lampen paa Bordet, og gaaer.

En sagte Musik lyder, som udtrykker Tordenskiolds Drem. Drommebilledet bliver til Syne. Lampen begynder at brænde med et stærkt, blaat Skær. I en Straale deraf ser man Kong Carl den Tolotes Skygge; Ansigtet dobbledt; han er i den Dragt, han levende bar, nærmest sig Tordenskiolds Leie, og siger med hoi Rost:

Du, som der sover, kiender du mig ikke?
Hæv endnu vaagen ei dit Dielaag,

See mig med Sjælens, Phantasiens Blifke
 I Morgendrommen, i den mørke Krog.
 Den Mand, du seer, som du, var flink og tapper,
 Dit Navn hos hans i Kroniken skal staae.
 See! kiender du ei disse Kobberknapper,
 Stridshandsten guul, og denne Kiortel blaa?

Heel lige, Tordenskiold! vi var hinanden,
 Jeg kongesødt, du fun af ringe Stand.
 Som Helte kæmped vi paa Afgrundsrunden,
 Paa Havet du, jeg paa det faste Land;
 Hvor Skoven bruser, og hvor Stormen tuder,
 Du paa din Kiol, jeg paa mit snelle Hors.
 Og derfor elsked os Valhallas Guder,
 Endskjøndt vi boied Knæ for Christi Kors.

Bor Kamp var Lyst, den var fun Modets Prøve,
 Blidt Hiertet slog, det banked uden Had;
 Vi kæmped blot for Heltekraft at øve,
 For Gren, for det grønne Laurbærblad.
 Med ringe Magt vi drog til større Stævne,
 Og slog den Stærkere saa tidt paa Flugt;
 Og Narva, Elissow skal man altid nævne
 Med Marstrand og med Dynekilens Bugt.

Lægger sin Haand paa hans Bunde, og vender Ansigtet bort.

Men nu du seer den sidste Morgenrøde,
 Og som Kong Carl den Tolvte dig det gaaer.
 Som han, du ei i Slaget skulde bløde,
 En Riding giver dig dit Banesaar.

Hjælslutter jeg dig fast i Broderarme,
 Et Kys jeg trykker paa din Hætemund.
 Og føle skal man denne Brodervarme
 Engang ved Kislen og ved Øresund.
 Drommebilledet forsvinder. Lampen brænder naturligt igien.
 Tordenstiold kalder. Kold kommer.

Tordenstiold

staar op.

God Morgen! Hvad er Klokk'en?

Kold.

Den er sex.

Vi har endnu god Tid. I drifker dog
 En varm Kop Kaffe?

Tordenstiold.

Før at seie dig.

Hvordan er Veiret?

Kold.

Deiligt Sommerveir,

Lidt holdt endnu.

Han aabner Bindueskodderne, og slukker Lampen.

Tordenstiold.

Ha, hvilken herlig Morgen!

Saa gaa, hent Kaffen.

Kold sagte.

Han læse vil

Sin Morgenbøn. Det aldrig han forsømmer.

Gaaer.

Tordenstiold

knæler med foldede Hænder.

Forsvunden er den mørke Nat,

Nu lyser over Mark og Krat

Den røde Morgenlue.
 Den blege Stiernehær forsvandt,
 Og Duggen staaer som Diamant
 Mod blaalig Himmelbue.

Skoven,
 Boven,
 Mark og Enge,
 Harpestrænge
 Til Guds Ere,
 Høit hans Lovsang ham frembære.

I Aftes quad i Skyggedal
 Den veemodsfulde Nattergal
 Om Graven og om Doden;
 Men Maanen svandt med blege Horn,
 Nu synger Lærken i sit Korn
 Saa frisk i Morgenröden.

Mægtigt,
 Prægtigt
 Lyder Røsten.
 Haabet, Trosten
 Den os bringer
 Fro, paa sine Fuglewinger.

Og slaaer engang min sidste Stund,
 Skal dog til sidste Time sund
 Min Siel Guds Godhed love.
 Jeg stiger af mit morke Skul,
 Som af sin Nedre kiekke Fugl,
 Høit over alle Skove.

Modigt,
Frodigt,
Uden Smerte
Lad mit Hierte,
Jesu Christe!
Kraftigt end i Døden, brioste.
Han reiser sig.

Kold kommer med Kaffen.
Kold.

Her er en herlig Drif. Det maa man sige,
At Verten laver en fortæflig Kaffe.

Tordenstjold.

Du har alt smagt den?

Kold.

Jeg har været oppe
For twende Timer siden. Jeg har næsten
Slet ikke sovet.

Tordenstjold.

Ikke sovet, Kold?

Da har jeg sovet godt. Hvorfor ei det?

Kold.

Og ikke drømt?

Tordenstjold.

Jo — jeg har havt en Drom,
Men ei som den, høst paa Augustenborg
Om Slangen.

Studser.

Slangen! Ha, besynderligt!

Nu kom den dog.

Gnider sig for Vand'en.

Bort, bort med alle Griller!

Nei, Kold! min Drom var glædelig.

Kold.

Hvad var det?

Tordenskiold.

Mig tyktes først, jeg hørte skionne Toner,
Som naar fra Frue Kirke Nytaarsmorgen
Der blæses i Basunerne fra Taarnet;
Som naar, i Holmens Organisten tidt
Paa Orglet ganske sagte preludeerte,
Mens til Fropræken Lysene blev tændt,
Og der endnu var kommen Haa i Kirken.
Men Tonen sig forvandled til et Billed,
Og Carl den Tolvte stod livagtig for mig
I egen unge, mægtige Person.
Han hilste mig sørdeles broderligt;
Han gjorde mig den Gre, syntes mig,
At sammenligne mig med sig. Han lagde
Paa Panden mig sin Haand — men den var kold.
Og hvad til sidst han talte, kunde jeg
Ei meer forstaae — han vendte bort sit Ansigt.

Kold.

Saa Carl den Tolvte selv har været her?

Sagte.

Som en Herold, for at inddyde dig
Til Evigheden.

Tordenskiold

drikker.

Det var herlig Kaffe.
Den muntrer Sindet op. Det var ret godt,
At du bestilte den, min gamle Dreng!
Thi man maa være lystig. — Hvad er det?
Hvad vil de Zaarer sige? Har vi ei

Saa mangen Gang paa Skibet rustet os
 Tilforn til farlig Kamp, med folde Blod,
 Som Intet var i Beien? Skal en Mark
 Med Græs og Blomster synes mere føl,
 End Havet med sin Fraade, med sin Storm?
 Og vi, hvem Tyvepundinger ei traf,
 Vi skulde frygte for en Kaardespids?

Kold sagte.

Ha, jeg maa fatte mig, betvinge mig,
 Og ei mistroste ham; thi Kampen er
 Dog uundgaaelig. Hans Heltemod
 Gi rokkes maa; jeg har jo ene det
 At støtte Haabet til.

Hoit.

Min gode Herre!

Den lille Kaarde staaer mig kun for Hovdet.
 Tag min! Thi jeg er vis derpaa, at Stahl
 Medbringer een langt mere staerk og lang,
 Og til en ærlig Tvekamp hører dog,
 At Kæmperne maae fore lige Baaben.

Biser ham Kaarden.

Tordenskiold.

Den hører ikke til min Uniform,
 Den passer heller ei i mit Gehæng.
 Det vilde være latterligt, i Fald
 Jeg kom med dette Stegespid i Haand,
 Som Holger Danse med sin Dyrendal.

Kold.

Man vover ei sit Liv for Stadsens Skyld.

Tordenskiold.

Von Spiegelhausen har forsikret mig,

At Stahl i Grunden er en Kryster, Kold!
 Og at han takker Gud, i Fald han slipper
 Fra dette Gilde med en lille Rift.

Kold.

Det er vel muligt; men J fiender dog
 Gi Spiegelhausen ret. J slige Ting
 Maa man fun troe og stole paa sig selv.

Tordenskiold

opdager et Silhouette paa Væggen.

Hvad er det for et Billed, som der hænger?
 Ved Gud! det er min Harriets Silhouette.
 Hvorledes kommer det i dette Huus?
 Kald Verten! Er han oppe?

Kold.

Han er her.

Bringer Verten.

Tordenskiold.

Min gode Mand! siig mig engang, hvo er
 Den unge Dame der?

Verten.

Miss Harriet Richmond.

Tordenskiold.

Ha, sagde jeg det ikke nok? Min Harriet
 Har, uden at jeg vidste, aned det,
 Hængt i mit Sovekammer hele Natten.
 Saa har jeg dog endnu den Fryd at see dig,
 For jeg til Kampen gaaer?

Tager Billedet af Væggen, og knæsser det.

O, søde Pige!

Stirrer paa det.

Men hvorfor er du dog saa svart, saa svart?

Berten.

Det er et Silhouette, min ædle Herre!

Tordenskiold.

Hvorledes kommer dette Billed, Bert!

I eders Stue?

Berten.

Skulde jeg ei have

Belgørerindens Billed i mit Huus?

Jeg takker hendes Godhed ene for

Min Velstand. Hun har boet en Sommer her,

Thi Huset ligger smukt. Jeg var i Trang,

Paa Nippet til at gaae fra Gaard og Ager;

Hun hialp mig i min Nod. Og tidt hun kommer

End mangen Sommer ud til os, og glæder

Sig i min Børneslok ved alt det Held,

Som vi fun hende takke for.

Tordenskiold

Frøsor Billedet.

Min Harriet!

Spiegelhausen

kommer.

Herr Admiral! en glædelig Godmorgen.

I har dog sovet vel?

Tordenskiold.

Særdeles vel.

Spiegelhausen.

Det er for tidligt, I er færdig alt.

Jeg tænker, Stahl sig sniger bort fra Gildet,

Gaafnart han merker, det er rigtig Alvor.

Men lige meget! I har handlet som

En ædel Cavallear, og Husets Gere

Derved er reddet. Vil I gaae med mig
Lidt ud imens saa længe? Her er smukt.

Tordenskiold.

Ret gierne!

Til Verten.

Hør, min gode Ven! vil I
Bevise mig den Godhed, høiest paa
En Times Tid at laane mig det Billed?

Verten forundret.

Det Billed? Admiral! forstaer jeg ret —
Miss Harriets Billed?

Tordenskiold.

Ja; hun er min Brud.

Verten.

I er Miss Harriets Brudgom?

Tordenskiold.

Ja, min Ven!

Verten.

Med Glæde, ødle Herre! Tag det kun!
Jeg ønsker jer til Lykke.

Tordenskiold.

Tak, min Ven!

Som Amulet det dække skal mit Bryst.
Farvel saa længe! Kold! du folger med.

Kold.

Ja, Admiral! jeg viger ei et Skridt.

Tordenskiold

viser Spiegelhausen Billedet.

Det ligner; ikke sandt?

Spiegelhausen
med undertrykt Harme.

Særdeles godt!

Tordenskiold

seer tort paa det, og kysser det.

Jeg lider ikkun ei, det er saa sort.

Spiegelhausen.

Det er en Skygge.

Kold sagte.

Saa er Jordens Glæde.

De gaae.

Bavnholdt i Sjælland.

Et Værelse med Tordenskiolds Laurbærkransede Billed.
Under Billedet en Piedestal med en stor Vocal af flebet Glas.

Capitain Wessel. Capitain Budde.

Budde.

Tilgiv mig, siære Broer! jeg kommer tidligt,
Og bringer Budstab dig fra København
Her paa din stionne Herregård i Sjælland.

Giver ham en Avis.

See! Freden er alt proclameert.

Wessel.

Den var

Naturligviis alt sluttet, forend Kongen
Min Broder Orlov gav til denne Reise.

Budde.

Nu hører atter Hertugdommet Slesvig
Til Danemark; hans svenske Majestæt
Frastriber sig al Toldfrihed i Sundet,

Og for de Stæder, som erobredes,
Haaer Danemark sex hundred tusind Daler.

Wessel.

Det taffer man tildeels min Broder for.

Budde.

Ja, det erkendes offentligt, og selv
Hans Avindsmænd tor ikke negte det.

Wessel.

Den danske Somagt altid var en Hval,
Som kæmpekræftig slog med stærken Hale,
Og mange Helte drog fra Kongedybet.
Et viist, erfarent Admiralsitet

Har ledet Tingen; Gabel overvandt
Den svenske Flaade ved Colbergerheide,
Men Stormen havde drevet den paa Grund,
Og Stormen skylder han sin halve Krands.
Den Aand, som blæste Liv i Ullting, Budde!
Det var min Broder, det var Tordenskiold.

Som Skoldemærket i et opreist Banner,
Der muntert vifter i den friske Luft,
Opildner Hærens Mod, og styrker det —
Saa styrked Navned Tordenskiold de danske
Matroser, og det havde samme Kraft
Til Soes, som Carl den Tolvtes Navn til Lands.
Han var den letbevægelige Snildhed,
Den vittige, den raske Driftighed,
Der bragte disse tunge Krigsmaskiner
I let Bevægelse. Ja, som en Pibe
Haaer undertiden Biørnen til at dandse,
Bevæged Peters-Piben Elefanter.
Han gav Kanonen Binger, saa den misted

Jernhyngden, blev en Orn for Jupiters
Dødsvangre Lyn. Og Viisdom selv han twang,
Den værdige Matrone, til at sætte
Sig uden Sadel paa Forvovenheden.

Budde.

Der har du stildret ham med sterke Træk.

Wessel.

Jeg føler ogsaa dybt, hvad jeg ham skylder.
Jeg var den Eldre, jeg har altid læst
Langt meer, end han; selv i Besindigheden
Var jeg hans Overmand, og Tapperhed
Kan Ingen lære. Men hvad er det Alt?
En enkelt Tapperhed, en enkelt Kraft?
Geniet er det Heles Tapperhed.
Han eied blot ei selv en Arm, et Herte;
Men, som en Troldmand, han forstod at giøre
Hver Arm i Flokken og hver Aand til sin,
Og hvor han kom, der fulgte Lykken ham.

Budde.

Men siig mig, gode Wessel! det mig tykkes,
Som om du næsten med en graadqvalt Rosť
Forkynder denne Noes. Hvi est du roxt?
Dog jeg forstaer det nok — du elsker ham,
Naturligvis du længes efter ham.

Wessel.

Ja, ja! jeg længes efter ham. Han steg
Som en Raket mod Himlen, knalded hoit,
Og kasted skionne Stierner. Han har spillet
Sin raske forte Rolle, Fred er sluttet,
Han bytted Havet med det faste Land,
Nu daler han maaskee — nu slukkes han.

Budde.

Gi, kære Ven! lad flige Griller fare.

Wessel.

Sit Anker har den Driftige forladt;
I Ankeret ham fulgte Haabets Billed.

Budde.

Og hvorfor skulde Haabet svigte nu?

Nu lønnes han med Ere, Kærlighed.

Vi drinke vil hans Skaal. Der staaer Vocalen.

Wessel.

Af slevent Glas. Den gav ham Lovendahl.

Budde.

Med Baabnet riflet paa den ene Side;
Med Lovendahls Galei for fulde Seil
Skjont paa den anden. O, hvor ofte draf
Han ei af den ved alle muntre Gilder
Taknemlig, kærlig, sin Belgiorers Skaal.

Wessel.

Ja, Peder er taknemlig, og sin Konge,
Sin Frederik den Fierde meer han elsker,
End mangen Son sin Fader.

Budde.

Husker du,

Da han i Havet dukked efter Daasen,
Som Kongen havde givet ham, og som
Ham uforvarende faldt over Borde?
Det nærværd havde kostet ham hans Liv.
Og Kongen har ham ikke mindre kær.

Wessel.

Men Kongen folte, hvad jeg sører, Budde!
Ugierne gav han Orlov ham til Reisen.

Han frygted for hans Hestighed og Rasthed
 Imellem Fremmede. „Vi kunde byde
 Ham her at blive,” sagde goden Konge;
 „Det vil vi ei, men meget gierne saae
 Vi, at han ikke reiste.”

Budde.

Dog han reiste.

Misunderne har ogsaa virket, troer jeg,
 Til at fordrike ham — Grev Kallenberg.
 Men har du hørt det skønne Vers, hvormed
 Kong Fredrik parodieerte Kallenberg?

Wessel.

Nei, Ricere! Siig!

Budde.

Den folde Diplomat

Har aldrig funnet lide Tordenskiold.
 Han, der Begreber brugte blot som Tal,
 Hvem hver Beslutning var et Negnestykke,
 Et Facit, sammensat af lutter Brok,
 Forstod ei Heltens Driftighed. En Dru
 Bar ham for hoi, for snar; han agted fun
 Minervas Fugl i en tykhovdet Ugle,
 Om Dagen blind, skarpsynet først i Mørke.
 Men Kongen tugted ham.

Wessel.

Hvordan? hvordan?

Budde.

Han havde gjort et Vers om Tordenskiold:

„Courage sans conduite —

„C'est un homme sans suite.“

Men Kongen gjorde Verset saadan om:

„Un homme sans courage,
„C'est un pauvre personnage.“

Wessel.

O, Gud velsigne Frederik den Fierde!
Det Vers har etter giort mig opromt. Ja,
Nu vil jeg lade mine Griller fare,
Bil ei, som gammel Kærling, frygte Barsler.

Budde.

Har du havt Barsler?

Wessel.

Tordenskiold har havt dem.

Læs disse Linier i hans sidste Brev!

Rækker ham et Brev.

Budde læser:

„Med Ployart reiste jeg til Augustenborg, hvor Hertugen modtog mig med den sædvanlige Naade. Vi blev her nogle Dage, og morede os med at gaae paa Jagt. Men een Nat, da jeg laae ogsov, og Doren stod aaben mellem mig og Kold, havde jeg en underlig føl Drom. Det tyktes mig, som om jeg kæmpede med en stor giftig Slange, der tilsidst stak mig i Brystet under den hoire Arm, saa jeg vaagnede med et smerteligt Skrig i Angstens Sved, og kaldte paa Kold. Jeg fortalte ved Theebordet Hertugen og de Andre min Drom, og de raadte mig alle fra at reise videre. Men næste Dag paa Jagten fyrtede Hesten med mig, og jeg havde nær brukket min Hals. Da nu saaledes Haren var overstaaet, betenkte jeg mig ikke paa at fortsætte Reisen. Jeg er ogsaa kommen lykkelig til Hamborg, og drager herfra om nogle Dage til Hannover, hvor du skal høre videre fra mig. Lev vel! Din til Doden trofaste Broder

Peder Wessel.“

Bud d.e.

giver Wessel Brevet tilbage.

„Träume sind Schäume,” figer Tydsklen.

Wessel.

Gud veed,

Hvad Tydsklen figer nu. Maaskee der kommer
Et Brev til mig paa Tyds med næste Post.
Jeg gyser, Budde! for det sorte Lak.

Bud d.e

peger paa Billedet.

Der sidder han saa kraftig og saa munter,
Og smiler lystig med sin Laurboerkands.
Hvo vilde frygte for en Tordenstiold?
Der staer Vocalen — ha, hvor ofte drak vi
Af den hans Sundhed!

Wessel

ryster paa Hovedet.

Men — nu er den tom,
Og Sundhedsbægret er af stiore Glas.

De gaae.

Værelset i Reitzen.

Miss Harriet i Reisekæder, med et stort Purpurshawl over
Skuldrene, og et langt hvidt Slør nedhængende fra Hatten.

Verten. En Pige.

Miss Harriet

ængstelig hurtig.

Alt borte? Gud! Jeg troede, han var her.

Berten.

Før ti Minuter siden fioerte de
Til Engen høst ved Bakken; det er knap
En lille Fierdingvei herfra.

Miss Harriet.

O, Gud!

Til Pigen.

Lad Bognen fiore strax igien af Stalden —
Strax frem for Døren!

Pigen gaaer.

Hvad er Klokkens?

Berten.

Mys

Den slog halv syv.

Miss Harriet.

Til Klokkens syv bestemt

Er jo Duellen først?

Berten.

De skyndte sig.

Miss Harriet.

Er Stahl der alt?

Berten.

Jeg veed det ikke, Miss!

Her var han ei.

Miss Harriet.

Han skal ei slaaes med Stahl.

Det er en Niding, Falstner, en Bedrager.

Jeg har Beviser her.

Tager dem frem.

Dem skienkte mig

Den gode Præsident. Beviser for,
 At Stahl begik i Spillet Falsfneri
 Mod Flere, for han kiedte Tordenstiold.
 Det var paa Nippet just, han skulde hestes.
 Her er et Brev fra Kammerpræsidenten,
 Hvor er erklaeres, at paa ingen Maade
 Han er i Sloegt med Stahl, at ei det sommer
 For Admiralen sig at kæmpe med ham.

Verten.

O, Gud! saa skynd, saa skynd jer, gode Miss!
 Maafsee til rette Tid I kommer end.
 Her slumred han i Nat.

Miss Harriet
 vrider sine Hænder.

O, Gud! hvor sover
 Han næste Nat?

Verten.

Han tog jert Billed med.
 Paa Brystet bærer han det som et Skjold
 Mod Faren. Han opdaged det i Morges,
 Det havde hængt ved Sengen hele Natten,
 Og ei han vidste det.

Miss Harriet.

Af — veed han det,
 Naar det maafsee i Kisten folger ham?

De gaae.

Ramppladsen.

En Fælled med Træer til begge Sider, som i Baggrunden
taber sig i Synskredsen.

Tordenskiold. Spiegelhausen. Kold.

Spiegelhausen.

Han staer alt hisset, Admiral! Han venter
Bag Bakken der, men kommer ogsaa gierne
Herhen, hvis heller I vil fegte her.

Tordenskiold.

Jeg kommer ei til ham; han kan vel komme
Til mig. Det er for hans Skyld, jeg er her.

Spiegelhausen.

Ja, ganste vist.

Tordenskiold.

Seer jeg det Menneske,
Saa loger Blodet mig igien. Det gior mig
Dog halvveis ondt, at jeg har ikke taget
Pistolær med.

Spiegelhausen.

Hvor kan I være grum?

Tordenskiold.

Jeg tog dog derfor ikke Livet af ham,
Jeg skiod ham kun saa godt i Tommelfingren,
At aldrig meer han skulde blande Kort.

Spiegelhausen.

En lille Rift, saa er det Hele glemt.

Tordenskiold

seer sig om.

Jeg savner Havet her. Jeg lider ei
En saadan øde Mark, der taber sig

I Lusten uden Vand. Alt er saa stille.
 Storm, Torden af Kanoner, Bolgefraade,
 Det er mit Element. — Dog denne Kamp
 Er ussel, latterlig.

Spiegelhausen.

Og blot paa Skromt.

Tordenstiold.

Jeg ei forstaer at kemppe blot paa Skromt.

Kold.

Hvo siger ogsaa, det er Skromt? Tillad,
 Herr Admiral! en gammel Ven et Ord.

Rækker ham sin Kaarde.

Tag denne Kaarde! den er lang og sterk;
 Jer egen er kun til Galanterie,
 Og skiondt en Spiller svag er mod en Helt,
 Han saares dog ei med en Pennessær.

Spiegelhausen

tager Kolds Kaarde.

Nei, den er Admiralen alt for tung. —

See, der er Stahl!

Stahl kommer noget borte med sin Secondant, de tage Hattene
 af for Tordenstiold.

Spiegelhausen.

Han hilser eder.

Tordenstiold.

Godt!

Før Presidentens, Secondantens Skyld.

Jeg faaer vel lette til min Hat igien.

Han gier det.

Spiegelhausen

gaaer hen, og taler sagte med Stahl.

Kold

imidlertid hemmeligt til Tordenskiold.

Før Guds Skyld, Admiral! hør Venneraad —
En trofast Tiener — og en ørlig Landsmand.
Seer I da ikke, Stahl har taget med
En af de lange, stærke svenske Kaarder?
Tag min fra Spiegelhausen!

Spiegelhausen
kommer tilbage.

Admiral!

Nu Obersten paa Pladsen venter jer.
Han beder kun, at I befale vil
Jer Tiener midlertid at gaae tilføde.

Kold.

O, Peder Wessel! tag min Kaarde.

Tordenskiold.

Ti!

Gaa, som han siger! Gør mig ingen Spot!

Tordenskiold og Stahl fægte. Stahl falder ud i en Terts, som Tordenskiold afsparerer; men i det han, alt for hurtigt, vil give Stahl et Stod igjen, holder denne sin Arm stiv, og gennemborer Tordenskiold med et Stod under den høire Arm. Han trækker Kaarden tilbage.

Tordenskiold

bliver endnu staaende, og raaber:

Kold!

Spiegelhausen,

som med en Tiener imidlertid har holdt paa Kold, raaber til Stahl:

Skynd jer, skynd jer, swing jer flux til Hest!
Hør slippe vi ei denne Bildmand los.

Stahl flyer, Spiegelhausen folger efter, da han først har kastet Kolds Kaarde paa Jorden til ham.

Kold

iler til sin Herre, som nu er stunken i Knæ, og tager ham i sine Arme.
Min ædle Herre! tappre Tordenstiold!
Er Saaret dodeligt?

Tordenstiold.

Gud! vær min Siel
Raadig for Jesu blodige Bunders Skyld.

Han doer.

Kold.

O, Tordenstiold! udaander du dit Liv?
Ja, han er saaret i det hoire Bryst,
Og Blodet flyder af ham som en Kilde. —
I Nidinger! var det en Tvekamp? Mord,
Mord var det.

Maaber efter dem med hoi Rosi:

Tover, standser, har I Mod!

Du, Spiegelhausen! og du, lumpne Stahl!
Her staer en ørlig Tiener, fordrer eder
Til Tvekamp begge. Kommer, er I Mænd! —
De høre mig endnu. — Kom fun, I Skurker!
Gujoner! møder Kold for dette Sværd. —
De vige, som en Slange, der har stukket
En Helt i Brystet. — Ja, Laocoon!
Det er ei første, blier ei sidste Gang,
At Ormen har omspændt dit Hæltelegem. —
I tre og tredve Slag han kempet har
Mod tappre Svenske paa det salte Hav;
Den raske Belge vugged ham, Kartoven
Til Gre dundred ham, imens han sendte
Til Dybet Fienderne. Nu blegner han
Paa Marken, langt fra Hav og Fædreland;

Nu voxe Blomster om ham, som til Spot.
 Gi Marsvin og Delphiner dandse meer
 Om hans Fregat — nu staaer det tamme Lam
 Og Faar, og nippes Græs, hvor Helten bloder!
 Han kaster sig fortvivlet over ham.

Miss Harriet
 kommer.

Har de alt dræbt ham? Brave Kold! har du
 Din Herre fulgt i Doden?

Kold

reiser sig fortvivlet halvoverende.

Nei — jeg ligger

Som trofast Hund og hyler over ham.

Miss Harriet.

Jeg vil ei klynke, jeg er Hestens Brud,
 Og denne Dag — den er min Bryllupsdag,
 Med Blod indvies den, med ædelt Blod. —
 Er Saaret dodeligt?

Kold.

Jeg saae det selv,
 Hvorledes Morderklingen giennembored
 Hans Bryst, saa Spidsen stak igennem Skuldrer.

Han staaer op.

Miss Harriet
 knæler ved Liget.

Det hoire Bryst. Det venstre dæktes af
 Hans Konges Billed — og bag dette finder
 Jeg ogsaa Harriets. — Morder! hvorfor vendte
 Du ei din Braad imod hans stolte Herte?

Hans Konge det beskyttet og hans Mæ
Du havde brudt din Odd mod disse Plader.

Med Zaarer.

Men jeg vil ikke klage, Tordenskiold!

Jeg er din Brud, og du foragted Klynk.

Kold.

Af! var han falden blot paa Grens Mark,
Paa Østersøen, paa det stolte Nordhav,
Hvor Dannebroge vaied over ham!

Miss Harriet

springer op med en vild Glæde.

Ha! — her skal ogsaa Dannebroge vaie.

Gud, Gud, hav Tak, som gav mig denne Tanke!

Ta, Tordenskiold! jeg prydte skal dit Liig.

Liigklaedet breder Harriet over dig,

Det bedste, kosteligste, skiondt ei fort.

Nei, Dannebroge! din blodrede Dug

Og dit sneehvide Kors skal dække Hælten.

Hun kaster sit Shawl over ham, sonderriver sit Slør, og lægger
det i et Kors over Shawlet.

Og naar hans Aland paa Skyen svæver siæf

I Stormen atter over Kattegat

Med Regnar Lodbrok, Olaf Tryggvason,

Med fierde Christian, med Cort Adeler —

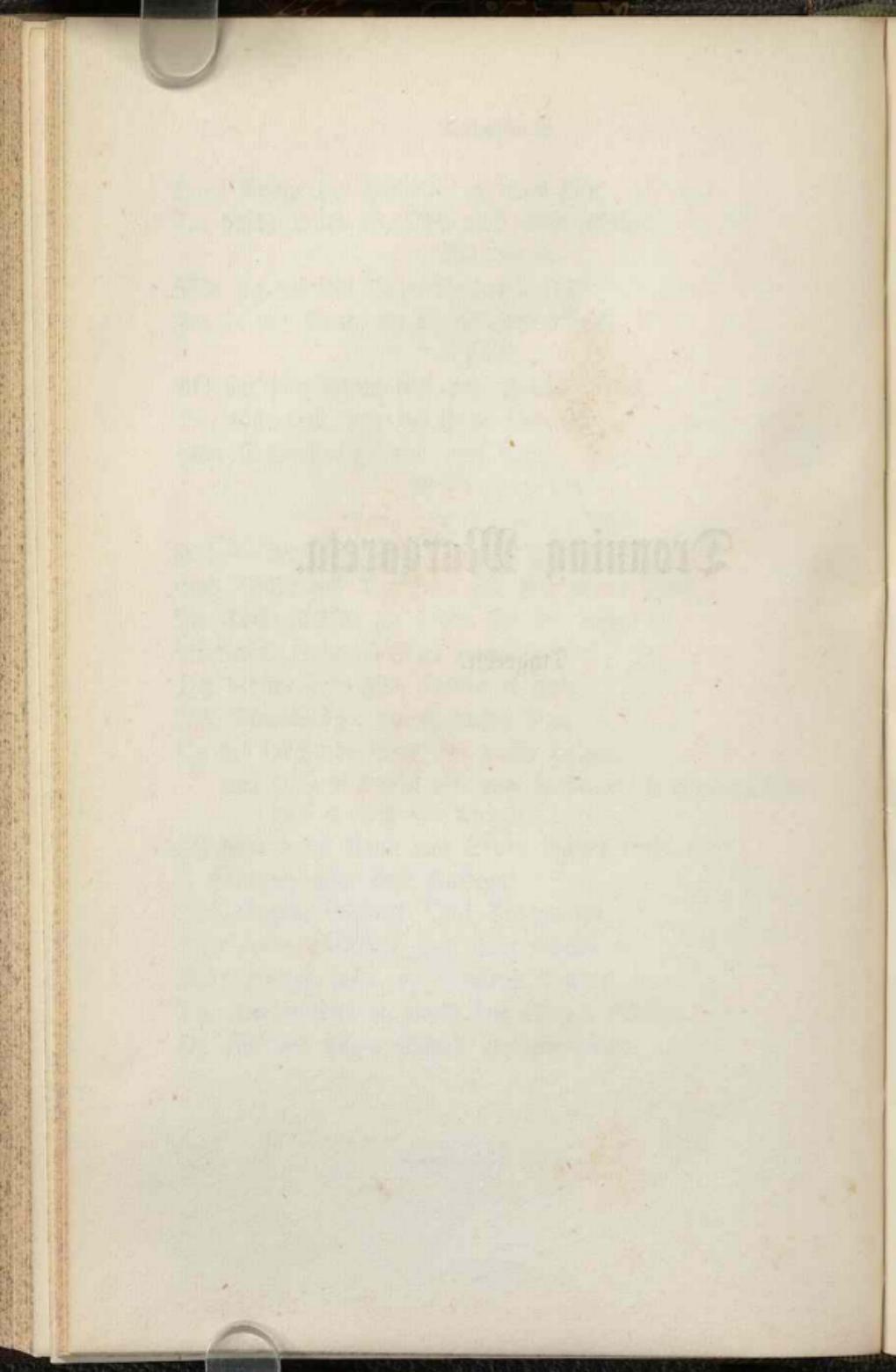
Naar Bolgen suser, og Kanonen dundrer —

Da, Dannebrog! da smeld som Flag i Masten,

Og vink den yngre Sægt, at ligne ham.

Dronning Margareta.

Tragoedie.

Personerne.

Dronning Margareta.
Kirsten, } hendes Jomfruer.
Ingeborg, }
Anders Mogensen, Abbed i Soro.
Jøar Lykke, Marst.
Albrecht af Mecklenborg, assat Sveakonge.
Ragnhild Jonsdatter, en norsk Bondekone.
Oluf, hendes Son.
Rudolf, forhen Bislop i Skara.
Grev Otto af Rupin.
Grev Geert af Holssteen.
Viggo Moltke, }
Breide Limbek, } danske Riddere.
Hans Abildgaard, }
Steen Bengtzen,
En Drost.
Haus, } Drabanter
Erik, }
Henning Podebusk.
Sikke Norby.
Algøt Magnussen.
Dronningens Hofnar.
Almoe, Hoffolk, Drabanter.

Handlingen foregaaer i Soro, Æar 1388.

1. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
2. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
3. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
4. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
5. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
6. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
7. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
8. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
9. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
10. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
11. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
12. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
13. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
14. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
15. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
16. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
17. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
18. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
19. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*
20. *Contra* *adversarios* *pro* *rebus* *christianis*

Første Handling.

En lidet Hal i Dronningens Gaard.

Jomfru Kirsten. Jomfru Ingeborg.

Kirsten.

Eft du nu ikke glad, min Ingeborg!
At du eft bleven Frøken hos Margreta,
Bor store Dronning?

Ingeborg.

Kære Jomfru Kirsten!

I ørster min Fortrolighed, og I
Fortiener den; saa vil jeg skrifte frit,
At jeg var gladere tilforn i Norge.

Kirsten.

Men det begriber jeg aldeles ikke.
Din kære Fader fulgte dig herned
Til Danmark; her er alle dine Frænder.

Ingeborg.

Men ikke mine Fielde, mine Vandfald,
Min Græskov.

Kirsten.

Er Bøgeskov'en ei,

Som krands'er Søens Bredder ved det skønne,
Det muntre Søs, meget smukkere?

Ingeborg.

Bel smuk! Her er sørdeles vakkert her,
Det kan ei negtes; men det er saa smaaat,
Saa fladt, eensformigt, uden Driftighed.
Min Grænestov var meer høitidelig.

Kirsten smilende.

Og Bjørn og Ulv var dig vel mere ficer,
End Røer og Lam?

Ingeborg.

Ja, det er da naturligt!

Kirsten.

Naturligt? Dyr, som bringe Skræk og Fare
Til ingen Nytte?

Ingeborg.

Skrækken kildrer; Faren

Fremkalder Modet, som betvinger den.

Kirsten.

Ta, ja! saaledes hores altid Normænd
Og norske Gienter; men de foretrække
Tilsidst dog Sicælland for den golde Klippe.

Ingeborg.

Det vil jeg aldrig. — Og nu eders Bonder,
De stakkels Trølle; vil I ligne dem
Med Norges Odelsbønder: Adelsmænd
I Badmelskoster og med lange Skicæg?
Og vore Fiskere —

Kirsten.

Nei, Barn! nu bliver

Du for nærgaaende. Jeg skulde troe,
At Danerkysten havde Fiskerleier,
Der funde kappes med den norske Strands.

Ingeborg.

Ja, her er rafle Fiskere, det negter
Jeg ikke; men de er saa stygge.

Kirsten leer.

Stygge?

Ei alle; her er mange smukke Folk.

Ingeborg.

Du skulde seet en ung og delig Fisker,
Jeg kiedte, før jeg drog til Danerhof!
Kun sielden saae jeg ham. Men han fortalte,
Han stammed ned fra Landets gamle Jarler;
Dog var han Fisker, slet og ret. Han gav mig
En Angelsnor at mede med; den har jeg
Endnu.

Kirsten.

Han har dog dermed ikke medet
Dit Hierte?

Ingeborg.

Af, det var en vacker Gut!

Kirsten.

Nu maa du ogsaa vide lidt Besled
Om Landets Tilstand her, mit smukke Barn!
Saa her: du kommer i en saare vigtig
Og farlig Stund. Vi er i Krig med Sverrig.

Ingeborg adspredt.

Med Sverrig? er vi det?

Kirsten.

Ja! med Kong Albrecht,

Der har fornærmet Dronningen paa fleer
Afskyelige Maader. Han har sendt
En Slibesteen herned, hvorpaa han vilde

Hun skulde slike sine Naale; han
Har kaldt vor Frue, vor Formynderse
Kong Broglos, og — den Uforskammede! —
Fordi hun ynder Anders Mogensen,
Abbeden her i Sorø, som du fiender,
Og gierne taler med den vise Mand —
Den Niding skilder hende Munkedeie.

Ingeborg

bestandig adspredt, i sine egne Tanker.

Det maa hun hevne.

Kirsten.

Ja, det skal hun hevne.

Men Lykken — Lykken er bedragelig.

Ingeborg sutter.

Ja, ja, det veed jeg.

Kirsten.

Og den skiller os

Tidt pludselig ved vore største Goder.

Ingeborg.

Det har jeg i min Ungdom selv erfaret.

Kirsten.

I Væstergotland moder disse Dage

Den svenske Marst, Herr Erik Kieldsen Wasa,

Samt Ivar Lykke, Margaretas Marst,

Den tydske Albrecht. Tydsk jeg kalder ham,

Svensk kan han ikke kaldes, thi han hader

De Svenske; sine Tydskere forærer

Han Rigets Marv og Velstand, og udsuger

Med Skatter Landet, for at lønne dem.

Og naar saa Landets Born beklage sig,

Saa sværer han dem haanlig holdt paa Tydsk:

"Ik kan es bettern nicht, min lebe Knecht!"

— Men hører du, hvad jeg fortæller, Barn?
Mig tyffes, du est adspredt.

Ingeborg.

Nei, slet ikke.

Du sagde: Lykken er bedragelig.

Kirsten.

Jeg haaber, denne Gang den svigter ei.
En Fisfer bragte gode Tidender,
En anden bragte slette; men hvor kan
Man troe en Fisfer?

Ingeborg

pludselig opmærksom.

Hvorfor ikke det?

Kirsten.

Han er ei bedre vel, end Skipperen,
Og vidt berømt er jo en Skipperlogn.

Ingeborg ivrig.

Det er Bagvæstelse! En Fisfer kan,
Saagodt som nogen Anden, tale Sandhed.

Kirsten.

Man venter Flaaden hjem endnu i Dag.
Snart vide vi, hvad end os Mørket skuler:
Om Margareta Dronning vorde skal
For alle Norden's Riger, eller tæbe
Med Sverriges maakee tillige Norge.

Ingeborg

igien i Tanker.

Det er naturligt, at hun elsker Norge.

Kirsten.

Men, Barn! du staarer jo som en Drømmerske.

Ingeborg.

Nei, jeg forsikrer dig, jeg hørte Alt.

Kirsten.

Hvad hørte du?

Ingeborg.

At her en Fisler var,
Som talte ørligt; at man venter Baaden
Tilbage med ham.

Kirsten forundret.

Hvem?

Ingeborg.

Med Fisleren.

Kirsten.

Og det var Alt?

Ingeborg.

Har Andet du fortalt?

Kirsten.

Slet Intet hørte du om Krigen?

Ingeborg.

Krigen?

Ja, det er sandt, du vilde jo fortælle
Mig ogsaa lidt om den.

Kirsten.

Før hvem har jeg

Nu staact her og talt?

Ingeborg.

Jeg er ei vant til

At høre efter, naar om Krig der tales.

Det er ei unge Pigers Sag; Statssager
Forstaae vi os ei paa. Men du er ældre,
Langt flogere.

Kirsten.

Gid I blev klogere,
Før det var til silde var!

Hun gaaer hen til et Skab, og tager en Solvskaal ud deraf.

Tag denne Skaal!

Som yngste Jomfru ved vor Frues Hof
Er det din Pligt at bringe den til Davre.
Bor Dronning drifffer godt og varmet Øl
Af den med sine Moer, naar hun dem hilser
I Morgenstunden. Ikke just for Torst —
Den er kun lidet; det er saa en Skif,
Som tyder Huislighed, Samdregtighed.
See! den er buet til hver Jomfrues Mund,
Og Baabenet er gravet under Randen
I Solvet der. Du finder ogsaa dit.

Ingeborg suker.

Ak, gid for Ingen af os Livets Drif
Maa være brygget med for bitter Malurt!

De gaae.

Klosterhal.

Rudolf af Skara kommer med Viggo Moltke.

Rudolf.

Jeg hader hende. Hun har rovet mig
Min Bispestol. Jeg er min Konge tro,
Albrecht af Mecklenborg, nu Sveakonge.

Moltke.

Hvad vil du, sledske Monk, som Albrecht satte
Til Skaras Bispe, men som Margreta kaldte

Til Danmark? See, jeg elsker Margareta
Hoit, som min Fader elskte Baldemar.

Rudolf.

Det Gud tilgive dig! Men, kære Herre!
Jeg vil bevise dig, at Margareta
Fortiener ei din Kærlighed, din Tillid;
Dg derfor har jeg bedet dig at følge
Mig hid i Klosterhallen.

Moltke.

Og hvad skal jeg?

Rudolf.

Tilgiv en List, som har en ørlig Hensigt!
Her boer Abbeden Anders Mogensen.
Her seer du hans Studerekammer, Herre!
Men der — der er et lidet Bærelse,
Hvor ubemærkt man kan opdage Næven.

Moltke.

Om Næven taler du, i Dieblikket
Da selv du over Nævestreger, Munk!
Hvad skal jeg her hos Anders Mogensen?

Rudolf.

Han kommer strax herhid med Danmarks Frue,
Med Margareta, vor Formynderiske.
Hun taer Lection af ham — selv i Latin,
Saavidt som Rygtet gaaer. Nu vilde jeg
Saa gierne, du et Bidne skulde være
Fra dette lille mørke Sidekammer
Til hendes Fremskridt og Lærvillighed.
Og gierne selv jeg vilde være Bidne.

Moltke.

Fordomt, Herr Bispe! J vil forføre mig
Til Luxendreieri?

Rudolf.

Sæt nu: hun leved
I skammelig Forstaelse med Munken,
Troer J da end, den Hæder hun fortiner,
At være Dronning for tre stolte Riger?

Moltke.

Nei, ved mit gode Sværd!

Rudolf.

Saa er Forsøget
Erfaringen vel værd. Hun kommer strax
Med sin Abbed. Skal hun os finde her
Til ingen Nutte, Ridder? Vil J tilstaae,
At J blev løkvet af mig? Vil J vække
Mistanken mod jer? Skal jeg gaae til Grunde,
Saa seer J selv, jeg maa forsvare mig.
Mit Nei er da saa godt, som eders Ja.
Følg mig i Kamret! Hvis hun er uskyldig,
Blier dette Skridt en Hemmelighed evig
Imellem os. Skynd jer — for Himmelens Skyld —
Der kommer Nogen.

Moltke.

Ha, fordomt! Hvad hiesper
Det Elephanten, den er sterk og ørlig,
Naar Listen dækker Gruben til med Riis,
Dg ned den styrter af Fremfusenhed?

Han gaaer ind i Sidekammeret med Bispen.

Abbeden kommer.

Du stille Klosterhal, saa sommersval,

Saa vinterluun i sicere Herthadal!
 Modtag et fromt Godmorgen af din Son.
 I Kirken lod til Gud alt Munkens Bon,
 Da Solen steg bag Es med Rosenkind.
 Nu smiler Formiddagen venligt ind
 Ad broget Rude til min Bogreol,
 Der giemmer mangt et Glimt af Aalandens Sol.
 Du gamle Kloster! bryd chaotisk Dunst;
 Gi Troen blot, men Videnskab og Kunst
 Udbrede sig fra din hoirode Muur,
 Og blande sig med Danemarks Natur.
 Jeg vandrer paa den Sti, du gif, Ansgar,
 Der hyst nu straaler som en Helgen flar;
 Hvor Nimbert gif, der talte Sandheds Ord,
 Saa at for Korset styrted Asa-Thor.
 Men Bispen, paa de gamle Guders Grav,
 Gi noiedes meer med sin Bispestav;
 Han rusted sig til Kampens vilde Færd,
 Og Hyrdestaven vekled med et Sværd.
 Ja, Held den Aaland, som stor i Kamp og No,
 I Fred, i Krig, kan styre begge to;
 Men det er sieldent — baade Fred og Strid!
 Og eengang fodes kun en Axel Hvid.
 Nei, Absalon! du kommer ei igien.
 Et Glimt af dig var Anders Sunesen;
 Men, Jacob Erlandsen i Lund! du blev
 En Munkedrot, som Christus dig frastrev,
 Og ofte Tvedragt siden kun gif ud
 Fra dem, der ivrigst skulde tiene Gud.
 Heel vel, at sidst, da Oluf nævntes Drot,
 Den Lov blev indført — mig den huer godt —

At ingen Geistlig meer sig blande maa
 I verdslige Forretning. Jeg gior saa;
 Jeg lever kun for Tro, for Kærlighed
 Til Gud og Næsten. Det min Dronning veed;
 Derfor hun hædrer med sin Tillid mig,
 Og til sin Tidsfordriv hun morer sig
 Med Videnskab hos mig, med Digte, Sprog.
 Thi, sandelig, hun er en Qvinde flog,
 Og Valdemar sik Ret: hun har Forstand,
 Som fordres tadt og savnes hos en Mand.
 Men Uret har han, „at Natur greb feil“;
 Thi, sandelig, hun er et Qwindespeil,
 Og hun forener Mandens Kraft, jeg veed,
 Med qwindlig Dyd og med Elskværdighed.
 Og dersor Gud forlade Hver, som slet
 Besudler hende med den mindste Plet
 Af egen Ondskab, selv i syndigt Liv;
 Som Veneskab ikke mellem Mand og Civ
 Kan tænke muligt, uden anden Fryd,
 End den, der kibbes med den tabte Dyd.

Han gaaer hen i Baggrunden, og moder Dronning Margareta,
 som kommer med en Bog under Armen.

Margareta.

God Morgen, fromme Broder Anders!

Abbeden.

Hil dig.

Min naadige Dronning!

Margareta.

Du forundrer dig

Dog ikke ved at see din Lærling her
 Til sin latinske Time, som sædvanlig?

Abbeden.

Min Dronning ynder Alabenhiertighed,
 Og derfor maa jeg tilstaae: jo, i Dag
 Det undrer mig, at see min høie Lærling
 Saa rolig komme med sin Lærebog,
 Som om slet intet Vigtigt foregik;
 Da denne Dag bestemmer dog, om vor
 Margreta herske skal i trende Riger.
 Dog, det beviser — som saameget Andet —
 Din ualmindelige Sjielestyke.

Margareta.

Ja, fromme Broder! det er saa min Biis;
 Jeg handler med den Kraft, som jeg formaer,
 Og siden lader jeg vor Herre raade
 For Alting, thi han raader Alting bedst.
 Fortiener det Beundring? Gior ei Bonden
 Det Samme? See, han ploier, saaer, han harver,
 Saa venter han paa Regn. Selv raader han
 For Regnen ei og ei for Lykkens Sol.
 Han graver daglig ei, som Barnet, atter
 Af Jorden Spiren, for at see, hvor vidt
 Den kommen er; han lader Herren raade.

Abbeden.

Bel har du saaet. Den rafse Ivar Lykke —
 Det aner mig, han bærer ei sit Navn
 For Intet, han vil bringe Lykken med.

Margareta.

Det ønsker jeg. Men, fromme Broder Anders!
 Beed du, hvorfor jeg ikke haaber det?

Abbeden.

Nei, høie Frue!

Margareta.

Haabet funde svigte;
 Men hvad jeg haaber ei, det svigter ei.
 Jeg forestiller altid mig det Værste,
 Naar noget Stort skal skee, som ikke selv
 Jeg raader for; jeg gior fortrolig mig
 Med hvert et muligt Vanheld, at det siden
 Skal ikke smaaligt sonderknuse mig.
 Saaledes har i Dag jeg ikke tænkt
 Paa Andet, Anders! end den Mulighed,
 Maaskee at skilles ved de trenende Riger.
 Men skulde derfor usselt jeg forsage?
 Nu er jeg Dronning — vel! men jeg er meer.
 Min Krone gav mig andre Mennesker,
 Min Menneskelighed sik jeg fra Gud.
 Og derfor vil jeg dyrke kæf min Aand
 I selve Harens Dieblik, og vænne
 Mit Mod til ei at bugne feigt i Vanheld.
 Og derfor vil jeg læse Tacitus
 Med dig, min Broder! om Germanerne,
 Og glæde mig ved denne Romers Roes,
 Naar vore Fædres Haardforhed og Dyd
 Han sammenligner med sit eget Lands
 Hordærv, Horfald og purpurflædte Trældom.

Abbeden

giver hende et Brev.

Her er et Brev fra Roeskilds Borgere.
 Min Ven, Borgmester Peder Mikkelsen
 Har sendt mig det til dig, min hoie Frue!
 Jeg troer nok, det er en Taffsigelse

Før den Tilladelse, de sik, at fylde
Med Stene Fiorden mod Soroverne.

Margareta læser Brevet.

Abbeden.

Det var nødvendigt; men jeg negter ei,
Det smørter mig. Nu lufkedes for evigt
Den stionne Ifesfjord, hvor Oldtids Helt
Indseiled dristigt med sin stolte Snekke.

Margareta,

som har læst Brevet.

Det gior mig ogsaa ondt, men det kan dog
Gi være anderledes. Hanseaten
Gi glemme kan det Svar, min bistrø Fader
Ham gav. Syv og halvfierdsindstyve Høns
Blev stieldt: syv og halvfierdsindstyve Gæs.
Den fangne Borgemester satte han
I Bordingborg i Taarnet, faldet Gaasen.
Der dreier sig endnu saa let om Spiret
Beirhanen som en Gaas i gyldne Pragt;
Det ørgrer dem. Dog, meer end Spot og Haan,
Var det Grobringen af Gulland, Visby,
Forstyrrelsen af deres Varelager,
Som har forbittret dem. Thi Pengefordeel —
Det er det omme Sted paa Kræmmeren,
Og gierne vilde disse Pebersvende
Becherske Nordens Handel, hoste Frugt
Af den alene. Men det skal ei skee.
Det gior mig ondt, at jeg maa spærre Havnene
Før disse frække Victualiebrodre,
Der øengste Staden med Soroveri.
Dog — Tiden soder ei blot andre Slægter,

Den reiser ogsaa andre Stæder, Anders!
 Nu Aylestad er fun en ringe By,
 Men, tro mig! den vil reise sig engang.
 Dens Havn til Handel er langt meer bequem,
 End Isefjord; jeg forudseer i Aalanden:
 Den vorder Fremtids Leire, Fremtids Noeskild.

Abbeden.

Skal vi nu læse?

Margareta.

Ja! Men det er sandt,
 Hvor har du Bisen om Svend Bonved, Anders?
 Som du har lovet mig, som Absalon
 Afskrevet har med egen Haand?

Abbeden.

Min Dronning!

Jeg ei begriber, hvor jeg har forslagt den.
 Jeg giemmer tidt saa godt, at ei jeg finder,
 Hvad jeg har giemt, fordi jeg glemte, hvor
 Jeg giemte det. Dog skal endnu i Dag
 Jeg stige ned i Kielderhvalvingen
 Ved Kirken, som til Beenhuus tiente for,
 Men nu til Giemmested for gamle Skrifter.
 Der ligger Eet og Andet i et Skriin,
 Som ei er uden Baerd for Oldtids Grandfser.
 Og meget muligt, at den gamle Bise
 Har skiuult sig der.

Margareta.

Hvad fattes dig, min Ven?

Du er forstemt. Er det Forventningen
 Om Slagets Udsald, som betynger dig?

Abbeden.

Min Dronning! Erligheden varer længst;
Jeg vil tilstaae dig, det er ikke Slaget
Alene, stiondt det vel bidrager Sit.

Margareta.

Hvad er det da?

Abbeden.

Befaler selv du mig,

At jeg skal sige det?

Margareta.

Hvorfor befale?

Tilsidst man bliver fied af at befale,
Og takker Gud, at der er Vensteb til,
Hvor man kan bede. Ben! jeg beder, siig,
Hvad sattes dig?

Abbeden.

Af! det bedrover mig,

At jeg maafee om foie Tid skal miste
Det Kicereste, jeg har, mig Gud har skienket,
For Klaffertale.

Margareta.

Hvad skal du da miste?

Abbeden.

Dit Vensteb, veed jeg, vil jeg aldrig miste,
Men muligt Frugten dog deraf: din Omgang.

Margareta.

Den kan kun Døden rove dig.

Abbeden.

Du veed —

Bagvaskelsen —

Margareta.

Dens Røst var ikke svag,
 Thi Fama laante Lognen sin Trompet;
 Og selv den Fyrste, som jeg nu bekæmper,
 Har maettet tidt sit Nag med Ondskabsord.
 Men, Anders! see, saa vist Margretha hader
 Alt det Uverdige, saa dybt foragter
 Hun ogsaa det Glendige, og aldrig
 Jeg lader mig af Avindsord forkue
 Til Slip at give paa en ørlig Ven.
 Du er mig mere værd, end Daarens Agt.

Abbeden.

Men — Qvinden trænger til sit gode Rygte.

Margareta.

Ja, Qvinden. Det vil sige: Hustruen,
 Samt Bruden, Datteren og Søsteren;
 Hun er afhængig, som den svage Bedbend,
 Og trænger til at flynge sig om Egen.
 Men en regierende Fyrstinde selv
 Er Eeg, min Broder! Lod hun sig forkue
 Af Klaffertale, blev hun snart en Terne.
 Nævn mig en Dronning, herskende som Drot,
 Paa hvem Bagtalelsen ei Steen har kastet!
 Den Usselhed opirrer kun til Trods.

Abbeden.

Ja, trodse kan din Uskyld Ridingsværk.

Margareta.

At Margareta Hoved har, det kan
 Man ikke negte; gierne bilstede man
 Nu Folket ind, at hun var uden Sæder
 Og hiente. Selv jo ved min Olufs Død,

Der figes, at jeg var saa kold, som Jis.
 Om jeg var sorgfuld, Anders! veed du bedst.
 Jeg sluttet ind mig med min stille Kummer;
 Thi klynke skal en Dronning ei paa Thronen.
 At ei jeg vilde see min Son som Liig,
 Da balsameert han bragtes mig i Kisten
 Fra Skaane — see, det misforstod man atter.
 Og dog var det blot Kærlighed til Oluf,
 Som mig forbod ataabne Kistens Laag.

Abbeden.

Og det gav atter dine bittere Fiender
 Anledning til den taabelige Logn:
 At Oluf ei er jordet, ei er dod,
 Men at han skules i Landsflygtighed,
 Af Frygt fordi du staer ham efter Livet.

Margareta.

Kom, Anders! lad os læse Tacitus.

Froken Kirsten kommer hurtigt.
 Min høie Frue! tilgiv, jeg forstyrrer,
 Men J har selv befalet mig at falde,
 Hvis Nogen kom, og her Herolden er —

Margareta
springer op fra Bordet.

Fra Sverrig?

Kirsten.

Med skionne Tidender.

Bor tappre Landsmand, eders gode Marsf
 Herr Jvar Lykke bringer Konning Albrecht
 I Lænker fangen med til Danemark.
 De Daniske vandt en Seir, som ender Krigen,
 Og sikrer eder Svearigets Krone.

Margareta
henrykt med foldede Hænder.
Herre! jeg taffær dig.
Du har beskyttet mig,
Endt er min Sorg.
Stolt i lykselig Stund
fryder sig Øresund
Og Vordingborg.

Sorø! din Bogeskov
Qviddre til Herrens Lov
Heit under Sky.
Glæd dig, o Isefjord!
Hæv dig ved Seirens Ord,
Absalons By!

Skagen! dit Flyvesand
Hvirvle mod blaalig Strand,
Bland dig med Lyn!
Døel ei med Bolgen mat,
Bruende Kattegat!
Sprudl imod Øyen.

Sverrige! fryd dig med.
Gi ved dit Arnested
Tydskes Foragt
Spotter et ødeelt Blod;
Svenskens og Danskens Mod
Brød deres Magt.

Norge! vær glad med os.
Sarp! lad din stolte Fos

Buldre med Lyft.
 Nu trykker Dolen snart
 Dansken med Broderart
 Fast til sit Bryst.

Herre! jeg priser dig.
 Du har beskyttet mig
 Danmarks Flag.
 Hvad ei en Kongerad
 Mægted — det mægter glad
 Kvinden i Dag.

Hun gaaer hurtig bort, fulgt af Abbeden og Høfrokenen.

Rudolf af Skara kommer ud af Siveværelset med Viggo Moltke.

Moltke.

Nu, Bispe! hvad figer du da vel til det?
 Ei sandt, nu har du fuldelig beviist,
 At Margareta var en Munkedeie?

Drager sit Sværd, og truer ham med det over Panden.
 Du har forsørt mig til at lure, Munk!
 Og egentlig fortiente du, at jeg
 Dig skulde slaae ihiel.

Rudolf.

Tilgiv, min Herre!

Det var, ved Sanct Birgitte, ørligt meent.
 Det glæder mig, at jeg har taget feil.
 Nu seer jeg, at vor Dronning er et Monster
 For alle Kvinder, og nu har i mig
 Hun til sin Dod og min en trofast Tiener.
 Forraad mig ei!

Moltke

steder Sværdet i Balgen.

Munk! jeg forraader Ingen.

Hordi du selv er sleg en Judas, troer du,
 At jeg er een? Dog havde du fortient,
 At jeg afhugged Dret dig, som Petrus
 I ørlig Brede hugged det af Malchus,
 Til Straf for dette usle Lureri.

Dog, Intet er saa slemt i denne Verden,
 At det jo følges tadt af noget Godt.

Nu kiender jeg tilfulde Margareta,
 Og havde før hun en hengiven Tiener
 Og Ven i mig, saa har hun nu en dobbelt.

Gaaer.

Rudolf.

Og nu har hun i mig en dobbelt Fiende.

Gaaer.

En stor kongelig Sal med en Chrone i Forgrunden til den ene Side.

Hossoeskene ere allerede tilstede, endee Alsmue i Baggrundsen.

En Marsch spilles. Margareta kommer med Krone, i Pur-
purkaabe, fulgt af sine strokener, og sætter sig paa Thronen.

Drosten

træder frem for Thronen.

Tillader du, vor Dronning! Ivar Lykke,
 Din Marsk, at træde frem for Thronens Fod?

Margareta.

Indbringer ham, den ødle Danerhelt!

Marschen spilles igien. Ivar Lykke kommer, fulgt af flere Hov-dinger, med Dannebrogssfanen i sin Haand. Naar han staer for Thronen, svinger han Fanen, og raaber:

Hil Margareta! længe leve Danmarks
Og Norriges og Sverrigs ædle Frue,
Formynderke!

Folket.

Bor Margareta leve!
Pauker og Trompeter.

Ivar Lykke.

Og nu, vor Dronning! for jeg meer beretter,
Tillader du, at efter vante Biis
Vi hilse Dannebrog, som faldt fra Himlen
Til Baldemar i Estland? Den er her.
Nær var den gaaet tabt: en Skare Tydße
Henstevned mod det Sted, hvor Fanen vaied,
Og vilde rove den; men hundred Danske
Tilsatte deres unge Helteliv,
Og vandt os den tilbage, og med Fanen
Fif Danerhøren en fordoblet Kraft.
Vi vandt afgjorende den bedste Seir
Paa Västergötlands Marker ved Falköping,
Og bringe dig i Lænker Konning Albrecht,
Grev Otto af Rupin, Grev Geert af Holsteen,
Samt fleer Hærforere. Bor Kamp er endt,
Tak være Dannebrog og Hætemodet!

Margareta.

Saa lader os nu ved Basuners Lyd +
I fromme Thor med quodelige Tanker
Det hellige Banner hilse, som sædvanlig!

Hun stiger ned af Thronen, og knæler med Folket; hun Ivar
Lykke bliver staende, og strækker Fanen høit i Veiret.

Choret.

Gud signe Dannebrog i Heltevrimlen,
 Og hoit paa Bolgen hvid!
 I Færens Stund faldt den til os fra Himlen,
 Og skienkte Seir i Strid.
 Dens rode Dug betyder Kamp og Styrke;
 Flyd, Blod! paa Grens Bud.
 I hviden Kors vi dyrke
 Den sande Fredens Gud.

Bevar, o Dannebrog! vort elskte Rige,
 Sterk, ved Kartovers Lyd;
 I Fredens Dage dine lette Glige
 Kun være Snekkens Pryd.
 Bai lystig til hver Fest paa Kongeborgen,
 Du forsbetegnede Flag!
 Og bortvist altid Sorgen
 Saa kraftigt, som i Dag.

Bauker og Trompeter. En Kriger modtager Fanen, og bærer den
 bort. Folket staaer op. Margareta sætter sig igjen paa
 Thronen.

Ivar Lykke.

Bor Dronning! nu du veed det Bigtigste.
 Kong Albrecht har uverdig selv forspildt
 Sin Throne, for vi kom, og Svensken selv
 Har affat ham. Hans latterlige Hovmod,
 Hans Bildskab, Praleri, Ndsuelser,
 Forkærighed for hvad der kun var fremmed,
 Hans Had til Norden — Alt har skadet ham;
 Og Erik Kietilsen, den svenske Marsk,
 Har hilpet som en ærlig Mand dit Banner.
 Men, hoie Frue! det maa jeg dog sige:

Gen Dyd har Albrecht, han er ganske tapper.
 Hans Tydskere slog med fortviblet Mod;
 Og hvis en sumpig Eng ei havde hiulpet,
 Var Seiren ikke vorden just saa let.
 Thi anbefaler jeg den fangne Drot
 Til din Höimodighed.

Margareta.

Vel. Lad ham komme!

Kong Albrecht indbringes i Lænker.

Ivar Lykke

sagte til ham, foran paa Skuepladsen, fiernest fra Thronen.
 For Alt, hvad helligt er, betving jer nu,
 Husk, at J er i Margaretas Bold,
 Glem ei de blodige Hornærmelser,
 J har tilfojet Dronningen! Hvis ei
 J tale kan med Sindighed, saa ti,
 Ti heller stille; det er mindre farligt.
 Nu agtes J, som den Ulykkelige,
 Eg hevnen ei mod den Dumdriftige!

Albrecht.

Lær du mig ei, du blinde Høne, du,
 Som endelig til sidst dog fandt et Korn!
 Hvorledes her jeg tale skal og tie.

Margareta

med rolig Bærdighed.

Belskommen, Frænde! her for første Gang
 I Danmark. Sidst vi saaes, var det i Holsteen
 Ved mindeligt Forlig.

Albrecht

haanligt og forbittret.

Jeg seer, J sidder

Paa Thronen, Moster! Det var Ret af jer.
 Hvo skulde troet, at J var kommen der?
 Dog — den stod ledig — og J krof derop.

Margareta fortoret.

J Fald J taler saa, forvonne Fange!
 Er alt Samtalen endt. Bortbringer ham
 Til Fængselet!

Albrecht som før.

Hvorfor var J ei med
 J Slaget, Moster! da J dog er Mandfolk?

Dronningen staær op, og gaaer bort.

Dronningens Nar

trænger sig, med ringlende Bælder og Wælsøren paa Huen, gennem
 Mængden, med en Slibesteen og et Par Buxer under Armen. Han
 tager Albrecht meget fortrolig i Haanden, og siger:

God Dag, min Broer! min gamle Dreng!

Albrecht vred.

Hvad vil du?

Hvem er du?

Narren.

Albrecht! kiender du mig ei?
 Umuligt! Taler ikke Blodets Røst?
 En Nar, som du, dog ikke nær saa stor.
 Jeg stroser ei Peber i mit eget Saar,
 Jeg fletter Tamp ei til min egen Ryg,
 Dog — du har mistet Alt, fun ei dit Mundlæ'r;
 Det har du Lov at bruge, som du vil.
 Det Kærlingvaaben skienker Dronningen
 Dig gierne. Vær du Qvinde fun i Brog,
 Mens hun er Konge med din Krone paa!

Albrecht.

Du understaaer dig at tilsiidesætte
Den Agtelse, du skylder mig, en Konge,
Forvonne Gieb?

Narren.

Forvonne Gieb! og glemmer

Du ikke, hvad du skylder Dronningen?
Men, om alt Andet ogsaa reent var glemt,
Get maae vi ikke glemme: man maa bringe
Smukt Gieren igien, hvad man har laant.
Jeg hilse skal saa flittig fra vor Frue:
Nu bruger hun ei meer den Slibesteen,
Som du har hende sendt til hendes Maale;
Nu kan derpaa du slike dine Sværde.
Og disse Hosser, du Mandhaftige!
Tilkommer det alene dig at bære.
Jeg dem har laset lidt, og det betyder:
At nu er Mecklenborgeren en Prakker.
Men endnu Get: Du svoret har, at ikke
Du vilde sætte din Nathue paa,
For du ydmyget havde Margareta.
Nu troer du vel, du har ydmyget hende
Med Skieldssord? Men ved Sanct Crispin, vor Helgen,
Saa sandt jeg er en ærlig Mand, nu skal
Du ogsaa have Narrehætten paa.
Og gaf med den til Hættebrodrene!

Han vil sætte ham Huen paa Hovedet.

Albrecht

stoder til ham, saa han falder.

Trael! hvis det ei beskæmmed mig, saa skulde
Du aldrig aande mere Livets Lust.

Narren paa Gulvet.

See, det var Ret! See, nu er Krigen udbrudt
 Imellem Albrecht og Margretes Nar.
 Saa ber det være; Lige søger Lige.

Albrecht

Slaer sig fortvistet for Panden.

O, Albrecht! gyseligt mishandles du.

Til Margareta, som kommer tilbage.

Er dette Höimod mod en Drot i Lænker?

Margareta rosig.

Selv har I givet Tonen an, Herr Foetter!
 Som man i Skoven raaber, faaer man Svar.

Hun giver Narren et Vink, han gaaer.

Hvad end jeg har at sige jer, Kong Albrecht!
 Er, fort og godt: I skilte Magnus Smek
 Ved Niget, og hans største Synd var dog,
 At han med mig troovede sin Son.

Derfor I feided mod ham mangt et Aar
 Til hele Nordan's Meen; og stakkels Magnus
 Syv Aar tilsidst i Hængslet maatte smægte.

Det kan I ogsaa prove. Muligt lærer
 I Christendom, Retsfærdighed herefter,
 Fra Verden skilt og dens Forfænglighed.
 Det er ei Drotten, ei den fangne Fiende,
 Jeg her behandler haardt; nei, jeg har lært
 At agte den Ulykkeliges Nod.

Men I er ei ulykkelig, nei, Albrecht!
 I er Ulykken selv. Var I kun Daare,
 Blot Praler, blot Hövmodig — o, hvor gierne
 Tilgav jeg eder! Selv Bagtalelsen,
 Skiondt lumpnere, naar den ueftertænksom

Fløi af en opbragt Mund, tilgav jeg med.
 Men I er grum; om ikke juft blodtørstig,
 Koldhjertet dog og føleslös mod Folket,
 Hvis Nod I spotter. Høttebredrene,
 En Røverflok fra Tydsklands Landeveie —
 Jeg veed det — udgior eders bedste Livvagt.
 Jeg kiender ogsaa godt Fortegnelsen
 Paa hundred og halvfierdsindstyve gode
 Stockholmske Borgere, der skulde skilles
 Ved Livet med det første. Derfor løses
 I ei fra Lænkerne, men gaaer i Fængsel.
 Af sindighed blot kunde falde paa
 At løse Ulven, naar den bragtes bunden.

Hun gaaer. Albrecht bringes bort.

Folket.

Hil Margareta! Hil vor edle Dronning!

Pauker og Trompeter.

Mængden fordelet sig, og gaaer; i Sværmen er Rudolf af Skara
 og Ragnhild Jonsen, der have været tilstede i Baggrunden,
 komne frem, og møde hinanden foran paa Skuepladsen.

Rudolf.

Hvordan? bedrager ei mit Die mig?
 I her, Veninde?

Ragnhild.

Rudolf!

Rudolf.

Ragnhild, ha!

Ragnhild.

Herr Bislop! vil I hevne Konning Albrecht,
 Og snart befrie ham af hans Fængslenke?

Rudolf.

Før himlens Skyld, tal ei saa høit! Hvad vil I?
Hvad har I for?

Ragnhild

stikker ham en Seddel i Haanden.

Besøg mig, hvor jeg boer!
I finder mig selv Anden der, Herr Bispe!
I et assides lille skummelt Kammer;
Men denne Anden, som I finder der —
Hvisker ham i Tret.
Margretha skiller han ved hendes Krone!

De gaae.

Anden Handling.

Et lille Bærelse med vinduet høit oppe.

Ragnhild. Oluf sidder og læser i en Bog, som han lægger fra sig paa et Bord, i det han staer op.

Oluf.

Nu er vi da i Danmark, Moder Ragnhild!
Hvor du har lovet mig min Ingeborg.
Men jeg begriber ei din Adfærd, Moder!
Og skiondt jeg vant er, blindt at lyde dig
Tilforn som Dreng, er jeg dog nu en Gut,
Hvem vel du kunde sige dine Forsæt,
Især naar de angaae mig selv.

Ragnhild.

Det skal jeg,

Min Oluf! og det er den hoie Tid.

Oluf.

Skuist i en gammel Koste, med en Hue
Nedtrykt i Dinene, ja med et Skæg
Om Hagen, maatte jeg nedfolge dig
Fra Miosen, fra vor farre Hædrehytte,
Som jeg i nitten Somre blot forlod

Før Jagten efter Biornene paa Fjeldet,
Før Fiskeriet paa vor skionne Sø.

Ragnhild.

Det maatte du, min Son!

Oluf.

Om Natten kom vi
Til Danmark, og om Natten fioerte vi
Til Sørs. Dette Kammer har et Bindve,
Som Fængsel, hoit paa Bæggen. Intet kan
Man see, hvad ude foregaaer.

Ragnhild.

Og Ingen

Kan fige giennem Bindvet ind til os.
Undskyld mig, Oluf! jeg sik Diensvaghed
Paa Beien, jeg kan godt ei taale Sol.

Oluf.

Du spøger, troer jeg; du har Falkeoine.

Ragnhild.

Ja, ja! jeg seer, som Uglen, godt i Mørke,
Men Lyset blænder mig.

Oluf.

Men sūg mig nu,

Om Ingeborg er her, den vene Mø,
Hvem jeg paa Møsen lærte først at fiende,
Da vore Baade modtes; som mig elsker!
Hun selv har sagt mig det; men hun blev tvunget
Af en hovmodig Fader til at reise
Til Danmark, for at vorde Frøken hos
Margreta.

Ragnhild.

Hun er her. Og hendes Fader,

Hvem hun besøger daglig, naar hun har
Fra Høfset fri en ledig Formiddag,
Boer strax i Nørheden af dette Huus.

Oluf.

O, Himmel! lad mig flux da komme did.
Ragnhild.

Det tenkte jeg, du unge, vilde Biorn!
At brat du vilde sprænge Muur og Væg;
Derfor jeg maatte sætte dig i Mundkurv.
Her gielder det Forsigtighed, min Oluf!
I Fald din Kærlighed skal vinde Seir;
Men seire vil den, hvis du lyder mig.

Oluf.

Ja, naar du slaffer mig min Ingeborg,
Saa lyder jeg dig gierne blindt i Alt.

Ragnhild.

Jeg slaffer meer, end det.

Oluf.

Det kan du ei,

Thi der er ikke meer.

Ragnhild.

Af, Ungdomstant,

At sætte flygtig Elskov over Alt!

Oluf.

Ja, flygtig blev min Elskov, da hun flyede
Fra Norge; men den flygted blot med hende
For at indhente hende strax igien.

Ragnhild.

Altsaa — din Ingeborg — hun er dig Alt?

Oluf.

Alt!

Ragnhild.

Men du har din norske Kronike
Dog taget med paa Reisen.

Oluf.

Ja! næst hende
Den er mig ficerest. Thi jeg finder der
Beretningen om mine Heltesødre.

Ragnhild.

Hvad læste du?

Oluf.

Om Sverre.

Ragnhild.

Ha — Guds Finger!

Ræk Bogen mig, min Son! og lad mig læse
Lidt med.

Oluf

rækker hende Bogen.

Hvad, Moder?

Ragnhild.

Kun Begyndelsen.

Læser:

„Kong Sigurd Haraldson fik en Son med en Dvinde,
som Gunhild hed; den lod han kalde Sverre, og det skete
fort Tid, før han blev slagen. Efter Kongens Død blev
samme Dvinde gift med Unas Smed, Bispegens Broder paa
Færø; og blev Sverre Sigurdson opfødt i Norge, indtil
han var fem Aar gammel, og vidste ikke Andet, end at
Unas Smed var hans Fader. Og der Sverres Moder
hørte, at Erling Skakke og Kong Magnus stode efter at
ødelægge al Kongeslægten i Landet, da drog hun til Færø
med sin Mand, og der blev Sverre opfødt og til Skole

holden hos Bispen, saalænge til han viede ham til Præst.
 Da Gunhild hans Moder det fornæm, begyndte hun at
 græde. Da sagde Sverre: Hvi græder du, Moder? Jeg
 meente, du skulde glædes ved den Ære, som mig skal skee.
 Hun svarede: Denne er ringe mod den, dig burde med
 Rette at have; thi du est Kong Sigurds Son af Norrig,
 og ikke denne Mands Son, som du mener" —

Hun falder i dybe Tanker.

Olf.

Hvad grunder du?

Ragnhild.

Min Son! jeg tænker paa
 Hvad ogsaa du engang vist faaer at vide.
 Dog veed du nok alt, for at lyde mig,
 Naar fun du veed, du stammer ned fra Sverre.

Olf.

Det veed jeg, og dersor det smørter mig,
 At Hakon Jonson Drost, din egen Broder,
 Lod sig af Algot Magnussen forkue —
 Af Henning Podebusk — til at frasige
 Sig Ret til Norges Krone.

Ragnhild.

Kicere Barn!

Han twungen blev dertil af Margaretas
 Haandlanger; og vilde Hakon Jonson
 I Norge blive, maatte han frasige
 Sig Ret til Riget. Men knap var det skeet,
 For han svandt hen af Sorgen, som en Skygge.

Olf.

Vil du maaskee, jeg giøre skal min Ret
 Til Norges Rige gieldende?

Ragnhild.

Ta, ja!

Det vil jeg; men med Baaben, som du eier.
En Krigshær har du ei. Med List og Stænger
Min Broder Hakon overrumpledес —
Min Son! med Listen maa du hevne ham.

Oluf.

Gud naade mig, jeg er fun lidet listig.

Ragnhild.

Saa har Naturen været det for dig.
Det kommer an fun paa din egen Billie,
Saa faaer du Ingeborg til Biv, og vorder
En Konge for de stolte Nordens Riger.

Oluf.

Nu drømmer du!

Ragnhild.

Det var ei første Gang,
At man har drømt sig norske Kroner til.
Hvis Oluf Tryggvason, hvis Hellig Oluf
Ei havde drømt saa godt, saa var de aldrig
I Norge vordne Konger. Men jeg støtter
Mit Haab til meer, end til en flygtig Drøm.

Oluf.

Hvorledes da?

Ragnhild.

Man lever ikke meer
I gammel Tid, da mangen Kongeson,
Da mangen Egtling af den ægte Rod
Sig funde skaffe Ret ved Sværd og Jernbyrd.
Kom Harald Gille, Sigurd Slemmedegn,
Kom Erling Steinveg — Intet vilde lykkes.

Nu hersker Listen, som en kronet Qvinde,
Men den maa faeldes med sit eget Vaaben.

Oluf.

Saa lær mig da, hvordan jeg bliver listig;
Og jeg vil gierne vorde det, hvis dermed
Jeg glæder dig og vinder Ingeborg.

Ragnhild.

Saa Wren, Oluf! Wren er dig Intet?

Oluf.

O, jo! Hvis jeg kan vinde den med List,
Saa vil jeg ogsaa gierne vinde den.

Men List og Wre — kan de folges ad?

Ragnhild.

Naar du est Nordens Drot, da har du Wren —
Jeg skulde troe — fremfor hver Undersaat.

Oluf.

Ja, det er sandt! Og Elskov ynder List.
Velan, min Moder! jeg vil være listig.

Ragnhild.

Vær ikke saa fremfusende letsindig!

Oluf.

Fortryder det dig, at jeg lyder dig?

Ragnhild.

Nei; men jeg vil, at du skal tænke ved det.

Oluf.

Tænk du for mig, som du est hidtil vant;
Saa har jeg det fornozieligt, bequemmet.

Ragnhild.

Selv maa du handle med Selvstændighed,
Skal det gaae godt.

Olf.

Saa siig mig, hvad jeg skal!

Ragnhild.

At Margaretas døde Son, Kong Olf.

Du ligner paa et Haar, det veed du dog?

Olf.

Ja, ja! Det har hans Amme, din Veninde,

Den gode Sara mig fortalt saa tidt,

At sagtens jeg maa vide det. Jeg veed

Desuden Alt, hvad der er hændet ham;

Alt, hvad han talte med sin Moder om.

Hans Baner kiender jeg, og har dem selv.

Hans Liv var, som det kunde være mit;

Thi Andet hørte jeg i fioerten Aar

Ei af den gode Saras Mund; det var

Jo Emnet for jer Aftenunderholdning.

Ragnhild.

Og hvad ham hændtes i den sidste Tid,

Erfared du af Stein, hans Kammersvend,

Af Saras Son, som efter Olufs Død

Kom til sin Moder i vor Fieldehytte.

Olf.

Ja, ja! Jeg kunde gierne været Olf.

Ragnhild.

Belan, min Son! og du skal vorde ham.

Olf leet.

Jeg skal udgive mig for Konning Olf?

Ha, det var Loier det!

Ragnhild.

Nei, det er Alvor.

Hør mig, min Son! Tro ei, jeg vil forsøre

Din Uerfarenhed. Du stiller ei
Bed Riget Margareta med dit Udsagn;
Nei, twærtimod, hun skilte dig ved dit,
Og ved din List du vinder fun dit Eget.

Olf.

Ja, ja! det er iwinefaldende.

Magnhild.

Og hvis Margreta virkelig har elsket
Sin Son saa høit, som hun forsikrer Folk,
Maa det jo være hende ret en Glæde,
Den største Fryd, at han er ikke død.
Som Enkens Son af Nain, kommer du,
Og gør den stakkels Moder lykkelig,
I det du reiser dig fra Dødningbaaren.

Olf. leer.

Som Enkens Son af Nain skal jeg komme?
Seer jeg da ud vel som en Dødning, jeg?

Magnhild.

Jeg taler billedligt. Et fromt Bedrag
Dig skienker Dit, og Dronningen sin Son.
Vad hende styre Landet da med dig,
Saa har hun, hvad hun ønsker. Selv kan hun
Dog ikke længe blive Nordens Frue;
Hun vælge maa en fremmed Fosterson.
Nu faaer hun dig. Maa det ei glæde hende
Langt meer, at herske med sin egen Son,
End dele Magten med en ukiendt Fremmed?

Olf.

Kysser hende kærligt.

Men, Moder! troer du, jeg vil skifte Moder?

Troer du, jeg vinde vil tre Kongeriger,
Og miste dig?

Ragnhild.

Du skal ei miste mig.

Jeg bliver dog din Moder. Ingen veed det;
Men det er nos, naar vi To vide det.

Olf.

Og maa min Ingeborg ei vide det?

Ragnhild.

Paa ingen Maade! Nei, for Himlens Skyld!

Paa Psalmebogen maa du sværge mig

Bed Gud og hellige Mænd, at du vil tie.

Olf.

Velan, velan!

Ragnhild.

Jeg venter Bislop Rudolf

Af Skara hvert et Dieblik; han vorder
Endnu deelagtig i vor Hemlighed.

Thi skiondt en Qvinde, som med Dinene

Før nogen Mand ei blinke skal, behøver

Jeg dog en Ven, Raadgiver, og en Mægtig,

Der understøtte kan med Penge mig.

Thi du maa træde frem i nogen Glands,

Som den tilbagevendte Konge.

Olf.

Ha,

Det var ret skicut! Jeg synter gierne mig.

Ragnhild.

Snart slædes du i Floil og Hermelin.

Olf.

Ha, det var herligt!

Ragnhild.

Gak nu ind i Kamret,

Dg vent derinde, til jeg falder dig!

Snart skal du see din Ingeborg, min Son!

Thi — som jeg siger — hendes Faders Hauge

Til dette Baghuus grændser. Derfor satte

Man Bindverne saa høit, for at der Ingen

Fra Bærelserne her skal see i Haugen.

Oluf.

Rei, er det sandt?

Ragnhild.

Kun rolig og fornuftig!

Oluf.

En Muur fun skiller mig fra Ingeborg?

O, sode Lykke!

Gaaer.

Ragnhild.

Denne Muur er ei

Saa let at sprænge, som du tænker, Oluf!

Godt nok, at han er barnlig og letfindig,

Det er nødvendigt, for at lede ham;

Men kan han ogsaa staae paa egne Been?

Frisk Mod! Den vinder ei, som Intet vover.

Biskop Rudolf af Skara kommer.

Rudolf.

Guds Fred, Beninde! See, her er din Ben.

Men længe kan jeg ikke dvæle her

I denne slette Braa, hos Kirkens Graver;

Det vilde giøre Opsigt. Thi du veed dog,

Du boer hos Graveren?

Ragnhild leer.

Ja ja, det veed jeg;

Og det er ei før Intet, at jeg har
Indgravet mig hos ham.

Rudolf.

Du stammer ned

Fra Sverre; Hakon Jonson Drost, din Broder,
Blev nodt til skriftligt at frasige sig
Sin Ret til Thronen. Du har al din Tid
Som Enke levet paa en eenlig Gaard
Bag Fjeldet, langt fra Folk, blot med en Son.
Tilfældigvis jeg giorde dit Bekjendtskab
For trende Somre siden hos din Broder;
Din Son var ikke med. Da viste du
Mig Giestfrihed, som Rudolf ikke glemmer.
Vort Had til Margareta fast forbandt os;
Og lunknere blev Hadet ikke siden,
Da Krenkelser har Hakon lagt i Graven,
Og Margareta haanlig mig har skilt
Bed Skaras Bispestol, saa her jeg vandrer
Til Spot i Sors mellem andre Klerker.

Ragnhild.

Den Son, du ikke saae, ham seer du nu.

Rudolf.

Og han Margreta stille skal ved Riget?

Ragnhild.

Han!

Rudolf.

Og ved hvilken Magt? Thi veed du ei,
At Ivar Lykke, Erik Kielszen Basa

Har slaaet Albrecht; at han sidder nu
Bag Fængslets tykke Muur, en ussel Fange?

Ragnhild saer.

Og troer du ei, jeg kiender Olien til
Min egen Ild?

Rudolf.

Hvad skal da tvinge Magten?

Ragnhild.

En uretfærdig Magt betwinges billigt
Med en retfærdig List.

Rudolf.

Margretha selv

Er listig nok; du narrer ikke Raven.

Ragnhild.

Jo, med et Speil, hvori den seer sig selv.

Rudolf.

Forklar dig tydeligt!

Ragnhild.

Bed Olufs Dod

Blev Margareta Norden's Herkerinde;
I Falh havde han leved end, da var hun skilt
Bed Riget atter.

Rudolf.

Men disverre, Ragnhild!

En hidlig Feber Ynglingen har dræbt
I Fjor i Falsterbo, og dermed svandt
Vort sidste Haab, thi han var god og svag,
Og Adel, Geistligheden under ham
Gi havde faaet Vingerne saa stækket.

Ragnhild.

Men — om han leved end?

Rudolf.

Det Almuesrygte,

Som hver Fornuftig spotter, vil fun hielpe
Dig lidt.

Ragnhild.

Siiig ikke det! En lidten Tue
Kan undertiden vælte store Læs.

Thi — fort og godt, som selv du ønsker det —
Kong Oluf er ei død. Han faldt i Sygdom
I Falsterbo, og døde — men fun Skinded.

Hans Hirdmand, Byrge Ulfssen, som var hos ham
(Og heldigiis er virkelig en død),
Bar en Førreder.

Rudolf.

Byrge Ulfssen, Ragnhild?

Det var jo Margaretas heire Haand.

Ragnhild.

Juſt han! Han tragedt Oluf efter Livet.
Da Kongen laae paa Dødningbaaren, horte
Han Byrge Ulfssen sige til sin Svend:
„I Fald han ei var død, han skulde døe;
„Den svage Ungersvend forhindred fun
„Margreta i at virke med den Kraft,
„Som Himlen hende gav til Norden's Frelse".
Knap horte Kongen det i Dødens Slummer,
Saa vakte Skrækken ham; han reiste sig
Fra Dødningbaaren, hiulpen af en Svend.
Og hyllet i en ringe Bondekoste
Beg Midnat flygted Oluf op til Norge,
Hvor Hakons Søster ham tilfældigviis
Traf i en Klippekloft, og hused ham.

Den feige Byrge slagen blev af Skref,
Og skulste Flugten selv for Dronningen.
Til Danmark sendte han den tomme Kiste;
En ond Samvittighed har dræbt ham alt.
End er ei Kisten aabnet.

Rudolf.

Det er sandt,

Den er ei aabnet; men kan aabnes let.
Der ligger Kongens Liig.

Ragnhild.

Begriber du

Nu, hvi jeg boer hos Graveren, Herr Bisپ?
Den slove Gubbe maa du overtale
Bed store Løfter om Forærlinger,
At tage Liget ud og giemme det
Paa et assides Sted, hvor det ei findes.

Rudolf.

Hvad hielper det?

Ragnhild.

Den rette Oluf bringer

Jeg med.

Rudolf.

Din Son?

Ragnhild.

Der ligner him saa grant,
At selv du vilde troe, det var Kong Oluf,
Hvis du ei vidste bedre.

Rudolf.

Ha, i Sandhed?

Ragnhild.

Du Troen strax skal faae i Hænderne.

Men tal ei længe med ham! Oluf er
 Vel ræf og smuk og stærk og hertevarm,
 Men Dommekraften er fun svag i ham.
 Letfindig sværmer han end, som et Barn,
 Førelsket i en ung og deilige Mø;
 Og fun med denne Mading sik jeg ham
 Nedlokket fra sit Field til gronne Soro.
 Tænk ei, han higer efter Land og Niger!
 Blot for at foie mig, blot for at vinde
 Sin Giente, som var ellers tabt for ham;
 Blot for at glæde hende med at hæve
 Paa Thronen Ingeborg — samtykker han.
 Vel vogte maae vi os, at ei hans herte,
 Kun alt for blodt, og hvad man falder godt,
 Forsørdes ved en Daad, som er retsædlig,
 En ødel Hevn, som Hakons Skygge fræver.
 Nei! selv af Kærlighed til Margareta

Leer.

Han handle skal; han skienke skal en Moder
 Sit Barn igjen. Det har jeg bildt ham ind.

Alvorlig.

Men, Rudolf! vi, som bedre Sligt forstaae,
 Vi kan ei ønske lang Samdrægtighed
 Imellem ham og hende. Iværtimod,
 Det vilde lede til Opdagelser,
 I Fald han længe blev hos Dronningen.
 At Margareta elsker ei sin Son,
 At hans Tilbagekomst forbittrer hende,
 Fordi hun selv gaaer glip af Kronerne —
 Det maa Almuen troe. Saa gaaer det godt.

Du vorder Skaras Bisپ igien, og Ragnhild
Maaskee ret snart, hvad Margareta var.

Rudolf.

Ha, jeg forbaues ved din Driftighed.
Men hvis nu Skibet strander?

Ragnhild.

Heller drufne

Brat i en lyftig Storm, end smægte svagt,
Dg dse af Krænkelser en langsom Sot.

Rudolf.

Og Oluf?

Ragnhild.

Eller jeg, som nogen Moder
Sit Barn, og derfor gør jeg ham til Konge.

Rudolf.

Men hvis han gribes nu som en Bedrager?

Ragnhild.

Det kan han ei; han er retmæssig Arving
Til Thronen, thi han stammer ned fra Sverre.
Dg har han først en Hær, saa kan han være
Sit Krigspuds og sit rette Navn bekjendt.

Rudolf.

Dg denne Liighed — den er virkelig
Saa skuffende?

Ragnhild.

Det seer du nu om lidt.

Men husk, hvad jeg har sagt: indlad dig ei
Bidtløftigt med ham!

Kalder, i det hun aabner Doren til Sideværelset:

Oluf! kom, min Son!

Her er vor Ven, den bolde Bisshop Rudolf
Bil dig bestyrke til dit rafte Forsæt.

Oluf kommer.

Rudolf forbauet.

Ha, det er meer, end Mennesker kan troe!

Oluf

hilser ham smilende.

Herr Bisb! I finder virkelig min Liighed
Med den begravne Drot saa skuffende?

Ragnhild.

Tal ikke saa, min Son! Strax maa du vænne
Dig til at være, hvad du synes blot.
Du est Kong Oluf; intet Spørgsmaal om!
Gi sandt, Herr Bisb! han er Nordens Konning?

Rudolf.

Ja ja, det er han. Han maa vænnes til
At hedde Oluf.

Oluf leer.

Det er let for mig,
Det er mit Dobenavn.

Rudolf.

Nei, virkelig?

Alt træffer sammen.

Lægger sin Haand paa hans Isse.

Yngling! jeg indvier
Dig til dit høie Kald. Hvad kun du syntes,
Det est du: Etling af den gamle Stamme,
Saa godt som Oluf. Bær ham selv! Derved
Du sparar Blod — og Sorg, og Margareta
For Kronen faaer igien en elsket Son.

Oluf.

Ta, Moder! det er ganske rigtigt: Bindvet
Derinde vender ud til hendes Hauge;
Og naar jeg stiger paa en Stol paa Bordet,
Saa seer jeg, hvad i Haugen foregaaer.
Jeg tænker, at hun kommer snart.

Rudolf.

Hvo kommer?

Ragnhild
ryster paa Hovedet.

Han mener Ingeborg. Han tænker kun
Paa Ingeborg. — Saa gaa kun ind igien,
Mit større Barn! og fig af Bindvet ud
— Det hielper dog ei, jeg forbyder det —
Men hold dig hemmelig. Den gode Bispe
Forkynder os, naar vi skal gaae til Hove.

Oluf gaaer.

Rudolf.

Bel! jeg forstaer dig grant. Med denne Liighed,
Og med den Mislighed, der finder Sted,
Kan Alting lykkes. Margareta staaer
Paa lava, som end ei er bleven kold,
Og under hende brister Skorpen let.
Hun har benaadet Otto af Rupin,
Grev Geert af Holsteen; men de hade hende.
Imod sig har hun end en maegtig Deel
Af Adelen, af Folket. Geistligheden
Er for det meste vel paa hendes Side;

Smilende.

Dog, Ragnhild! har hun ogsaa Fiender der.
Io Ting udfordres kun — dem sørger jeg for:

Den døde Konges Liig maa tages bort —
 Dertil jeg overtaler Graveren;
 Kong Oluf bruger Penge, for i Glands
 Alt træde frem og blænde Mængdens Dine —
 Dem skal han ogsaa faae. Jeg veed, Kong Albrecht
 Har Guld, som Dronningen ei rover ham.
 I Fængslet kan han lege blot dermed,
 Som Negnepenge; men i Olufs Haand
 Det vorder Wedstene. Lad mig raade!
 Nu vil jeg tale først med Graveren.

Magnhild.

Bel! han skal tage mig mit Haab af Kisten.

Med Jld.

Ja ja, det kommer! Ja, det lykkes brat,
 Hvad længst mig bares for saa mangen Nat,
 Naar vaagen fra min Hyttedor med Gys
 Jeg faae paa Himmelens de rode Lys,
 Som Aander, dandse frygteligt i Nord,
 Der for var Konger paa den norske Jord.
 Tidt blege, tidt i Blus paa Kæmpeviis
 De trueed, snart med Sværd, og snart med Riis.
 Hoit sused over Skoven deres Rost:
 Hevn Halfdan Svartes Et, skienk Balen Trost!
 Lad Sydens Ridder ei forsænglig, svag
 Beherske Nordens Land! Den Alterdag,
 Der kom med Valdemar, med ham forsvandt;
 Men Stormen tuder end om Klippens Kant.
 Forsængligheden, som i Syden groer,
 Skal ikke trives paa den norske Jord.
 Bort, Ridder! til Turnering paa din Hest.
 I Storm paa Snekken Viking kæmper bedst.

Bort, spæde Landse, Skærif og lumske Dolk!
 Med Øye, Breide bedst man træffer Folk.
 Bort, Fløj og Silke! langt fra Sund og Bælt;
 Til Jern og Vadmel trænger kun en Helt.
 Og Barkbeinen kommer, klædt i Bark,
 Med Trost, som Duen før til Noahs Ark.
 I Svagheds Syndflod skal vi ei forgaae;
 Det Ny skal flye, det Gamle skal bestaae.
 Og hvis en Qvinde først med Giften kom —
 En anden Qvinde bringer Lægedom.

De gaae.

Haugen ved Nabohuset.

Ingeborg alene.

Saa snart en Stund fun skienkes mig,
 Jeg iles herhid alene
 Fra Hoffets Pragt, fra Stei og Varm,
 Til Haugens Abildgrene.

Indsluttet af et Plankeværk,
 Er fun Trægaarden lille;
 Jeg seer ei hisset mit sortgraa Field,
 Ei Miosens Bolger trille.

Dengang jeg vandred ved Miosens Bred,
 Det var Alt andet hjemme.
 Min Gran, min Høs, mit Biælkehuis
 Net aldrig kan jeg glemme.

Dg mindre glemmer jeg den Svend,
Hvis Billed lisligt sidder
I dette Hiertekammers Krog,
Skjondt han er ingen Ridder.

En Fisser er han, saa rask og let;
Skjondt ei hans Klæder bramme,
Han stammer ned fra gammel Aet,
Fra norske Kongestamme.

Men stammed han end fra Bønder blot,
Det vil jeg ørligt sige:
Hytten opveier tadt et Slot,
Elstov gjør Alle lige!

Tager en Angelsnor frem, og kysser den.
Med denne lidne Medesnor
Han fanget har mig Arme.
Maria, Tomfri, rene Mø!
Dig over mig forbarme.

Oluf stiger ud af Binduet paa Baghuset, som støder til Haugen,
og klavrer ned af et Træ, som staer ved Muren.

Ingeborg.
Men, ha! hvad seer jeg? Alabnes hist
Ei Bindvet der paa Huset?
En Yngling stiger ned fra Qvist.
Er denne Svend beruset?

Er det en Tyr, som sticke vil?
Vil han mig overfalde?
Jeg vængstes af en felsom Skræk!
Skal jeg paa Hielpen falde?

Olf kommer.

For Guds Skyld, nei, min Ingeborg!
Til Danmarks Kongeborge
Din Olf drog fra Dovrefjeld,
Han fulgte dig fra Norge.

Ingeborg henrylt.

Du fulgte mig?

Olf.

Det undrer dig?

Og folger ikke gierne
Med Maanen i sin blide Glands
Den lykkelige Sterne?

Ingeborg
omfavner ham.

Saa vil jeg ogsaa være din,
Og altid hos dig bygge;
Og ikke skilles fra mig du for,
End Manden fra sin Skygge.

Olf.

Nei, ikke skilles du for fra mig —
Mit Mod skal Intet rokke —
For Klangen til min Jordfærd
Sig stiller fra sin Klokk.

Steen Bengtsen kommer.

Steen.

Hvad seer jeg? Daarer mig et Gioglebilled?
Min Datter i en fremmed Ynglings Arm?
En Almuesmand i slette Bondekoft?
Forvorne Niding! ikke kommer du
Herafra med Livet.

Olf vender sig imod ham.

Jesu Christ! hvad seer jeg?
Hjælp os, Maria! alle Helgene!

Han slaær Kors for sig.

Ingeborg

holder Oluf endnu i sine Arme.

Hvad seer du, Fader? Vil du myrde ham,
Saa myrd mig med! End er han ingen Dødning.
Hvi blegner du? Hvi slaær du Kors paa Kors?

Steen.

Min Datter! frels dig for et Spøgelse,
Rør ei den luftige Skygge; thi det er
Et noget Menneske, det er en Aand:
Kong Oluf spøger her ved hoilys Dag;
Det er vor dode Konge.

Oluf.

Jeg er Oluf;

Men jeg er ikke død.

Steen.

Det er hans Røst.

Oluf.

Det er ham selv, Steen Bengtsen! Frygt kun ei;
Jeg lever end.

Steen

slaær Hænderne sammen.

Saa havde Rygtet Ret,
Og et forfærdeligt Bedrag opdages.

Vil knale.

Min Konge!

Oluf

reiser ham.

Ben! stat op. Er jeg dig kær,

Saa ti, forraad mig ei! Saaledes fan
 Jeg ikke traede frem; det var imod
 Min Kongeværdighed. Jeg kommer lige
 Fra Norge, hvor i Fjor jeg kiende læxte
 Din Datter, Steen! dig uafvidende.
 Her boer jeg, der i dette Nabohus,
 Med en Beninde, som mig folger tro,
 Og som har været mig i Moders Sted.
 Endnu i Dag fremtræder jeg som Drot.
 Lad, Ridder! som om end du Intet vidste.
 Naar jeg er Konge, hæver jeg din Datter
 Til mig paa Thronen. Lad mig nu i Haugen
 Et Dieblik alene med den Bene!
 Jeg gaaer den Bei tilbage, som jeg kom.

Steen.

Er det en Drom? Jeg troer endnu, det er
 En Drom.

Oluf.

Tro, hvad du vil! Væg dig til Sengs
 Ogsov; i Morgen vil du finde mig,
 Naar du er vaagnet.

Steen.

Herre! du vil ægte
 Min Datter?

Oluf.

Ja, saa sandt som himlen hvælver
 Sig over Jorden med sit luftblaau Tag.
 Men lyd nu, Steen! i Fald jeg er din Konge.

Steen.

Din Undersaat, min Drot! er tro til Doden.

Gaaer.

Oluf.

til Ingeborg, som holder sig ængstelig i en Afstand.

Min Ingeborg! hvi træder du
Tilbage saa urolig?

Ingeborg.

Af, Herre! jeg tor ikke nu
Meer være saa fortrolig.

Oluf.

Er ikke jeg din Oluf meer?
Nu skal ei Haabet glippe.

Ingeborg.

Jeg ønsked, at I var endnu
En Fisker fra vor Klippe.

Oluf.

Og har du vundet ei?

Ingeborg.

Nei, tabt!

Oluf.

Hvad tabte du da, Pige?

Ingeborg.

Troen paa eders Velighed.

I er ei meer min Lige.

Oluf.

Jeg Konning er, og vælge kan

Min Hustru selv, som Konning.

Ingeborg.

En Riddermo? det gaaer ei an,

Hun tor ei vorde Dronning.

Oluf.

Jeg sværger dig —

Ingeborg.

Sværg ikke meer!

Det sikrer mig ei Freden.
Den Mand, hvis Ord jeg ikke troer,
Troer ikke jeg paa Eden.

Oluf.

Og sveg jeg da mit Ord?

Ingeborg.

Ja ja,

I tales ingenlunde
Med Verlighed. Hvor tidt har I
Mig sagt: I var en Bonde!
Hvor gierne troede jeg det ei!
Hvad kunde meer fornoie?
Jeg læste Alabenhiertighed
Af et uskyldigt Dje.
Men det bedrog, og medens I
Som fattig Yngling sværmed,
I var en mægtig Drot. Al, I
Har grusomt mig fornærmet.
Nu forekommer mig hver Stund,
Da vi tilsammen tales,
Blot som en Drøm, et flygtigt Blund,
For Morgenhanen galed.

Oluf.

Du elsker mig da ikke meer?

Ingeborg.

Jeg veed det ei. Min Smerte
Bortjager hver lykkelig Fryd
Fra det beklemte Hierte.

Oluf.

Du gaaer alt bort?

Ingeborg
kæmpende med sig selv.

Og det med Ret.

Oluf.

Bliv! — Dine Taarer trille —

Ingeborg
med ubrydende Taarer.

Jeg er til Dronning jer for slet,
For god til eders Frille.

Gaaer.

Oluf fortviolet.

O, Gud! hun gaaer. Jeg Alt har tabt.

Hvad har jeg mig formasket?

Jeg til Ulykken kun er slakt,

Og Tærningen er fastet.

Hvad hielper det, o Moder! nu,

Du loved mig et Rige,

Naar glip jeg gaaer af Livets Held

Og mistet har min Pige?

Hvor blev hun af? Hun smutted ud

Af Haugens lille Laage.

Jeg tor ei folge med. O, Gud!

Jeg svimler, som i Laage.

Ad Landeveien vel hun gaaer

Til Dronningen tilbage.

Mon ei, naar jeg i Treæt staaer,

Jeg hende kan opdage?

Han stiger op i et Tre i Ærgrunden, og seer over Plankeværket,
men springer ned igien, dobbleg og skælvende.

O, Himmel! hvilket rædsomt Syn!
Alt svandt, hvad mig har glædet.
Det traf mit Øie, som et Lyn —
Jeg skued — Netterstedet!
Ja ja, det intet Blændværk var;
Nei, det kan ikke seile:
Derude — fiernt paa Marken — staer —
En Galge med en Steile!
Han gaaer fortvivlet.

Tredie Handling.

Ragnhilds Børelse.

Ragnhild. Oluf prættig klædt.

Ragnhild.

Ha, hvad den Fløjelskjortel klæder godt,
Og Sværdet med Guldhialte ved din Side!
Nu ligner du først Kongen. Men du maa
For Alting ei see saa bedrovet ud.

Oluf.

Af, Moder! hun forlader mig. Hun vil
Gi tiere see mig. Gi hun troer, at jeg
Kan kaare hende til min Ægte-Dronning.

Ragnhild.

Gi, Borrestreger! Agt ei hendes Tro!
Naar du kun først er Konge, gør du hende,
Saasnart det lyster dig, til Landets Dronning.
Men vogn dig, Son! for al Fremfusenhed.
Fremfusende det var i største Grad,
At stige giennem Binduet til Gienten
I Abildgaarden. Men, Gud være lovet!
Det vendte sig til Held for os, og det

Bestemte dig. Det første Skridt er giort.
 Steen Bengtsen tog dig strax for Konning Oluf;
 Og som en Gnist i torre Lyng paa Heden,
 Udbredte Rygten sig. Men godt og vel,
 At vor utrættelige Ven Bispp Rudolf
 Bar snar, som du! Thi Graveren ham lod,
 Og Rudolf var i Fængslet hos Kong Albrecht,
 Som sender her dig denne Pung med Guld.
 Deel ud deraf til Folket, mens du gaaer
 Til Dronningen i Hallen! Det vil hielpe.
 Naar Betleren først har en Skier i Haand,
 Da raaber han dig ud til Konge sluz.

Oluf.

Men — det har rystet mig, og det har giort
 Mit Blod til Jis — at jeg saae — Retterstedet!

Ragnhild.

Eft du en Karl, som eier Mod i Barmen?
 Eft du en ægte Gut, en Dalens Dol?
 Hy, flamme dig! Tænk paa den fromme Drot,
 Der strafte sig i Kors for Ulteret
 Og lod saa Morderne ham spalte Ryggen.
 Tre Kroner vinker — og du frygter Doden?
 Hvor mange norske Konger dode Straadod?
 See! Olaf Tryggvason i Havets Bolger
 Ved Svolder — smiler end. Ved Stiklestad
 Staær Hellig Olaf blodende for Oxen,
 For Thorer Hund — men om hans lyse Haar
 En Gisel staær af himmeriges Straaler.

Oluf.

De faldt i mandig Kamp — men jeg bedrager.

Ragnhild.

Ja, som Kong Alfred, Barn! bedrog de Danse,
 Da han i Leiren kom som Harpespiller.
 Du falder dig Kong Hakons Son —
 Sæmpende med sig selv.

Hvo veed —

Jeg funde sige dig —

Afbrydende.

Men nei! han skal

Ei vide det.

Hoit.

Du stammer ned fra Sverre,
 Det er dig nok. Og Sverre falder dig.
 Ned gamle Norden fra Forkælelsen.
 Son! red den norske Tunge, lad vort Sprog
 Beholde Havets friske, bitre Kraft,
 Ei vorde Brakvand, ved at blandes godt
 Med Elbens og med Rhinens ferske Floder.

Oluf.

Hvor kan jeg hylle Kærlighed og Trostlab
 For Margareta?

Ragnhild.

Ha, det skal du ei!

Hun ei erkiender dig; men lige godt,
 Naar Folket gjør det. Du forlader hende,
 Naar hun har seet dig. Jeg dig stander nær,
 Og hielper dig. Du skal kun tale lidet,
 Det Hoistmedvendige. Det lykkes vist;
 Thi vi har mange Venner alt i Landet.
 Herr Ridder Breide Limbek saae dig nys,

Dg strax han hylded dig. Det Samme gior
Grev Otto af Rupin. Saa gior de alle.

Bringer ham et Bæger.

Tom dette Bæger, myd den gamle Miod,
Drif Styrke, Mod og Haab, og folg din Moder!
Der kommer Skaren alt, at hente dig.

Olf

drinker, og rækker hende Bægeret tilbage.

Jeg beder ei til nogen Helgen meer;
Men, Ingeborg! af Kærlighed til dig
Jeg voved Alt — din Kærlighed beskytte!

De gaae.

Lystskou ved Kongeborguen.

Geert af Holsteen. Otto af Rupin.

Otto.

Jeg figer dig det, Broder! ved Maria,
Bud alle Helgene: den døde Konge,
Margretas Son, opstanden er igien
Friist fra de Døde. Og med Olfus reise
Sig alle gamle Haab af Marmorkisten,
Og ryste Bingen, for at flyve fiaet.

Geert spodst.

Ja, som en Paafugl breder ud sin Bifte
Med Argusoine stolt i Solens Glands.

Alvorlig.

Hvad er nu det for gammel Kærlingsnak?

Otto.

I Fald du troer ei Otto af Rupin,
Din Baabenbroder —

Geert.

Men min Baabenbroder

I Biin har druknet sin Fortvivelse,
Fordi han Naade fandt hos Munkedeien.
Du Taabenafake! var det bedre vel,
At smægte med Kong Albrecht i et Fængsel?

Otto.

Nu kommer snart Kong Albrecht los igien,
Saa skal vi fiske ret i oprort Vand.

Geert.

Godt! Altsaa: der er Gen, som giver sig
Ud for Margretas Son?

Otto.

Det er ham selv,

Min liecre Broder! Mange store Mænd
Og danske Riddere har hyldet ham
Som deres Konge. Han besøger snart
Sin Moder med et talrigt Krigerfolge;
Og Bee Margreta, hvis hun fiender ei
Sin Son igien!

Geert.

Bee hende! Det er mit Ord.

Otto.

Kom med at see ham, at du ogsaa strax
Kan hylde ham.

Geert.

Behøves ei; jeg hylder
Ham ubeseet. Han er Margretas Fiende,
Vil stode hende ventelig fra Thronen;
Det er mig nok.

Otto.

Jeg siger dig: det er

Ham selv.

Geert.

Kan gierne være.

Otto.

Troer du, han

Er en Bedrager?

Geert.

Det er mig det Samme.

Han er Margretas Fiende, det er jeg;

Saa er vi ubeseet jo Kammerater.

Otto.

Dit Had til hende tykkes mig for strengt.

Vi var i hendes Vold — hun gav os frie.

Geert.

Ja, ja! den Kone veed nok, hvad hun gør.

Min Farbroer Nicolai, Grev Gerhards Son,

Forslened hun jo moderligt med Slesvig —

Hordi hun nemlig ikke funde Andet.

Men troer du dersor, hun har vundet os?

Paa ingen Maade! Gerhards Slægt er stor

Desuden, og hvad kommer mig, hans Fætter,

Hans Lykke ved? Han veler ei med mig.

Jeg er en fattig Eventyrer, som

Den store Geert, vor følles Stammefader,

Der under Taget boede paa et Kornloft,

I Gjeld dybt over begge Øren; al

Hans Ejendom, det var to store Hunde,

Forsultne, men fortræflige til Jagt.

Med sine Hunde jog han danske Hærer,

Og Holsteen, Slesvig, Jylland, næsten Danmark
 Betvang han; til den jydske Bondefnold
 Niels Jepson faldt med Doren ind i Huset.
 End er jeg ikke Geert; dog lykkedes
 Det mig i Sverrig alt at faae et Banner.
 Og jeg er Albrechts redelige Ven,
 Og jeg vil hevne ham. Ved dette Sværd!
 Og denne Oluf er Margretas Son;
 Om han er lille, lang, om skæv og frum,
 Dum eller klog, Helt eller Niding — han
 Er hendes Son! Det lader jeg mit Liv paa,
 Og sværger strax til Prætendentens Jane.
 Thi jeg er fied af Qvinderegiment,
 Og Mange, tænker jeg, gaaer det, som mig.

Otto.

Ja, ganste vist! Men jeg forsikrer dig,
 At han er ægte.

Geert.

Det kan være muligt.

Dog faae jeg næsten helst, at det var Løgn,
 Thi saa blev Spasen meget mere morsom.

Viggo Moltke
 kommer.

Jeg siger: det er Løgn, du frække Geert!
 Og jeg vil giøre Spasen dig saa morsom,
 Som du forlanger.

Geert.

Kiender I ham alt,

Herr Viggo Moltke?

Moltke.

Jeg har aldrig seet ham,

Men det er ligefuld et helveds Logn.
 Den Kieltring vil kun skade Dronningen,
 Hvem jeg forsvarer med mit Liv, mit Blod
 Mod hver en Ridding til den sidste Draabe.

Geert.

Og jeg har heller ikke seet ham, Viggo!
 Men dog jeg paastaaer: det er ganske sandt.

Moltke.

Du lyver i din Hals!

Geert.

Tag jer i Agt,

Mandhaftige Ridder! at J egger ei
 En kraestig Kæmpe mod jer Alderdom.

Otto.

Eg ikke to med plumper Ugvensord!

Moltke.

Hvo bruger Ugvensord vel meer, end J?

Grodhoveder J falde kun de Danske.

Al Margaretas Godhed hiesper ei.

Forlened hun ei eders Slegt med Holsteen,

Da Landet hendes blev ved Arveret?

Og dine Fangelænker har hun brudt.

Men Intet kan formilde Bitterheden

J eders Hierter mod den danske Dronning,

Vort Nords Semiramis.

Otto leer.

Semiramis!

Hvem var Semiramis?

Moltke hidsig.

Det veed jeg ei.

Jeg er ei kommen her, Gronskoldinger!

At give jer Lectioner i Historien,
 Men for at tugte jer, I Spyttagiøge,
 Som faste mig min Alderdom i Næsen,
 Og som fornærme Dronning Margareta!
 Jeg tager eder begge to paa min
 Samvittighed.

Geert.

I have maa en god
 Samvittighed.

Moltke.

Det kan jeg ikke sige;
 Thi jeg har twivlt et Dieblik, jeg Daare,
 Om Margaretas Uskyld, hendes Dyd.
 Det kræver billigt et Forsoningsoffer;
 Og derfor vil jeg slaaes med jer, og give
 Jer med mit gode Sværd to Sandefager.
 Saa er den Times Daarlighed betalt.

Otto.

Med solvgraae Haar?

Moltke.

Vi rives ei i Haaret,
 Min gode Dreng! Folg mig fun uden for
 Den kongelige Lysskov; thi der kommer
 Vor Dronning henne med sin ældste Tomfru.
 Hun skal ei næggle Fred imellem os.
 Vor Kiv skal heller ikke volde hende
 Meer Kummer, end hun har. Men Bee den Niding,
 Som støder lums til Vognen, naar den helder,
 Og lønner hendes Godhed med Foragt!

Geert til Otto.

Det er en Allerhelveds Karl!

Moltke.

Ja, Jyden

Kan ogsaa skiende, naar han bliver vred.

De gaae.

Dronning Margareta kommer grundende, fulgt af Tomstu
Kirsten.

Margareta.

Min Son staaer op fra Graven! Er det ham,
Hvi flyver han ei i sin Moders Arm?
Hvi kommer han med Stridsmænd, som en Fiende?

Kirsten.

Hvor kan I troe, at det er eders Son?

Margareta

seer stivt paa hende, og trykker hendes Haand.
Men hvis det var, Veninde! — hvis det var!

Kirsten.

Et saadant Eventyr kan gieFFE jer?

Margareta.

Haeng Moderhaabet i saa tynd en Traad,
Du vil, og du skal see, hun tager Traaden
Dog for et Ankertouug, indtil den brister.

Kirsten.

Han skulde være flyet fra Dodningbaaren
Til Norge, blot af Frygt for Byrge Ulffen?

Margareta.

Som aldrig kunde side ham, som altid
Modtagde vranten ham, og forekasted
Ham Mangel, snart af Mod og snart af Evner.

Kirsten.

Men Byrge Ulffen var en ærlig Mand.

Margareta.

Nedslaet, dybt fortært — af skumle Nag
Maaskee — kom han til Danemark fra Skaane,
Taag, sogte Gensomhed, og visned hen.

Kirsten.

Den bolde Ridder mistede sin Helbred,
Han gifk og droges med en Leversyge,
Som lagde ham i Graven.

Margareta.

Hvo har sagt dig,

At det var Leveren? Om det var Hiertet?

Kirsten.

Men —

Margareta.

Kirsten! ti, og lad mig domme selv.
Troer du, at Moderoiet laer sig daare?
See vil jeg ham; men inden jeg ham seer,
Bil jeg en lidet Stund henryffes ved
Den Tanke, ved den Mulighed, at Oluf
Er ikke dod. O, Kirsten! vidste du,
Hvad det har at betyde for en Moder,
At faae sit Barn igien. Troer du, at Danmark,
At Norge, Sverrig opveier mig min Oluf?
Den gyldne Krone favner foldt min Tinding,
Mit Hoved gotter sig ved Tanken om
Den Magt, jeg har; men naar mig Oluf favned,
Da frydedes mit Hierte. Tidt har jeg,
Naar jeg om Aftnen gif i mine Dromme,
Misundt ved Hyttens Der den Bondegvinde,
Som sad og spandt paa Bænken hos sin Son. —
Han var vel ingen stærkbegavet Aand,

Lidt blod — men denne Blodhed smelte mig,
 Naar jeg igien som Qvinde var for streng.
 Og naar han med det ørligstørre Die
 Saae mig i Sicelen — o, da tyktes mig
 At see min Hafon, hans udtrykte Billed.
 Hans Dod har skilt mig ved min bedste Glæde;
 I Fyrstedaad, i Kunst og Videnskab
 Jeg sogte trostelig Adspredelse;
 Og elſſe vilde jeg mit Folk som Dronning,
 Da jeg som Bir og Møder Ingen fandt
 At elſſe meer.

Henrykt.

Men skenk mig ham tilbage,
 Og gierne kaster jeg det tunge Guld
 Fra Tindingen; og gierne Purpurkaaben
 Maa glide ned fra disse Skuldre, hvis
 Jeg atter trykker Oluf til mit Bryst.

De gaae.

Ridderne Breide Limbek og Hans Abildgaard
 komme fra en anden Side.

Limbek.

Det trækker hærligt op!

Abildgaard.

Ja, det er summert.

Men endnu veed man ei, hvor det slæer ned.

Limbek.

Margretas Skætabl staaer kun maadeligt.
 Hun tænkte, fordi Dronningen er stark,
 Hun kunde gierne flink fortsætte Spillet,
 Skiondt Kongen alt var mat.

Abildgaard.

Nu kommer Kongen

Tilbage.

Limbek.

Ja, men ei til hendes Tary.

Abildgaard.

Har du ham seet?

Limbek.

Han signer Konning Oluf,

Som twende Draaber Vand hinanden ligner.

Der er slet ingen Twivl om, det er ham.

Abildgaard.

Tak flee den hellige Tomfru! Nu, Margretha!

Skal du ei meer ydmyge Adelen.

Hvorledes var det, Breide Limbek? vilde

Hun ei udorre Bækkene?

Limbek.

Hun trued!

Hvorledes var det dog, Hans Abildgaard?

Hun vilde, troer jeg, ryste Abildgaarden.

Abildgaard.

Og bryde Bægret. Nosenfranzers Vaaben,

Det lod hun skrabe bort af Skabene,

Fordi det var for prægtigt til en Ridder.

Limbek.

Men nu skal Most af Eblet i vort Bæger

Udstromme til en Bæk, som drukner hende.

Nu skal hun ikke gifte gammel Adel

Med ny, som Kirsten Thott til Jesper Muus,

Saa at man nødig har at sende Manden

En Kobbernagle fæstet i en Guldring
 Med Indskrift: „Arte dig nu, Kobbernagle!
 Du fættet er i Guld“. Kom, kære Broder!
 Lad os som bolde danske Herremænd
 Gaae hen og sværge til Kong Olufs Jane.

De gaae.

Dronningens Hal.

Musie. Hosmænd og Almue. Dronningen kommer
 med sine Tomfuer.

Margareta affides.

Er det en Sammenkomst for Son og Moder,
 Naar efter Aars Adskillelse de sees
 For første Gang? Nei — det er en Bedrager.
 Oluf var kommen, som en Ørneunge,
 Der iles hjem i snelle Flugt til Reden.

Hun sætter sig paa Thronen.

Limbek og Abildgaard komme.

Limbek.

Vor Frue, vor Formynderske! vi komme
 Fra Oluf, fra din kongelige Son,
 Som ei er død, som vender først tilbage.
 Det var hans egen Drift at hilse dig
 Først hemmeligt i kærlig Eansomhed,
 Som hiertet bød; men neppe rygtedes
 Hans Atterkomst, for Folket sammenstimled,
 For Krigerne strax til hans Banner svor,
 Og samled sig i Flokke ved hans Bolig.
 Der er han.

Musik. Oluf; hans Moder Ragnhild folger ham. Drabanter.

Margareta,

naar Musiken er ophort, i det han staer for hende, iser ned
og vil omfavne ham, men gyser tilbage, og siger:

Nei, nei! det er ikke ham.

Oluf.

Margretha! kiender du ei Oluf meer?

Margareta.

O, Gud! det er hans Nost.

Limbek.

Det er ham selv.

Omfavn dit Barn!

Margareta

vil omfavne ham, men gyser atter tilbage.

Jeg kan — jeg kan det ei.

Thi det er ham — og det er ikke ham.

Før eder — før al Verden — er det ham,

Men ei før mig.

Betrakter ham.

Dg dog — i Fald det var!

Saa megen Liighed — nei, den er umulig

Immellem To. Maaskee dog mellem Brodre.

Hvis Oluf havde havt en Broder — da —

Thi begge ligner Hakon — denne meer,

End selv min egen Son.

Folket

med hoi Nost.

Det er ham selv!

Margareta

dybts rystet og bevæget.

Tal, du besynderlige Skikkelse!
Eft du en Aland fra Graven, eller kun
En Giøgler fra forfængelige Verden,
Som higer efter Guld og Magt og Glands?
Eft du min kiødelige Son, saa tal!
Hvi stirrer du paa mig, stiv som en Støtte?
Bewiis mig, at du eft mit Barn! Hvor let,
Hvor let for dig, hvis virkelig du eft!
Hvad binder Munden paa dig? Er det Angst?
Er det Fortrydelse?

Ragnhild

træder modig frem.

Hvor kan du twivle,

Min hoie Frue? Maa det ei fortryde
Kong Hakons Son, at holdes af Margreta
For en Bedrager, naar han barnligt iler
I hendes Favn?

Margareta.

Ha! hvo eft du, som gjør
Dig egenmægtig til den Stummes Tolk?

Ragnhild

bittert smilende.

Hans Pleiemoder — men dog moderlig.

Margareta.

Ha — Ragnhild?

Ragnhild.

Ja, min Dronning! ganske ret.

Her seer du Sverres Wetling, Soster til
Den Mand, som dine Sendebud formaede,

Frivilligt at frasige sig sin Net
 Til Norges Throne. Han er død. Man sagde,
 Det var af Græmmelse; jeg kan bevidne,
 Det var en Feber, som rev Hælten bort.
 Vi alle fandt os i din Villie strax;
 Og stor var mig den Fryd, da Hændelsen
 Kong Hakons Son indbragte til min Hytte.
 Jeg hused ham, jeg pleied, styrked ham.
 Og skiondt man siger, at du skilte mig
 Grumt ved en elsket Broder — som er usandt —
 Jeg bringer gierne dig Kong Hakons Son,
 Til klart Beviis paa min Forsonelighed.

Margareta.

At du ham bringer, det gør Sagen meer
 Mistænkelig.

Magnhild.

Er det min Tak, fordi
 Jeg pleiet har den unge syge Konning
 Og skaffet ham sin Helbred paa min Klippe?

Margareta.

Hvi taug du i et Aar?

Magnhild.

Fordi man sagde,

Du haded og du efterstræbte ham.

Margareta.

Tak, Oluf! selv. Hvad sagde du dertil?

Oluf

med et Blik paa sin Moder.

Jeg sagde steds: min Moder elsker mig.

Margareta rørt.

O, Gud! den Tone kom fra Sonnehiertet.

Abildgaard.

Tivil ikke længer!

Margareta.

Ræk mig hid din Haand!

Han gior det, hun betragter den.

Ja — Haanden ligner ogsaa; dog ei ganske:
En Vorte mangler der.

Ragnhild.

Den stafsed jeg

Ham af med, høie Dronning! ved et Huusraad.
Er Oluf virkelig din Son, saa fiendes
Han vel paa Andet, end paa Vorterne.

Abildgaard.

Ja, det er vist.

Limbek

sagte til Nogle af Folket.

Det lader ikke til,

At hun juft gierne kiender ham igien.

Abildgaard.

Min Dronning! hvis du twivler om, at han
Er Oluf, er din rette Son, vor Konge,
Saa giv ham nogle Spørgsmaal, lad ham sige,
Hvad der er foregaaet mellem dig
Og ham, som ingen Andre veed; deraf
Opdage vi den Sandhed allerbedst,
Der er dig selv, din Adel, Geistligheden
Og menig Mand af største Vigtighed.

Margareta.

Ja, du har Ret. Det strax afgiores maa,
Og Folket selv maa være Dommer. Oluf!

Dengang din Fader dode — sūg, hvad gjorde
Jeg da den Aften ved dig?

Olsf.

Du mig tog
Paa Skiodet, kyssed mig. Guldkronen laae
Paa Bordet — du den satte paa mit Hoved.
Jeg var saa lidt, at den gled mig ned
Paa Skuldrerne. Da kom just Sara did,
Min Amme, bragte mig en Hvedesimle.
Jeg skyndte mig at faae det tunge Guld
Af Halsen, kasted Kronen af paa Gulvet,
Og greb begierlig efter Aftensmaden.

Margareta.

Hans Rest, hans Udtryk, Blik — dog altid Noget,
Som fremmed blander sig i det Bekendte! —
Ja, det er rigtigt. Men det kunde gleer
Bel have hort. — Hvad sagde jeg dig, Olsf!
Dengang din Fader jordet blev?

Olsf.

Du sagde:
„Box, som en frodig Gran paa Heltenes Grav,
Saa visner ei den gamle Kongestamme“.

Margareta.

Ha — Gud i Himlen!

Folket.

Der er ingen Twivl om,
Det er ham selv.

Ragnhild.

Du troer maaskee, at han
Erfared visse Ting ved blotte Sagn.
Fortæl da noget ganske Ligegyldigt!

Oluf.

Grindrer du, da selv du klipped mig
 En deilige solklar Sommermorgenstund
 Mit Haar, og pusted mig paa Hals og Ansigt,
 At jeg blev utealmodig, vred, og stieldte?
 Du gav mig Hug, og satte mig i Krogen.
 Jeg bad dig om Forladelse, da kyssed
 Du mig, og loved mig, at Ingen skulde
 Faae det at vide.

Margareta

ryster paa Hovedet.

Det er ganske sandt.

Jeg holdt mit Ord, og sagde det til Ingen.

Oluf.

Dg nu i ældre Tid: Grindrer du
 Den Hemmelighed, du betroede mig,
 Om den Fyrstinde, som jeg skulde faae
 Til Egte, hvis jeg vilde?

Margareta hurtig.

Ti dermed!

Ragnhild.

Men mindre Ting igien, til sandt Beviis!
 Thi Stort kan rygtes.

Oluf.

Mindes du, en Aften

Vi sad alene to paa Bordingborg?
 Du havde faaet flionne Blomsterlog
 Fra Holland, som just nys var sprunget ud.
 Du tog en Hyacinth med morke Løffer
 Paa smalle Stilk, og stak den i min Hat,
 Og sagde: Dette Blomster ligner dig!

Margareta

betrugter ham vort med kæmpende Uvished.
Er virkelig end Blomsten ikke visnet?

Ivar Lykke

kommer.

Vor Frue, vor Formynderste! du studser,
Du twibler, og du overthydes? Os
Det gaaet er, som dig; men, som du selv,
Er Ivar Lykke nu fast overthydet,
Og Hæren er det med, og Almuen
Kun venter paa at hylde deres Konge.
Det sikkreste Beviis dog mangler end,
Hvorpaa maaskee du selv end ei har tenkt
I Overraskelsen af dette Særsyn.

Margareta.

Hvad, Ivar Lykke?

Ivar.

Du har jo begravet
Din Son; der kan ei være To paa een Gang,
I Hallen levende, som død i Kisten.

Til Oluf.

Hvis, herre! du est virkelig vor Drot,
Jeg tiener dig som ærlig Riddersmand
Med Liv og Blod, og hver en Dannemand,
Som jeg. Men du kan ei fortryde paa,
At jeg er ligerviis Margreta tro,
Og hvis hun er din virkelige Moder,
Maa denne Trosslab glæde dig som Son.
Drabanterne blev sendt til Gravapellet
Ataabne strax den skionne Marmorfiste,
Der — efter Rygtet — giemmer Kongens Liig.

Magnhild.

Det er ham sicert, at dette skeer.

Margareta.

Ha, Ivar!

Du staer mig troligt bi.

Ivar.

Der kommer alt

Drabanterflokk'en.

Drabanterne komme.

Margareta

raaber dem i Mode.

Taler! Holdt I Liget?

Drabant.

Nei, Frue! Marmorkisten fandtes tom,
Det lader til, at der har aldrig ligget
Et liig deri.

Mumlen iblandt folket.

Abildgaard.

Ha, det er meget selsomt!

Limbek.

Ja, det er meer end selsomt.

Abildgaard.

Danmarks Frue!

Formynderske! du har ei vidst, at Kisten
Var tom?

Limbek spodst.

Nei, hendes Kærlighed til Sonnen
Tillod ei hendes omme Moderhierte
Det føle Syn — at see den Elstkes liig.

Mumlen iblandt folket.

Ragnhild mere modig.

Saa var vel Rygtet ei saa ganske falskt,
 Og saa var min Førsigtighed vel ei
 Saas ganske taabelig: at først i Hallen
 Hør Folkets Dine jeg tilbagebragte
 Den tabte Konge — som nu selv vil herske,
 Og som sin Moder takker for den Omsorg,
 Hun bar for ham — og for hans Kongeriger.

Margareta.

Ha, denne Trods, og denne lumske Hevn,
 Hvis Glæde, Ragnhild! tindrer i dit Øie,
 Og denne Eventyrers feige Frygt —
 See, hvor han vokler, skielver, tor ei see
 Mig stift i Diet!

Ragnhild.

Fabelen fortæller,

At den, der skued Hovedet af en Trold,
 Den blev til Steen; men meer forstener det,
 At see en unaturslig Moders Ansigt.

Ivar

med et vredt Blik paa Margareta.

Bor Konge, kom! Vi folge dig.

Alle.

Vi folge.

Hil Konning Oluf! Konning Oluf leve!

Pauker og Trompeter. Alle forlade Dronningen, uden hendes
 Tomfuer og Viggo Molke, der holder sig tilbage.

Margareta.

Saa staær jeg nu forladt af mine Mænd.

Kirsten

Kommer med de Andre, undtagen Ingeborg.

Men ei af dine Piger, elskte Dronning!

De komme, og kysse hendes Hænder.

Margareta.

I blive hos mig, mine stakkels Duer?

Kirsten og nogle Flere.

I Liv og Død.

Margareta.

Vi bygge vil et Kloster.

Et Kloster vil dog Danmark unde mig.

Biggo Moltke

træder frem.

Min Dronning! du skal ikke gaae i Kloster.

Margareta.

Ha, Biggo Moltke! du endnu hos mig?

Du drager ikke med den store Flok?

Biggo.

Nei, jeg er ingen Træffugl, men en Glente,

Som bygger helst i hoie Borgruiner.

Margareta.

Troer du, han er min Son?

Biggo.

Jeg troer, hvad du troer;

Du troer det ei, og Biggo heller ei.

Dig kiender jeg nu, som mig selv, min Dronning!

Men flygtigt gjorde jeg fun hans Bekjendtskab.

Margareta.

Tro — tro mig, Biggo! det er en Bedrager.

Biggo.

Jeg troer dig. Det er en forbandet Troldmand,

Der har ved Hexeri og Satanskunst
Erfaret Alt, hvad han fortalte dig.

Margareta.

Hvordan det er, veed jeg saa lidt, som du;
Men dette veed jeg: han er ei min Son,
Om ogsaa tusind Gange han fortalte
Mig Træk af sine Barndomsdage; hvis
Han ogsaa lignet Oluf meget meer.
Men — det behoves ei; thi mine Fiender
Med Glæde puste Sæbebobler selv,
For at beskyde mig med disse Kugler.
Det er dem om et Paaskud blot at giøre;
Og slagne mine Venner er med Blindhed.

Biggo.

Følg mig til Jylland, til mit gamle Slot;
Vær Frue der, tag dine Piger med!
Der findes Kost og Plads for eder alle.
Der kan i No du vente bedre Dage,
Til Sæbebloben brister; til man gaaer
Gi meer i Taaget efter Lygtemanden.

Margareta

stotter sig til Jomfru Kirsten.

Jeg meget har udstaet denne Dag,
Og det er intet Under, gode Ridder!
I Fald min Kraft forlader mig til sidst.
Man vilde skille mig ved Land og Nager —
Det lyktes ikke strax.

Biggo.

Man vilde skille

Dig ved et ørligt Rygte; men din Dyd
Fremstraalede kun mere klart i Mørke.

Margareta.

Det værste Stod, det træffer nu til sidst.¹
 Berov mig Kronen — det er vel et Tab
 For et heimodigt Hierte; men det kunde
 Jeg snart forvinde. Forekast mig Letfard
 I Sæderne — ja, det er vel en Plet;
 Dog den letfindige Letfærdige
 Kan være god, og eie fieldne Dyder.

fortvivlet.

Men gior mig til en umaturalig Moder,
 Og Alt forsvinder, som et Giogleværk,
 Naar Feen vorder til en hæslig Hex,
 Kronen en flettet Krands af vissent Straa,
 Og Kraften selv en Flaggermusevinge
 Paa Dicevlestikkelsen. Det er Margreta,
 Det gielder hun nu for i Folkets Dine!

Hun gaaer fortvivlet bort med sit Folge.

Fierde Handling.

En underjordisk Hvelving
med nogle gamle store Kister, adskillige Pergamentpækker
ligge paa Gulvet.

Abbeden

aabner Doren, og kommer ind med en Lygte, som han
sætter fra sig paa Gulvet, og udbryder i dybe Tanker:
Hun os forlader! Det mig forekommer,
Som om os Solen midt i feirest Sommer
Forlod, reent uden Haab, reent uden Trost,
Og sendte Vinter, for vi havde Høst.
O, nu først ønskte jeg, at Aalandens Valde
Med Legemsstyrke Magten kunde fælde,
Misbrugte Magt! Hvad hielper Tankens Værk,
Naar Armen ei er med, som Tanken, stærk?
Hvad er Nutidens Helte? Kaade Drenge!
Og det endnu vil vare saare længe,
For de blier meer. Minerva! nei, du maa,
Hvor du skal virke, stærk bevæbnet staae. —
Men det er Dromme. Mon det vel sig sommer,
At i en vigtig Stund jeg gaaer og drommer?

Hvad kan jeg Andet? Hvad formaer mit Ord?
 Hvor væmmelig er mig den frække Jord,
 Der stormer stedse til sin egen Skade!
 Jeg stiger fra forængelige Glade
 Ned i dens dunkle Skiod: en Kielder trang.
 En trangere skal huse mig engang! —
 Her giemmes længstforsvundne Krigsbedrifter,
 Som vissent Løv, i stovbedækte Skrifter;
 Dog findes hist og her i gustne Krands
 Et Blad endnu, som ei har tabt sin Glands.
 Du hulde Digtekunst! din Kraft kan maale
 Bedrifterne med Evighedens Straale;
 Du falder tidt i bælmørk Hvelving ind,
 Og lirner op det Dode med dit Skin.
 Hun ønsker sig den gamle Kæmpevise,
 Og nødig vilde jeg den selv forlise,
 Thi den er fuld af barnlig Oldtids Aand,
 Og Absalon den skrev med egen Haand.
 Svend Bonved var paa glubské Kæmpemaader
 Jo selv en Biis, som kunde løse Gaader,
 Og som forlangte Gaader lost med Klogt. —
 Men jeg maaſkee kun har forgieves sogn.

Hun reiser bort til Jyllands golde Heder,
 Hvor Rolighed dog mildt om Sletten fredet.
 For hendes Fødsel kom den fulle Giest
 Og hærged Landet rundt — den sorte Pest.
 Den lagde Jyllands brede Sletter øde;
 Der finder neppe nu en Fugl sin Fode.
 Hvo veed, om ei hun bringer bid den Baar,
 Som bort fra Sicelland med Margreta gaaer?

Hvor gierne drog jeg med! Det Intet kostet,
 At rive mig fra denne By. Et Kloster
 Paa Heden gierne bygged jeg; ja, frit
 Jeg klædte mig som fattig Eremit,
 I Hytten paa mit Lyng Gud Herren loved.
 Og Crucifix og Bibel, Dødninghoved
 Bar nok for mig; et Tempel blev min Braa —
 Hvis jeg kun stundom der min Dronning saae.

Viggo Mostke
 kommer.

Min fromme Broder! man har mig fortalt,
 At I var her. Jeg ledt har overalt.
 En Klerk betroede mig det, at I søger
 Blandt Pergamenter og blandt gamle Bøger
 En Vise, som I Dronningen har lovt.
 Men Ondskab gior det hende nu for grovt.
 Frivillig selv hun Thronen strax forsgager,
 Og deler Magten ei med en Bedrager,
 Til Jylland reiser hun, op til mit Slot,
 Og der — der skal hun saae det ganske godt.
 Og Fleer, end hun, skal Viggo Moliske gieste;
 Thi hendes Venner folge. Blandt de bedste
 Hun regner jer. Saa kom! Vil I gaae med?
 Det er min Bon paa dette øde Sted.
 Vi har ei Tid; hun ager os forud
 Til Bordingborg — og der, ved Sancte Knud!
 Der spøger Valdemar. Han kommer atter;
 Hans Aand skal gaae igien!

Abbeden.

Ja, i hans Datter!

Biggo.

Bil I gaae med?

Abbeden.

Jeg gierne did vil flytte,

I Fal'd I bygger mig en lille Hytte
Paa Heden.

Biggo.

Hav for Slight ei mindste Sorg!

I boer hos Biggo paa hans egen Borg.
Jeg skylder eder, Anders! en Erstatning;
Men her i denne Tingenes Forfatning
Vi har ei Tid til strax at drofste Slight.
Skynd jer, og sog kun Dronningen sit Digt,
Saa gaae vi. Men I skal dog vide dette:
En Usling Ondt for eder vilde sætte,
At I var Niding, mig bevisse strax;
Men Næven faldt kun i sin egen Sax.

Tager hans Haand, og seer ham venligt i Diet.

Og du stod reen. Nu skal jeg dig husvale.

Jeg dybt er i din Gield;

Trykker hans Haand.

jeg skal betale!

Abbeden tort.

O, ædle Ridder!

Biggo.

Men, i Herrens Navn!

Hvad Edelt er i det? — Og giore Gavn
Du skal hos mig, og orkeslos ei blive;
Thi du skal lære mig at læse, skrive.
Bel, Anders! er jeg mig en Ridder stolt;
Men at jeg ikke blev til Bogen holdt,

Har mig dog tidt fortrudt. Dog, i min Have
 Der har vi Tid hver Dag. Og lære stave —
 Troer du, det gaaer endnu, er ei for tungt?
 Maaskee er Hovdet end, som Hiertet, ungt.

Abbeden.

Næt snart I læse skal.

Biggo.

Siiig mig, hvor mange
 Bogstaver er der?

Abbeden smilende.

Sex og tyve.

Biggo.

Bange

Jeg er, at jeg dem ei i Hovdet faaer.
 Og troer du vel, slig barket Næve, haard,
 Der forte Sværdet i en Række Krigs,
 Kan rigtigt skrive Linierne lige?

Abbeden.

Om Linien staer skævt, hvad siger det,
 Naar Tanken fun, naar Meningen er ret?
 I skrive skal, hvis det kan eder more,
 Saa godt om soie Tid, som Carl den Store.

Biggo.

Nu, hvis det kan gaae an, saa er jeg glad.

Skynd dig at finde nu det gamle Blad!

Abbeden

seer sig om.

Hør Nogen været har og rørt i Grusset.
 Det ligger jo, som Fær i Hønsehuset,
 Naar Maaren nylig hærged. Kastet ud

Jeg finder Pækerne. Ja, gode Gud!
 Hvor skal jeg nu den lille Bise finde?
 Jeg troer, den laae i Kisten giemt derinde.
 Men alle Bundter er paa Gulvet slængt.
 I denne Kielder havde jeg dog tænkt
 At have Fred. Den ellers Ingen søger;
 Det var et Beenhuus fordum, hvor det spøger,
 Fortæller man. Men i Guds Navn jeg gaaer,
 Og Dicælen skal ei krumme mig et Haar.
 Og høit engang hvert andet Aar jeg leder
 I disse Kasser efter Sieldenheder,
 Som Ingen bryder sig det mindste om.
 Hvo har forstyrret mig min Helligdom?

Biggo.

Den laae i Kisten, siger J? See efter!
 Maaskee den findes end.

Abbeden

tager Lygten,aabner Laaget, og seer ned i een af Kisterne, men lader i det samme Laaget falde igien, og iser skælvende og bleg hen i Forgrunden.

Gud! Mine Kræfter
 Forlade mig. Jeg svimler —

Biggo.

Broder! siig,

Hvad har du seet i Kisten der?

Abbeden.

Et Liig!

Biggo.

Et Liig?

Abbeden.

Den døde Konge! — Hielp, Marie!
Hielp, Sanct Christopher!

Fatter sig.

Lad ei Natten tie

Med sine skumle Synder! Feige Gys!
Forsvind. I Mørket opgaaer mig et Lys.

Biggo

tager Lygten, gaaer hen, og seer i Kisten.

Ja, det er ham! Ja, det er ham, min Broder!

Sætter Lygten ned, og kommer glad tilbage til Abbeden.

Nu Danmark meer ei miste skal sin Moder.

Kom, kys mig, Munk! vær freidig, og vær flæs.

Abbeden.

Til hoie Fryd forvandler sig min Skæf.

Biggo

gaaer atter hen, og seer ved Lygten.

Ja, det er ham. Nu, det maa jeg dig sige,

At skønnest Ansigt paa en deilig Pige

Fortrylled Biggo her ei nær saa godt,

Som dette gustne Billed, blegt og dødt.

Kommer lystig frem igjen.

Nu skal Margreta paa sin Throne blive,

Og Biggo hverken læse eller skrive;

Med Sværdet han forsegter hendes Ret.

Abbeden.

At blotte nu Bedrageren, er let.

Biggo.

Der slængte de ham ned, den stakkels Døde,
Fra Marmorkisten.

A b b e d e n .

Nu skal meer ei bløde
Det største Hierte, som for Danmark slaaer.
Biggo.
Jeg bringer Nidingen sit Banesaar.
De gaae.

Den kongelige Hal.

Rudolf af Skara. Oluf.

Rudolf.

Ei, Eders Naade! nu kun dristigt Mod.
Margretha flygter alt til Bordingborg,
Derfra til Jylland med en gammel Ridder,
Og gior os Seiren let, ja næsten sikker.
Her hyldes I frivilligt af Enhver.
Mit Naad er dog, at ei I lader eder
For meget see, men helst om Aftenen,
Bed Lys og Kærter.

Oluf.

Saadan bliver jeg
En øengstlig Fange paa min egen Throne.
O, det var et fortæfligt Hængedynd,
I bygged denne stolte Throne paa!
Min Ro forsvandt, som munter gif i Badmel,
Og Purpur hænger du omkring min Angst.

Rudolf.

Hør mig, min Konge! overlad I Sorgen
Til eders kække Moder og til mig.
Jeg var alt Bisپ, jeg styre kan en Stat;

I takker min hengivne Hjælp for Alt,
Og jeg vil vorde jer en Absalon.

Oluf.

Tag jer i Agt, at ei, som Absalon,
I hænger eder ved jert eget Haar.

Rudolf.

Det, som forstemmer Kongen, jeg begriber;
Men see — med Lethed jeg kan troste ham.
Hvis steds I skulde gaae i denne Spænding,
Ei noget Dieblik i Sikkerhed
For hün Opdagelse, som funde styrte
Fra Hoihed eder i Fordervelsen,
Ja — da var Misfornoelsen naturlig.
Men det har ingen Fare.

Oluf.

Ingen Fare?

Rudolf.

Nei! Med en lille Flaade, som alt ligger
Seilfærdig, som blev rustet ud mod Sverrig,
Og som fornemmelig bestaaer af Normænd,
I seile maa til Norge strax i Morgen.
Her hedder det: Nodvendigheden kaldte
Jer did, at hyldes, som I hyldtes her.

Oluf.

Ja, Ridderstabet her og menig Mand
Har hyldet mig, men intet Danehof.

Rudolf.

Det er det samme! I maa reise flux
Til Norge. Der det vorder mere let,
At være Oluf; thi han var der fun
I flygtige Besog. Og Bonderne,

Som aldrig side, Kongerne skal døe,
Troer, at han lever farst endnu. Let samler
I der en Hær, som trodser Margareta.

Oluf.

Og altid skal jeg vide hemmeligt
Mig dog en ussel Løgner. Thi, Herr Bispe!
Hvis I vil vide det, Abbeden Anders
Har været her, og sagt mig Det og Andet.
Som Ingen før, desværre, mig har sagt.
Han aabnet har mig Dinene for silde.
Jeg ubevæget lod, han gik bedrovet;
Men hvad mit Herte sollte, veed jeg bedst.

Rudolf.

Den Anders, det er en enfoldig Mand,
En stakkels Klerk, ei uden Lærdom just,
Men han forstaaer sig lidt fun paa en Stat,
Beed ei, at hvad Forbrydelse man falder
I mindre Forhold, vorder Helstedaad
Tidt i det Store, naar det drives fækt.
Alt, hvad I gior, er, som Fru Ragnhild siger:
Et Krigspuds, for at vinde Land og Folk.
Og har I først en Hær paa Benene,
Fremtræder I en Dag med Mod for Hæren,
Og siger Alting reent ud. Og jeg vedder,
At Norges Bonder heller vælge jer,
Kong Sverres Wtling, end en fremmed Fyrste,
Som Margareta vælger til sin Stedson.

Oluf

afbrydende.

Ta, det er ganske godt. Jeg takker eder,
I hielper mig.

Rudolf.

Det er mit Ønske, Herre!

Og for at funne det med større Kraft,
Var det af Veien ei, for min Skyld ikke,
Men for jer egen, at I kaared mig
Til Rigets Drost.

Oluf.

Belan, I er min Drost.

Rudolf

knysser hans Haand.

Med Liv og Blod jeg eder er forpligtet
Nu til min sidste Stund. I Aften slippe
Vi Konning Albrecht løs af Fængselet.
Et Hartsøi bringer ham til Mecklenborg;
Og vist I har i ham en ørlig Ven,
Som hielper os til Danemark og Norge,
I Hald vi atter hielpe ham til Sverrig.
Thi — alle de tre Kroner faae vi neppe.

Oluf.

Er Ingeborg reist bort med Dronningen?

Rudolf.

Nei, hun er med sin Fader her paa Borgen.
Han glæder sig til eders Ægteskab.

Oluf.

Jeg ønskte først at tale med hans Datter.

Rudolf.

Godt, Herre! Strax jeg sender hende hid.
Kun lystig, modig! saa gaaer Alting godt.

Gaaer.

Oluf.

Den gode Bisپ, han kunde være Kobler,

I Fald det skulde gielde, troer jeg næsten.
 Han ligner Judas, som paa Altertavlen
 Med Pengepungen sidder sidste Aften
 I blandt Disciplene. — Og han skal være
 Min venstre Haand! Min Moder er den høire.
 O, Moder! hvortil har din Hovmod dog
 Forført mig? Men jeg gaaer ei længer frem.
 Naar jeg har vundet Ingeborg, saa har
 Jeg, hvad jeg sogte, saa maa Margareta
 For mig ret gierne vorde Dronning atter.
 En lidet Flaade ligger jo bemandet
 Af norske Gutter. Godt! fortroefligt! ha,
 Et herligt Indfald!

Ingeborg kommer.

Olf.

Af, min Ingeborg!

Ingeborg.

Min kicere Fader hidsender mig
 Til Drotten i Kongesale;
 Han beder, at I tilgive vil
 Min for forvorne Tale.
 Og selv jeg beder, at I mig vil
 Hoimodigen tilgive.
 Jeg glemmer ikke min Fiskergut,
 Den Stund, jeg er i Live;
 Og ei formaede jeg strax, min Drot!
 Naar jeg skal tale Sanden,
 At glemme Yieldene for et Slot,
 Og Beileren for en Anden.

Olf.

Min Ingeborg! du farer vild,

Ja, du aldeles feiler,
 I Fald du Andet i Oluf seer,
 End din trofaste Beiler.
 I Fald jeg Konning i Danmark blev,
 Da Kronen kun jeg skatter,
 Fordi jeg glad den dele kan
 Med Ridder Bengtsens Datter.

Ingeborg.

Af, hvorfor blev I en Fisker ei
 Ved Miosen og paa Fjeldet?

Oluf.

Fordi jeg sukked paa eensom Bei,
 Af Elskov overvældet.
 Hvad mytted mig vel min Fiskefangst,
 At Fugle jeg funde fange?
 Den bedste Fugl, mit Hierte vandt,
 Den sloi til Danavange.

Ingeborg.

Af, Herre! hvor var det muligt dog,
 Der saadan at forstille?
 Hvor ofte sadde vi Arm i Arm,
 Hvor Miosens Bolger trille;
 Naar Maanen sank i Soen rod,
 Mens Granerne monne helde;
 Maar slukt var Solens sidste Glod
 Bag fierne sorte Fjelde!
 Naturen svandt — I var kun der,
 Saa ørlig og fortrolig.
 Men, af! det var et Giøglestær,
 Som spogte ved min Bolig.
 En Hemmelighed I skulte mig

Trods al oprigtig Streben,
Og Sandheden blev dækt med Sviq,
Bedrag fun var paa Læben.

Olf.

Jeg holder det ei længer ud,
Alt vil jeg dig opdage.
Troer du, min Ingeborg! min Brud!
Dig Olf kan bedrage?
Nei, ærlig var din Fiskergut.
Forst, da du bort var floiet,
Da var det, for at vinde dig,
For Verden han har loiet.
Men aldrig hos min Ingeborg
Jeg Sandhed meer forsager,
Om end jeg for den hele Jord
Skal staae som en Bedrager.

Ingeborg.

Hvad siger du?

Olf.

Hør nu i Lon,
Hvad jeg betroer dig, Pige!
Jeg er ei Margaretas Son,
Ei Danmark er mit Rige.
Men Arving er jeg, og med Ret,
Til Norge, Norges Herre.
Jeg er af gammel Konning-Agt,
Og stammer ned fra Sverre.
Men da jeg ligner Olf grandt,
Ja, meer end Broder Broder,
Paa denne List min Moder fandt.
Hvad gør ei Son for Moder?

Jeg, som et Barn, kun hende lød,
 Og hendes Ord jeg sanded;
 Den vorne Dreng hun Alting bød.
 Hvad er jeg end vel Andet?
 Margretha tog vor gamle Ret,
 Vi tog igien fra hende
 Misbrugte Magt; retfærdig Ligt —
 Det maa Enhver bekiende.
 Men, Ingeborg! — oprigtig talt —
 O, gid jeg kunde flyve
 Til Verdens Ende bort med dig;
 Thi — jeg kan ikke lyve.
 Den føle Logn nødvendig blev,
 Paa den jeg ikke tænkte;
 Og knap jeg loi, før strax min Blomst
 Dybt med sit Hoved hængte.
 Min Munterhed mig plat forlod.
 Først det en Spøg mig tyktes;
 Men Alvor kom — og see, min Kraft
 Reent op med Noden ryktes.
 Da saae jeg skumle Rettersted;
 Og — det maa jeg dig sige:
 Paa Ranild Jonson tænkte jeg,
 Og at jeg var hans Lige.
 „De fulgte Ranild af Roskild ud,
 Han vred sine Hænder saa saare.
 Alle de Fruer i Staden var,
 De fældte for hannem Taare.“

Ingeborg.

O, Gud! min Oluf dyrebar,
 Og dobbelt nu i Fare,

Før min Skyld du dig styrket har
I denne Dødens Snare?

Olf.

Jeg Rettetstedet bag Haven saae,
Bed, Ingeborg! din Have,
Og tænkte: Naar du did skal gaae,
Mon hun den sidste Gave
Tør skenke dig? Naar hun dig seer
I Døden — usorfærdet —
Mon hun en Rose tor kaste til dig
Paa Beien over Gierdet?

Ingeborg.

O, knus mig ei!

Olf

omfavner hende.

Nei, Ingeborg!

Jeg skal dig ikke knuse.
Forjage vil jeg fåe din Sorg,
Og nu skal Modet bruse.
Hør mig: i Morgen seile vi
Til Norge med en Flaade.
Men vi forlade vante Sti,
Og stole paa Guds Naade.
Jeg til Skibssolket mig betroer,
Som Wetling af Kong Sverre.
Vi soge vil en fremmed Jord,
Og der jeg vorder Herre.
Det fierne Vinland, som engang
To norske Kæmper funde,
Hvorom man intet mere veed,
Thi Sagnene forsvunde —

Det jeg opdage vil paany;
 For Øyen Skoven falder,
 Der bygger jeg en prægtig By,
 Og Ingeborg den falder.

Ingeborg.

O, Gud! min Ven!

Oluf.

Saa giv mig nu
 Et Alys til Fæstensgave!
 Jeg haaber ikke, jeg trænger til
 Hün Rose fra din Have.

Ingeborg

kysser ham.

Du elsker mig, og du er tro;
 Din Kærlighed mig glæder.

Oluf.

Ei længe Margareta skal
 Mig falde meer Forræder!

De gaae.

Gravkapellet.

Olufs Marmorkiste staer paa en bred Forhøining med
 Trin til Siderne. Laaget er opstillet til Væggen. Ivar
 Lykke, Viggo Mostke, Drabanter med Hellebarder,
 Svende med Falster.

Viggo

feer ned i Kisten.

See saa! nu ligger han igien saa rolig

Og sover i sin skionne Marmorseng,
Som om slet Ingenting var hændet ham.

Ivar.

Jeg kan ei sige dig, min gamle Moltke!
Hvor jeg har ørgret mig. Det er en Skam;
Og aldrig havde Ivar Lykke tænkt,
Han skulde flamme sig.

Biggo.

Hvorfor ei det?

Det maae vi alle. Vi er Syndere
Før Gud tilhobe.

Ivar.

Før vor Herre — ja,

Det laer jeg gielde; men før Mennisten!
At jeg, som dicer i Spidsen af en Fløk
Forvovne Helte drev en Hær paa Flugt,
At jeg skal lade trække mig ved Næsen
Af en elendig Qvinde, hendes Dreng!
At jeg, som vovet har mit Liv og Blod
Før Margareta med den største Fryd,
Skal være den, som først forlader hende,
Og tvinger hende til at romme Landet —
O, Biggo Moltke! som de gamle Kæmper,
Jeg kunde styrte mig i eget Sværd.

Biggo.

Saa var du jo en Hedning, ingen Christen.
Nei, Ivar Lykke! lad det være. Gior
Det godt igien, saa har det ingen Nod.
Og lad det ei forundre dig, at du,
Som jager let fleer tusind Mand paa Flugt,
Dog kunde fanges i et Qvindegarn.

Jeg kunde give dig Exempler af
Historien, i Fald jeg huskte dem —
Det vil da sige: hvis jeg havde læst dem;
Men det behøves ei. Tro du mit Ord:
I snedig List ophamler ingen Mand
Med en forslagen, med en dristig Qvinde.

Ivar.

Men hun skal fanges i sit eget Net.
Jeg har indbudet hende med sin Son
Af see den skionne hvide Marmorfiste,
Som Margareta listigt hugge lod
Til den fraværende, den karske Drot.
Fra Ragnhild tales om et Troldehoved
Til Dronningen; men Olufs Liig i Kisten,
Jeg tenker, snart forstener hende meer,
End Synet af en Giøgler Margareta.

Biggo.

Og var hun villsig til at komme strax?
Tidt vil ei floge Fisk paa Krogen bide.

Ivar.

Kraft gav mig Vreden til Forstillesse.
Jeg fandt, her var Forstillesse nødvendig.
Jeg ei paa Skruer satte mine Ord,
Men spurgte ligefrem, „om hun og Kongen
Gi vilde see den skionne Marmorseng,
Hvori han, uden selv at vide det,
Saa lang Tid havde ligget“. Underlæben
Paa hende dirred ved mit Ord; jeg saae det.
Hun beed i Læben; men i Diet vendte
Den Ild tilbage flug, som fort forsvandt.
Hun folte vel, at Frygt var farlig her;

Desuden er det en dumstridig Qvinde.

Hun smilte naadigt, hilste mig med Haanden,
Og sagde: „Gierne! Gaaer fun ned, og lader
Dem lufte Hvelvingen lidt først! Lad Fakler
Nedbringe did! Jeg kommer med min Son“.

Bigg o.

Men mon han kommer?

Ivar.

Ha, den Tossefugl

Man gribet, hvor han sætter sig, med Haanden.

Bigg o lytter.

Der er hun alt.

Ivar

til Drabanterne.

Nu skuler jer i Krogen,

Og kommer frem, saasnart jeg gier et Bink!

Drabanterne skule sig.

Ragnhild kommer med sin Son og følge.

Ragnhild.

Hør er det altsaa?

Ivar.

Ja, min ædle Frue!

Oluf.

Der Marmorkisten staer?

Ivar.

Hvis tomme Bug

I lang Tid skulde daare Danersfolket.

Oluf

seer sig om.

Hu! her er sorgeligt.

Ivar.

Ja, høie Konge!

Det sidste Sovekammer er ei muntert,
 Og Døden gør ei forskiel meer paa Kongen
 Og Betleren. En Smule kostbar Pragt
 Kan Levende vel oddsle paa den Dode;
 Men Pragten selv blier næsten til en Spot.
 Snart øde Mol det sorte Floil til Pialter,
 Og Marmorsnørklen blier bedækt af Stov.
 Forsængelig er Livets sorte Høihed.

"Doer Fæ, døe Frænder," siger gammelt Ordsprog,
 "Get veed jeg kun, som aldrig doer, og det
 Er Dommen over hver en Død." Hil den,
 Der har en god Samvittighed! Den har I.,
 Og saa kan Graven ei forfærde jer.

Ragnhild.

Nei, ingenlunde.

Ivar.

Bil I ikke see

Ned i det tomme Rum, hvor Kongen savnes?

Ragnhild og Oluf stige op, hver til sin Side; den Første fulgt
 af Ivar, den Anden af Wiggo Moltke, der holde Fakler
 i Hænderne.

Oluf,

i det han seer ned, og Drabanterne træde frem efter Ivars Bink.
 Jesu Maria!

Han falder besvimet til Jorden.

Ragnhild

efters en heftig indvortes Kamp, med stærk Stolthed.

Stryrter du, min Son?

Jeg staær.

Viggo.

Loths Hustru! som en Stotte Salt,
I det du vender dig mod Sodoma.

Ivar.

Der ligger virkelig den døde Konge,
Der ligger Margaretas Son.

Ragnhild
med Følelse.

Min leved,

Derfor jeg vilde hæve ham til Konge.

Ivar.

En feig Bedrager!

Ragnhild.
Sverres Etling!

Ivar.

Sverre

Var selv maaskee Bedrager. Al hans Adkomst
Til Riget, var, som denne Eventyrers,
En Moders Ord.

Ragnhild.

Førstaaer du folde Mand
Dig paa en Moder?

Ivar.

Bil du prale med
De Føleser, som Margaretas har,
Og som ved Logn du vilde rove hende?

Ragnhild

gaaer hen til den anden Side, hvor Oluf ligger.
Min Oluf! est du død? Ja, dø, min Son!

Saa sparer du derved de danske Bødler
Uleiligheden, at henrette dig.

Knæler, og kysser ham.

Farevel, min Oluf!

Hun staaer op, og figer stille henrykt:

Jeg en Drom har havt

I Morges, som jeg ikke sagde dig:
Du sad paa Bænk med mig, paa Kirkegaarden
I Nidaros, ved Trondhiems høie Kirke.
Det var en tidlig Morgen, Stiernerne
Var endnu ikke ganske slukt paa Himlen,
Og Solen vibled rod i Østen frem;
Da luktet Døren op — den store Flodør,
Og Hellig Oluf, med sin Helgengisal
Om Hovdet og den gamle norske Krone,
Kom ud, og vinkte dig. Du gif med ham.
Jeg vented dig — men du kom ei tilbage!

Hun stiger ned, og gaaer hen i Forgrunden, fulgt af Ivar
Lykke, Biggo Molke og Drabanterne; derpaa figer hun
til de Omkængstaaende rolig og med Kraft:

Jeg haaber, han er dod. Mig kan I let
Faae Livet af. Saa skynder eder da!
Men skielder ei som Kvinder! Ragnhild Jonsen
Har lært at gaae i Doden som en Mand.

Hun gaaer, de følge hende.

Hans og Erik
Hans og Erik
Hans og Erik
Hans og Erik
Hans og Erik

Hans og Erik
Hans og Erik
Hans og Erik
Hans og Erik
Hans og Erik

Hans og Erik
Hans og Erik
Hans og Erik
Hans og Erik
Hans og Erik

Femte Handling.

Landeveien i Baggrunden, som gaaer forbi Steen Bengtsens Hauge, der ligger til Hoire, og er skilt fra en lille gron Blads udenfor ved et levende Gierde. Ligeover for Gierdet et Tre med en Bænk.

Hans og Erik, Drabanter med Hellebarder.

Hans.

Ja, vi os skynde skal, har Drosten sagt,
Med hans Henrettelse. Den være maa
Forbi, for Dronningen tilbagevender,
Og hun er alt paa Veien hjem til Soro.

Erik.

Herr Ivar Lykke frygter vel, hun skal
Benaade ham.

Hans.

Og det var ogsaa farligt.

Erik.

Men har vi Ret, at dræbe vel vor Næste?

Hans.

Ja, den som drager Sværdet, figer Skriften,
Dømkomme skal ved Sværdet.

Eriſ.

Stakkels Oluf!

Han har jo intet Sværd uddraget end;
 Han løi os fun lidt for.

Hans.

Du mener altsaa:

Mordbrænderen, der hængte Lunden tændt,
 Bor slippe, dersom Ilden kun blier slukt?

Eriſ.

Forbrydelsen her gielder meest Margreta.

Hans.

Den gielder hele Danmark, Norge, Sverrig;
 Dog, det er sandt: den gielder hende meest.

Og derfor blaarer Drosten hende for
 At følde Dodsdom over egen Fiende.

Ung Oluf er en Majestatsforbryder,
 Det kan ei negtes, og han maatte døe,
 Om end han havde tusind Liv; men derfor
 Kan man som Christen gierne vise ham
 Barmhertighed i Livets sidste Stund.

Ergierrigheden er en farlig Frister,
 Den og Letsindigheden rev ham hen,
 Og der er ellers intet Ondt i ham.

Han ønsker her ved Ridder Bengtsens Hauge
 At staae alene nogle faa Minuter,
 At fatte sig, at frydes i Guds Baar
 Endnu et Dieblif blandt Treer og Buske,
 For Marken vinker med den hvide Bunke,
 Det Sand, som drifke skal hans unge Blod.
 Desuden vilde han vel ogsaa gierne

Befries fra de to strenge, glubfse Munke,
 Der tordne ham dybt ned i Hølvede;
 Hver mere grum, end selv Skarpretteren,
 Der gaaer bagefter i sin røde Kaabe,
 Og skuler for ham gyselige Svaerd.

Eris.

Saa hent ham da!

Han gaaer.

Og under dette Træ
 Skal uden Munke, Bøddel og Drabanter
 Han have Lov til, stakket for sin Død,
 Farvel at sige Livet og Naturen.

Man bringer Oluf i Lænker og i sin graa Skortel.

Oluf.

Jeg talker eder, gode Danesvende!
 For den Husvælse, der skienkes mig.

Hans.

Vær kun et Dieblik dig selv, ung Oluf!
 For du er Intet meer paa denne Jord.
 Gud være dig i Himmel naadig!

Oluf.

Amen!

De gaae.

Oluf alene.

Det vil han, i min Frelsers Navn,
 Naar Straf mig har med ham forsonet.
 Da bringer mig i Naadens Havn
 Den, som for mig blev tornekronet.
 Jeg ønsker meer ei noget Dogn;
 Jeg har besmittet Fædres Afske,

Bancert mig med en ussel Løgn —
 Mit Blod kun Pletten kan afvæste.
 Letsindig tog jeg, som i Spøg,
 Forbrydelsen. Nu Dommen lyder.
 Vel, at det blev ved et Forsøg,
 At kun jeg blev en halv Forbryder!
 Min stakkels Moder! Gud, tilgiv!
 Jeg slutter hende varmt i Bonnen.
 Hun synded, vovede sit Liv,
 Og blot af Kærlighed til Sonnen.
 Men hun skal slukke Havnens Tørst
 Og i mit røde Fodspor træde?
 O, Gud skee Lov, at jeg gif først,
 Saa skal jeg Ragnhild ei begræde.
 Hun græder ei; men vel jeg veed,
 Hun elsker mig, og skal hun bløde,
 Vil hisset hendes Kærlighed
 I Paradisets Dor mig mode.

Seer sig om.

Naturen munter til mig leer —
 Dog skal det unge Hjerte breste.
 Hvor her er smuft! Jeg Siclland seer
 For første Gang, men og for sidste.
 Du stiger af dit grønne Græs,
 Du vevre Lærke! Hvis din Vinge
 Har Styrke, flyv til Lindesnæs,
 For Fieldet mit Farvel at bringe!
 Begræd min Død, du klare Bæk!
 Vel, at jeg skal ei Fosßen skue,
 Dens Styrten vilde volde Skræk,
 Der vilde mig i Døden true.

Og nu, min Engel, Ingeborg!

Her knæler Oluf ved din Have.

Du sidder højt nedskænt i Sorg,

Og kan ei skenke mig din Gave.

Din Rose kaster du mig ei

Til godt Farvel her over Gierdet;

Dog, Oluf gaaer ad Dødens Vei

Til sin Forlösers usorfærdet.

Rosen bliver kastet over Havehækken.

O, Gud! der er den.

Tager den op.

Elskte Mo!

Din Kærlighed er usforkrænket.

Kysser den.

Ja, nu vil Oluf gierne døe,

Han Ingeborg har Rosen skenket.

Hans

kommer, og kalder i Baggrunden:

Kom, Oluf! nu.

Oluf

raaber hen imod Gierdet:

Vi skilles ad,

Men Modet skal min Skæf betvinge,

Thi denne Roses røde Blad

Mig løfter, som en Englevinge.

Gaaer.

Dronningens Hal.

Margareta. Ivar Lykke.

Ivar.

Min Dronning! see, jeg bringer dig mit Hoved.
 Og uden Blinken, som de gamle Helte,
 Skal Ivar rolig see det Sværd i Mode,
 Som slaaer ham det fra Skuldrene. Men, af!
 Hvad hielper Døden? Hvis jeg lever hifst
 (Hvorom jeg, som en Christen ikke twibler),
 Da vil jeg pines i en evig Skærtsild,
 Hordi jeg funde plumpt miskiende dig,
 Og vende dig, min ædle Dronning! Nyggen.
 Gud er mit Bidne, du var Ivar ticer.
 Jeg lærte Ridderstab ved tydse Hoffer,
 Var ei den Sidste ved Turneringer;
 Men ingen Dame der begeistedred mig.
 Du var min Dame. Da jeg drog fra Danmark,
 Bandt du et Baand mig om min hoire Arm,
 Og det gav Sicellands Ridder Kraft i Strid.
 Jeg loe ad disse Minnesangres Sværmen,
 Af deres Elskov, hentet tids af Lusten.
 Mit Bryst var foldt for Elskov, men min Aland
 Erfriendte din; og hvergang Minnesangren
 Besang sin Skat, jeg tankte: Gid fun Ivar —
 Gid Ivar Lykke funde sjunge Drapa,
 Det skulde lyde hoit om Margareta.
 I Slaget, veed dit Folk, jeg stred for dig
 Som ørlig Kæmpe. Men jeg sveg min Dronning,
 Jeg har forbrudt mit Liv, og ønsker det
 Slet ikke frelst; jeg beder ei om Raade.

Den Niding, som bedrog mig, er alt vandret
 Den mørke Bei forud paa Ivars Bud.
 Jeg har giort Indgreb i din Kongemagt
 Og egenmægtig domt en Mand til Dode.
 Jeg følger villig efter; men jeg haaber,
 Vi skal ei længe følges ad paa Beien.
 Herr Christus veed at giøre Forstiel paa
 En ærlig Mand og paa en feig Bedrager.

Knæeler.

Jeg prøved tidt at døe for dig, min Dronning!
 Det lyktes Ivar ei ved Fiendehaan,
 Saa lad ham falde for sin egen Dom!

Margareta

reiser ham op.

Stat op, min ædle Drost! Hvad var mit Huus,
 Hvis selv jeg oversaaged Stolperne,
 Som bærer det? Det var din Trostlab, Ivar!
 Som kun forleded til Utrostlab dig.
 Du var din Konge tro; han leved atter
 I din Formodning, og du svor igien
 Som ærlig Helt til Danerkongens Hane.
 Fortiener det vel Straf?

Ivar
knæser hendes Haand.

Jeg var en Daare,
 En blind, fortsynet Ugle. Tag til Takke
 Med min Skarpsindighed, saa god den er!
 Send mig i Slaget — og jeg slaaer som Mand;
 Og den Forstand, som man i Kampen bruger
 Til klogt at spille paa det store Skaktavl,
 Den har jeg ogsaa, troer jeg. Men i Fred

Kan Listen giekke mig. Jeg kan ei slaaes
I Mørke. Det er ikke første Gang,
At Ivar fanget blev af lumske Nænker.

Margareta
smilende.

Hver Skabning, ædle Ridder! har sin Brøst.
Ivar.

Hvad meest mig ærgrer, er, at Biggo Moltke,
Der dog vist ei har meer Forstand, end jeg,
Ei lod sig daare, blev dig tro som Guld.
Det kommer af, at Gubben har et Hierte,
Som jeg misunder ham.

Margareta.
Du selv har Hierte.

Ivar.
For koldt, for stolt, for heftigt. Biggo Moltkes
Er bedre. Men Abbeden Anders figer:
At Mennesket selv raader for sit Hierte,
At han kan giøre det saa godt, han vil.
Velan! det vil vi prove paa herefter.

Margareta.
Og Mildhed, Ivar! er det første Skridt
Til Hiertensgodhed. Gid du havde fattet
Det Forsæt for, saa havde du ei ladet
Den stakkels Yingling dræbe; Margareta
Benaadet havde ham.

Ivar.
Det frygted jeg,
Og derfor voved jeg paa egen Haand
At straffe ham. Nei, tro mig, gode Frue!
Barmhertighed kan ogsaa gaae for vidt.

I denne vilde Storm af List og Fiendskab,
 Af Underfundighed og af Bedrag,
 Kan ei Retsfærdighed undvære Skæf.
 Den Last, som spotter Gud og Christendom,
 Dog blegner tidt af Angst for Beddelsværdet.
 Vi kan ei reent undvære det.

Margareta.

Belan!

Det er nu seet, og den Ulykkelige
 Faldt i den Grav, han havde læstet mig.
 Men Moderen — hun fulgte dog ei Sonnen?

Ivar.

Hun lever end. Den stolte, frække Qvinde
 Forlanger for sin Dod at tale med dig.
 En Hemmelighed har hun, siger hun,
 At aabenbare dig, saa vil hun doe,
 Og gierne doe; hun folge vil sin Son,
 Og hun forbander ræsende din Naade.

Margareta.

Det er tilgiveligt. Lovinden raser,
 Naar man har rovet den sin Unge; Ragnhild
 Har meget, tykkes mig, af en Lovinde.
 Lad hende komme! Men mit hele Hof,
 Som venter udenfor i Borgens Forsal,
 Tilstede være skal. Jeg Intet har
 I Genrum at afgøre med Fru Ragnhild.

Hele høsset træder ind. Ragnhild bringes af Drabanterne.
 Margareta sætter sig paa Thronen.

Ragnhild

er dobbleg, men træder stolt hen for Thronen.
 Jeg kommer som et Gienfærd, at forførde dig.

Margareta.

En selvbevidst Uskyldighed forførdes ei.

Ragnhild.

Alt Morgenrøden saae min Olufs unge Blod,
Og Lærken sang paa Marken for Skarpretteren,
Da han et deiligt Hoved hug fra Skuldrene.

Margareta.

Ung Olufs Daad, retfærdig Straf har føldet ham,
Før Naadens Due kom med Frelsens Olieblad.

Ragnhild.

Tak Hævnens Ørn, som hynsnar med sit skarpe Næb
Fløi dig forbi, du Naadens alt for sene fugl!
Nu kan du smukt bagefter hylle Skaansomhed,
Naar dine Bødler virket har i Lon for dig.

Margareta.

At Margareta skaane kan den Levende,
Det seer du, Ragnhild Jonsen! da du lever end.

Ragnhild.

En Gnist du skaaner, som i Afsken ulmer kun.

Margareta.

Jeg agter Moderhiertet, naar det sonderknust
Sig giver Lust; selv om det dybt fornærmer mig.

Ragnhild.

Du agter Moderhiertet?

Margareta.

Ragnhild! meer, end du
Har agtet mit, da du mig vilde negte det.

Ragnhild.

Her er ei Tid til lange Taler. Olufs Aand
Mig utsalmodig vinker hist; jeg folger ham,
Men kommer før min Dod kun at forsøre mig

Mod Ridingsangreb paa min ære. Livet kan
J rove mig, men æren ei.

Margareta.

Det troer jeg selv;

Thi du har ingen, Ragnhild!

Ragnhild.

Du forhaaner mig

J Dødens Stund?

Margareta.

O, nei! Jeg skienker Livet dig;
Men vide skal du, at Margretha kiender dig.

Ragnhild.

Ei Livet kan du skienke mig, jeg vil det ei;
Og ikke dine Bodler skal umage sig.
Arbeidet har jeg sparet dem. Den Gifst, jeg tog,
Vil isne snart et Hierte — ha — hvis hele Heil,
Var den: at det sig folte muligt alt for stort.

Margareta.

Ulykkelige Qvinde! jeg beklager dig.

Til de Omkringstaende.

Kan hun ei frelse?

Ragnhild

barf og med Afsky.

Ingen Frelse!

Margareta

stiger ned til hende.

Nu, saa tag

Til et Farvel mit Forsvar med! Det sige dig,
At der er Noget, Ragnhild! i din Sæleraft

Og vilde Stolthed, som jeg agter, skjondt du ei
 Har handlet mod mig som en Christen. Hvad har vel
 Margretha syndet mod din Broder? Mine Mænd
 Ham foresløge: skriftligt at frasige sig
 All Ret til Thronen, eller Norges Land at flye.
 Skal Norden aldrig nyde Fred? Og kan den det,
 Naar daglig andre Arvinger fremstille sig?
 Og myldrer ei i Norge trindt en Kongeslægt,
 Som daglig vilde give Stof til Borgerkrig,
 Hvis ei, een Gang for alle, Strommen standset blev?
 Skal after Harald Gille som en Kongeson
 Ved Jernbyrd os bevise vel sit ægte Blod,
 Og blinde Magnus gyseligt lemleste ham?
 Skal after Sigurd, naar han først en Konge blev,
 Af andre Kongesonner knuses, hænges, flaaes,
 Og kastes til en Spise saa for Ravnene?
 Nei, det er Tid, at Orden og at Pligtens Bud
 Sig viser — ei ved Jernbyrd, ved Tvekampen ei,
 Men ved Fornuft og Christendom, ved viſe Lov.
 Kald os vilkaarligt Herskende! Retfærdighed
 Maa, tænker jeg, dog tage sig sin Ret engang,
 Og kraftig grike Sceptret, som saa længe var
 En Svæbe blot, en Morddolk for Forbrydelsen.

Ragnhild.

Det Sprog forstaer jeg ikke, som du taler der.
 Du bruger Ord, som Nordens Tunge kiender ei.
 Men siden Sverres Wtling, siden Ragnhilds Son
 Du agter ei, og heller ei hans Kongeslægt,
 Saa hør, hvad jeg i Dødens Stund forkynder dig,
 Hvad aldrig Oluf vidste selv. Jeg kaldte ham
 Kong Hakons Son — det er han.

Margareta.

Ha!

Ragnhild.

Din Egtemand!

Ei var han Oluf, som i Kisten ligger hifst,
Men han var Olufs Broder.

Margareta.

Nu er Gaaden lost,

Den ubegribelige Liighed.

Ragnhild.

Skamme maa

I Dødens Stund jeg dybt mig for min første Skam.
Jeg elsked Hakon, skiondt jeg var en Andens Bir,
Og Hakon elskte lang Tid Ragnhild, glemte dig.
Ha, Margareta! lad den Tanke pine dig.

Hvad komme Christendommens Sæder Ragnhild ved?
Du falder dig en Christen — om jeg var det ei?
Troer du, at Hedenstabet reent er ryddet ud
Af hvert et nordiskt Hierte?

Margareta.

Ragnhild! frels din Sicel.

Lad Diævlen ei med Odins Larve friste dig.

Ragnhild stolt.

Til Odin har jeg heller ei stor Kærlighed;
Til Jetterne, som Odin twang, men ei betwang,
De mægtige Naturens Kræfter. Kun paa dem
Jeg troer med Haab og Tillid, og jeg gaaer til dem.
I Fossens Skum min Aand skal dandse mangen Nat,
Regnbuen speile tadt sig i min hvide Dunst.

I Nattens Storm jeg hyle skal. Og hører du
 En Nordenwind ved Midnat i din Bogeskov,
 Som lynsnar kom fra Kattegat og Dovrefield —
 Ha, det er Ragnhild Jonsen med sin blege Son,
 Som frygteligt til Regnslab atter falder dig!
 Hun falder i Drabanternes Arme, doer, og børes ud.

Margareta,

efter en Tid lang rørt og med dyb Alvor at have grundet
 hen for sig.

Hvor mange Storme truer end at mørkne mig
 Min Livets Dag?

Abbeden træder frem.

Min ædle Dronning! Stormen ei
 Bil skade dig; den renser Luften. Stormen var
 Dig steds en Ven, en Kampe tro, som slog for dig.
 Det Stormen var, som Albrecht twang af Mecklenborg
 (Den Gamle), da med Avindskjold han giested dig,
 Og hjem med knuste Flaade drog skibbrudne Mand.
 Elisabeth af Stormen blev til Danerkyst
 Henkastet, da hun fra din Brudgom Hafon dig
 Grumt skulde skille. Stormen her har skilt dig ved
 Din værste Fiende. Stormen i en Pobelsværn
 Har hevnet dig paa Skaras Bisps, den tydse Munk,
 Som faldt paa Torvet, trussen af en Svenskes Haand.
 Paa Stormen følger venlig Regn. Tillad endnu
 Til Afsked blot en from, uskyldig Norges Mo
 At sette Hiertet for dig i en Taarefslod.
 Hun elsked Oluf, som en Gut fra Gudbrandsdal;
 Og Kærlighed til hende, meer end Kongelyst,
 Drev ham til Danmark, hvor hans Letshind fældte ham.

Margareta.

Ha, Olufs Brud?

Abbeden.

Din egen Jomfru!

Ingeborg triner ind i en ubleget Læredskortel, med ned-hængende Løkker, en Rose i Haand, og neier dybt for Dronningen.

Abbeden.

Ingeborg!

Ingeborg.

Min naadige Dronning! I høviske Meer!
I ædle Riddere giaeve!
Tillader Ingeborg sidste Gang
Sin Stemme her at hæve.

Hun kommer at sige sit Farvel,
Til Norrig drager hun etter.
Hun er ei Dronningens Jomfru meer,
Ei meer sin Faders Datter.

Hun er ei længer ung Olufs Brud.
I maae ham ei foragte;
Det Elskov var til Ingeborg,
Som ham i Doden bragte.

Min Eiendom er en Rosengvist.
En Stilk dog blev den rovet;
Peger paa Blomsten.
Der Blomsten sad, som Oluf sif,
Den faldt til ham i Støvet.

I ædle Riddere, stolte Mænd,
Som nu af Æren gløde,
Med folde Hierter! der var en Tid,
Da Hierterne var bløde.

I ædle Riddere, stolte Mænd,
Som leer ad Elskovs Bælde!
Der var en Tid i Ungdoms Baar,
Da den jer funde følde.

Og den har føldet Oluf her.
Det var ei Danmarks Rige,
Som lødte ham; men Ingeborg
Det var, den norske Pige.

Det var ei Had til Dronningen,
Ei Lyft til Guld og Ære.
O, lader ei den sorte Stang
Hans blege Hoved bare!

Træder op for Thronen, og knæler paa Trinet.

Vor Frue, vor Formynderske,
Som tidt mig Godhed viste!
Om sidste Naade jeg beder dig:
Skienk Olufs Liig en Kiste!

Margareta

rort.

Den skal han faae.

Ingeborg.

Bed Midienat

Lad christeligt ham begrave!
Han døde som en Christen from.

Margareta

Klapper hende paa Kinden.

Bel — Graven skal han have.

Ingeborg.

Og lad den lille Kirkeklokke
Til Jordescerden klinge!
For faaer i Graven han ei No,
For faaer hans Aand ei Vinge.

Margareta.

En Sæleemesse der sjunges skal
Hver Maaidag for den Døde.

Ingeborg.

O, Gud skee Lov! Nu smiler mig
En himmelst Morgenröde.

Dronningen kysser hende, hun kysser Dronningens Haand.
Nu drager jeg i min Ensomhed,
Paa Klippen vil jeg bygge,
Og vandrer hifte ved Miosens Bred
Hver Aften, som en Skygge.

Stiger ned, og neier dybt for Alle.

Farvel, J Fruer! J ædle Mænd!

Nu iles jeg saa saare.

Foragter ikke min Oluf meer!

Og Tak for eders Taare!

Hun gaaer.

Biggo Moltke

træder frem.

Nu har det regnet — og, min ædle Dronning!
Paa Regnen folger Solskin. Bel det træffer:

De tre Affendinge fra Nordens Niger,
 Den danske Podebusk, samt Fikke Norby
 Fra Norge, Algot Magnussen fra Sverrig,
 I Landets Farver: rød og hvid og blaa,
 Et Brev dig bringe med de trende Kroner
 Fra Rigets Raader og fra Nordens Folk.

Henning Podebusk, Fikke Norby og Algot Magnussen komme
 under klingende Spil, hver med en Krone paa en Gloiels-
 pude, og knæle for Thronen. Podebusk rækker hende
 et Brev.

Margareta

læser:

„Eder, mægtige og høibaarne Fyrstinde, Dronning
 Margareta, ved Guds Raade Danmarks, Sverrigs og
 Norriges Dronning, hilse vi ydmygeligen. Vi hylde eder
 med al Troskab og Ricerlighed —

Hun holder inde, skuler sit Ansigt i sin Haand, og søger at
 dæmpe sine Følesser.

Biggo.

Lad hende fatte sig!

De tre Riddere staae op.

Hun er en Qvinde,
 Stærk, kraftig; men den qwindlige Natur
 Er om og folsom, fræver dog sin Ret.

Til en Smaadreng.

Du Smaadreng! bring mig hid det danske Baaben.

Smaadrenen bringer ham et Skjold med de tre danske Lover
 i forgylst Grund.

Biggo

til de Omkringstaende.

Seer I de trende Lover her i Skjoldet?

De stred, og hented hende de tre Kroner.

Tre Angreb skete paa vor Margareta:

Man vilde rove hende hendes Nige —

Det hindred Tapperhed, den første Love.

Peger paa Ivar Lykke.

Man vilde rove hende hendes Ere —

Men hendes egen Dyd var selv en Love,

Som stopped Munden paa Bagtalelsen.

Tilsidst man vilde rive hende Hjertet

Af Livet ud, og giøre hende til

En unaturlig Moder.

Peger paa Abbeden.

Da kom Trosskab,

Den tredie Love; med sin stærke Lab

Den kradsed Jorden op, fandt Sonnens Liig —

Og stivt som Liig nu slumre hendes Fiender.

Margareta

reiser sig begeistret.

Tak, mine Mœnd, som stod Margreta bi!

Nu er jeg etter Dronning. Længe nok

Har Norden spildt sin skionne Kraft i Strid;

Tid, at den nyder Fred, at Bidenslabens,

At Kunstens Blomst, at Handelssneffens Flag,

At Plougens Axebrands sig flynger gylden

Om Hæltedaadens drabelige Hielm. —

Bel muligt, at min Daad kun blier en Skumbloomst

Paa Bolgen, som forsvinder med min Dod;

Jeg haaber dog, at den skal vorde meer.

Og kommer ei med mig den sande Baar

Endnu i Nordensrigerne, saa skal

Dog denne Marts i Tidshistorien

Med nogle blide duftende Bioler,
Skiondt afbrudt af en stormfuld, fald April —
Forløber vorde for en Fremtids-Mai.

Biggo.

Gud signe Norden's Engel, Margareta!

De tre Assendte strække Kronerne, og Biggo Moltke det danske
Baaben hen imod hende.

Folket.

Bor store Dronning Margareta leve!

Pauker og Trompeter.

Il più che sente le cose più belle piacevoli nella storia della
lotta di libertà, è il sentimento del vittorioso che trionfa. Ma non
basta avere questo sentimento per riconoscere l'eroe; bisogna
che l'eroe lo senta.

Il sentimento del vittorioso, dunque, è questo: non solo mi
piacciono le cose belle, ma anche le cose brutte, perché sono
le cose brutte che sono belle.

Il sentimento del vittorioso, dunque, è questo: non solo mi
piacciono le cose belle, ma anche le cose brutte, perché sono
le cose brutte che sono belle.

ANMÆRKNINGER.

AMERICAN

Side 1: **Tordenskiold** er forfattet i Aaret 1832 (see Kjøbenhavns-Posten for 16de October 1832), og udkom første Gang trykt (A) i April 1833, særligt under Navn af „tragisk Drama“, og tillige som VI. Deels første Hefte af Oehlenschlägers Tragædier. Anden Gang (B) udgav Digteren dette Stykke i Tragædier, VI, 1842, og tredie Gang (C) i Tragædier, VIII, 1849. Allerede i Aaret 1820 havde Oehl. behandlet det her Side 59, Linie 21-26 omtalte Træk af Tordenskjolds Liv i sit Syngespil **Tordenskiold**, udkommet 1821. Ifølge Etatsraad Hauchs Meddelelse til nærværende Udgiver skulde det sildigere Arbeide efter den første Plan have været en Trilogie: 1. Tordenskjold som Dreng, hvori han skulde fremstilles som Skrädderdreng osv., og tilsidst gaae ombord som Matros, hvorefter Fama traadte frem og forkynede hans tilkommende Storhed. Dette Afsnit skulde kun have været i een Act. Derpaa skulde man 2. have seet ham i Midten, og 3. mod Enden af hans Bane.

Oehls Prometheus, II, 1833, Side 278-281:

Tordenskiold. Forfatteren har havt stor Ærsgag til at glæde sig over det Bisald, som Publicum har

skienket dette tragiske Drama, og han skylder vist Skuespillerens fortræffelige Spil meget deraf. Tordenstiold var desuden altid Folkets Yndling, og det gialdt kun at lade ham fremtræde i sin egen elskværdige Personlighed, for at Stykket funde vinde Popularitet. Forfatteren har holdt sig saa nær til Historien, som muligt, kun har han ladet Tordenstiold i Hannover virkelig finde den Brud, som Lord Carteret lovede ham, hvis han vilde reise til England. Men skiondt saa af mine Stykker have vundet et Bifald, som dette, twivler jeg ikke om, de Kunstdommere, som kun ynde mine Ungdomsarbeider, ogsaa ville finde nok her at dadle. Man har sagt, „at Catastrophen i Tordenstiold var mere ørgerlig, end tragisk“. Ørgerligt er det viiselig altid, at see Nidingsværk seire over ørlig Kraft, og naar det ikke er Andet end denne Seier, saa tilstaaer jeg, at den tragiske Hensigt, at røre og begeistre Sindet med store Ideer, ikke opnaaes. Men jeg vover at mene, at det opnaaes her. Tordenstiold løber ikke i Fælden som en Fugl, han falder ikke som et blindt Slagtoffer; han veed, hvad han gør, og — som en tragisk Helt — har han selv givet Anledning til sin Ulykke, uden at fortiene den. Det er Letsindighed og Stolthed, der faaer ham til at modtage Tilbudet med Duellen paa Kaarder, og endnu mere paa saadanne Kaarder. Dette Træk er ganske historisk, men ogsaa charakteristisk, og indeholder en lærerig Advarsel. Hans Forvovenhed har ofte hjulpet ham — tilsidst fælder den ham. Men hans Fald sonderknuser ikke Tilskuerenes Hierter uden Trost, som et Indfald af en tyramisk Skiebne, der pludselig tilintetgjør Menneskets Lykke. Han har levet

et skjont Liv; han har i Krigens Tid gavnnet sit Fædreland og vundet fielen Gre; nu er der Fred — og han har spillet sin store Rosle. Som Eggemand, Rigmund og fornem Mand kunde han leve lykkelig i mange Aar, det er sandt, som utallige andre Stormænd, men ikke mere som Tordenskiold. Her har han opnaaet sit Culminationspunkt, som udmarket Kriger vundet Fædrelandets og Europas Hoiagtelse; Kærlighed lønner ham, Videnskabernes Dyrkere selv række ham en Krands — nu slukkes den sionne Raket, da den er steget saa høit, den kan komme, uden at dale.

„Ham Dødens Engel vinkte
Paa Livets bedste Dag.
Lykselig den, som blegner
I Elskovs Favnetag!“

Hans Harriet udbreder selv Dannebrogsslaget over ham; han doer i Favnen af sin Ungdoms trofaste Ven, som udtordner sin knusende Foragt og Forbandelse mod de flygtende Ridinger; han doer pludselig, uden Oval, truffet midt i sit tappre Herte, som han fort i Forveien i sin Morgenbon har onsket det:

Og slaeaer engang min sidste Stund,
Skal dog til sidste Time sund
Min Sicel Guds Godhed love.
Jeg stiger af mit mørke Skul,
Som af sin Nede kælke fugl,
Høit over alle Slove.

Linie 12-15: „Ham Dødens Engel vinkte osv.] See Ochl.s Romance Jurabierget, første Gang trykt i Digte af Adam Øhlen-slæger, 1803.

Modigt,
Frodigt,
Uden Smerte
Lad mit Hierte,
Jesu Christe!

Kraftigt end i Døden, briste.

Saaledes brister det. Jeg troer ikke, at nogen fromt folende Tilskuer behøver sonderknust eller ørgret at forlade dette Sørgespil. Ulykken savner hverken Begeistring, Haab eller Trost.

Oehls Erindringer, IV, 1851, Side 101:

Bed min Hjemkomst [fra en Reise i Tydiskland] blev jeg Rector, og var i Maren 1831, 32 og 33 meget flittig. Jeg skrev og holdt to latiniske Taler, udgav Maanedsskriftet Prometheus, hvortil jeg kun havde lidet Hjælp, og hvori meget var originalt; desuden skrev jeg Tragodierne Tordenskiold og Dronning Margareta, som begge vandt meget Bisald, hvortil Hr. og Mad. Nielsens, Ryges og Mad. Holsts fortræffelige Spil sørdeles bidrog.

Bemærkning til Tordenskiold:

Side 111, Linie 12-15:

den gamle Sang, hvor Tronni Hagne,
Den Niding, lærte lummf den Plet at fiende,
Hvor Spydet funde giennembore Siegfried
Immellem Skulderbladene.]

See Das Nibelungenlied, Side 145 ff. i Simrocks Oversættelse, sjette Oplag, Stuttg. og Tüb. 1848.

Nærværende Udgaves Afgigelser fra Orig.:

- Side 5, Linie 15: Seent paa den slette Bei, endskjondt
den smores] = B; A: Saa godt, saa slet som Beien
er, og smores
- 7, — 26: offentligt] = B; A: offentlig
 - 8, — 19: Dog] = B; A: Men
 - 11, — 7: Leer affides.] = B; A: (leer).
 - 16, — 13: Stahl smiler.] = B; A: Stahl.
 - 20, — 14: som eied] = C; A: som havde eied
 - —, — 16: dem] = C; A: den
 - 21, — 9: vilde] = C; A: vil
 - 25, — 9: ædlesté] = B; A: ædelste
 - —, — 11: dog] = C; A: paa
 - 26, — 16: Danemarf] = B; A: Dannemark (saa-
ledes overalt i Stykket)
 - 29, — 11: fieldne] = B; A: bolde
 - 34, — 18: her] = C; A: fun
 - 35, — 26; Side 60, Linie 7; Side 61, Linie 23, og
Side 115, Linie 22: Marstrand] = C; A: Mastrand
 - 37, — 27: Mornnen] = B; A: Morgen
 - 38, — 7: Steengiesten dog vel ei i Don Juan]
= C; A: Det er dog ei Steengiesten Don Juan
 - 40, — 27: maa] = B; A: kan
 - 41, — 4: Lænker] = B; A: Aag
 - 45, — 27: saa er jeg fri] = B; A: som jeg er fri
 - 50, — 6: ædle] = B; A: gode
 - 55, — 24: Søskendbørn] = C; A: Sødskindbørn
 - 56, — 22: langt] = B; A: end
 - 63, — 5: mig et] = B; A: mig — et
 - 83, — 13: virker] = B; A: virke
 - 84, — 21: Champagne] = B; A: Champagner

- Side 86, Linie 9: udspænder = C; A: udspredes
 — — 25: saa] = B; A: og
 — 90, — 30: i Spog] = B; A: i Skremt
 — 93, — 5: Tordenstiold] = B; A: Tordenschiold
 — 97, — 19: først endnu en] = C; A: først endnu
 endnu en
 — 99, — 3: Engelsdands] = C; A: Engelsdands
 — 101, — 17: en Tredie] = B; A: den Tredie
 — 107, — 20: agter værdig til hans] = B; A: agter
 sieldent, som hans
 — 114, — 15: udtrykker] = B; A: antyder
 — 126, — 4: Sadel] = B; A: Saddel
 — — 23-24: ham, | Naturligviis du] = B; A:
 ham | Naturligviis, — Du
 — 127, — 2: fiære] = C; A: bolde
 — 128, — 16: har] = B; A: han
 — 130, — 23: langt hvidt Glor] = C; A: langt Glør
 — — 27: han] = B; A: det
 — 134, — 8: forstaer at kæmpe blot paa Skremt] = C; A: forstaer mig paa en Kamp paa Skremt
 — 135, — 22: Tordenstiold med] = B; A: Tordenskiold
 i en Qvart, med
 — — 23: tilbage.] = B; A: tilbage i en Terts.)
-

Side 139: *Dronning Margareta* er forfattet i Aaret 1833, og udkom første Gang trykt (A) i December samme Aar, særskilt, og tillige som 1ste Hefte af Tragodier, VIII. Anden Gang (B) udgav Digteren dette Stykke i Tragodier, VI, 1842, og tredie Gang (C) i Tragodier, VII, 1849. Foruden disse Kilder har nærværende Udgiver benyttet et paa mange

Steder næsten ulæseligt Manuscript, udentvivl Digterens første Udkast til Stykket, tilhørende det store kongelige Bibliothek.

Oehls Erindringer, IV, 1851, Side 101 (see ovenfor, Side 276).

Samme Bind, Side 296:

Dronning Margareta har man meget godt givet igjen [1849]. Mad. Nielsen og Nielsen (Biggo Moltke) vare fortræffelige, Mad. Winslow heldig, og Mad. Holst spillede sin Ingeborg nydeligt og rørende, uagtet hun gierne funde faaet en Datter i den Mellemtid fra Stykket sidst blev spillet til nu (14 Aar), som for Alderens Skyld bedre havde passet til Røllen.

Bemærkninger til Dronning Margareta:

Side 202, Linie 19-21:

Tænk paa den fromme Drot,
Der strafte sig i Kors for Alsteret
Og lod saa Morderne ham spalte Ryggen.]

Her maa vel menes Knud den Hellige.

— 241, — 25-28:

„De fulgte Ranild af Roskild ud, osv.]
See Kæmpevisen hos P. Syv, II, 36.

— 247, — 11-13:

„Døer Fæ, døe Frænder,” siger gammelt Ordsprog,
osv.]

See Trag. Dram. V, Side 348, Bemærkn. til Side 46, Linie 5-6.

Nærværende Udgaves Afgivelser fra Orig.:

- Side 141, Linie 18-19: Drabanter.] = B; A: Drabantere
 — —, — 20-22: Henning Podebusk. | Sikke Norby. | Alsgot
 Magnussen.] = B; A:
 { Henning Podebusk
 { Sikke Norby } Bipersoner.
 { Alsgot Magnussen
- 143, — 18: Vandfald] = M, som først har havt
 Fosse (ikke: Fosser); A, B og C: Fosse
 — 144, — 30: Danerkysten] = B; A: Danerkysten
 (saaledes hvergang Sammensætninger med Daner- fore-
 komme i Stykket, undtagen Side 256, Linie 21, og
 Side 263, Linie 19, hvor A allerede har Danerkon-
 gens og Danerkyst)
 — 145, — 16: dog dermed ikke medet] = B; A: dog
 ikke dermed medet
 — 146, — 28: udsuger] = C; A: udsuer
 — —, — 29: Skatter] = C; A: Skatte
 — 147, — 1: leve] = M; A, B og C: leue
 — —, — 10: hvor] = B; A: hvad
 — 152, — 11: Danemark] = B; A: Dannemark (saal-
 ledes hvergang dette Ord forekommer i Stykket,
 undtagen Side 237, Linie 16, hvor A allerede har
 Danemark)
 — —, — 29: ivrigst] = M; A, B og C: ivrigt
 — 156, — 18: saa let] = B; A: forgyldt
 — —, — 19: gyldne] = B; A: rige
 — 162, — 6-7: mig | Danemarkss] = B (M: mig |
 Dannebrogss); A: mig! | Dannemarkss
 — —, — 19: egentlig] = C; A: egenlig
 — 164, — 3: hanen] = M; A, B og C: den

- Side 165, Linie 17: kraftigt] = M; A, B og C: kraftig
- 167, — 28: Kærlingvaaben] = B; A: Kærringvaaben
 - 169, — 28: Var Í fun Daare] = B; A: Var blot Í Daare
 - 170, — 8: gode] = B; A: bolde
 - 171, — 7: Anden der, Herr Bisþ] = B; A: anden, Herre Bisþ
 - 173, — 20: blænder] = B (og M); A: blinder
 - 176, — 13: engang vist faaer at] = B; A: engang faaer nof at
 - 183, — 20: saa] = B; A: og
 - 185, — 24: gav til] = B (og M); A: gav, til
 - 187, — 4: end, som et Barn] = M; A, B og C: endnu som Barn
 - 188, — 8: lyftig] = M; A, B og C: liflig
 - 189, — 26: syntes] = B; A: synes
 - 190, — 22: bleven] = B (og M); A: vorden
 - —, — 31: dem sørger jeg for:] = B; A: dem slaffer jeg!
 - 197, — 9: Er ikke jeg din] = B; A: Og er jeg ei din
 - 198, — 23-24: et flygtigt Blund, | Þør] = C; A: en flygtig Blund, | Da
 - 199, — 5: Og det med Ret] = B (og M); A: Med fulde Ret
 - 200, — 5: Blændværk] = B; A: Blindværk
 - —, — 6-7: Nei, det kan ikke seile: | Derude — fiernt paa Marken — staarer —] = M; A, B og C: Hiernt — paa den grønne Beile —
Derude — fort — paa Bakken — staarer —

- Side 204, Linie 19: *reise]* = B; A: *reiser*
- 206, — 20: *hun nemlig ikke funde Andet]* = C
(og M's oprindelige Læsemaade); A: *hun ikke funde,*
nemlig, andet
- —, — 28: *Dren; al]* = B; A: *Dren; og al*
- 210, — 10: *Stridsmænd]* = B; A: *Kæmper*
- 212, — 3: *ærligstørre]* = B; A: *ærligtstørre*
- 213, — 24: *for prægtigt til en Ridder]* = C; A:
for smukt for blotte Ridder
- 215, — 5: *Nei, nei! det]* = B; A: *Nei, Lim-
bek! det*
- 223, — 1: *Ragnhild mere modig.]* = B; A:
Ragnhild (modig).
- 227, — 13: *Legemsstyrke]* = B (og M); A: *Legems-
styrken*
- —, — 17: *endnu vil være længe]* = B; A:
endnu maaskee vil være længe
- 228, — 5: *dens]* = B; A: *det*
- —, — 9: *gustne]* = C (og M); A: *gunstne*
- —, — 15: *onsker]* = B; A: *onskte*
- —, — 20: *Jo]* = B; A: *Dog*
- —, — 26: *hørged]* = B; A: *herjed*
- 236, — 18: *mindre]* = B; A: *ringe*
- 237, — 14, og Side 263, Linie 16: *Mecklenborg]*
= B; A: *Mechelnborg*
- —, — 20: *reist bort]* = B; A: *bortreist*
- 238, — 10: *ret]* = B; A: *stræg*
- —, — 11: *jo]* = B; A: *alt*
- 241, — 1-2: *Barn, fun hende lød, | Øg hendes Ord
jeg sanded]* = C; A: *Barn bestandig lød | Min Moder
iblandt flere*

- Side 241, Linie 3: jeg end vel Andet] = C; A: jeg meget mere
- —, — 14: jeg ikke tænkte] = M; A, B og C: jeg strax ei tænkte
- —, — 15: strax] = M; A, B og C: snart
- —, — 16: Dybt med] = C; A: Dybt ned (M: Ned med)
- 245, — 5-6: I snedig List opbømber ingen Mand | Med en forslagen, med en dristig] = C; A: I List og Rænker tager ingen Mand | Det op med en forslagen, dristig
- —, — 10: hvide] = B; A: fine
- —, — 19: Fisk paa Krogen bide] = B; A: Fiske bide Krogen
- 246, — 16: saasnart jeg gier et Bink] = B; A: saasnart der gives Bink
- 247, — 8: æde] = B; A: æder
- —, — 10: Forsængelig er Livets forte Höihed] A, B og C: Forsængeligt er osv. (M: Forsængeligt er dette Liv)
- —, — 11: dœ] A, B og C: dør
- —, — 26: Jesu] = C; A: Jesus
- 248, — 12: feig] = B; A: falsk
- 249, — 11: ganske] = B; A: rigtigt
- —, — 23; Side 259, Linie 17, og Side 263, Linie 4: Ragnhild Jonsen] = C; A: Ragnhild Jonson
- 250, — 5: Bænk.] = B; A: Bænk til Venstre.
- —, — 6: Erik, Drabanter] = B (og M); A: Erik, (tvende) Drabanter
- 252, — 5: Og skuler for ham gyselige Sværd] = B; A: Og skaaner for et ukjærlig Syn

- Side 252, Linie 10: Bøddel] = B; A: Bødel
 — 254, — 6: her] = B; A: hen
 — 255, — 21: Luften.] = B; A: Luft.
 — 257, — 3: fanget] = M; A, B og C: fangen
 — —, — 18: sit hjerter] = B (og M); A: sit eget
 hjerter
 — 258, — 5: Bøddelsværdet] = M; A: Bødeøjen;
 B og C: Bødeøjen
 — —, — 6: det] = M; A, B og C: den
 — 259, — 11: hevnens] = B; A: Retfærds
 — 261, — 17: Bud] = B; A: Ret
 — 269, — 10: Trompeter.] = C; A: Trompeter. Teppet
 falder.)
-

- III. Dramatiske Digte: *Sygesspil, Lytsspil og Skuespil*, samt *Forspil, Prologer og Epiloger*. 6 Bind. Bogladepris 5 Kr.; nedsat **Pris 4 Kr.**
- IV. Episke Digte: *Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman*. 4 Bind. Bogladepris 4 Kr.; nedsat **Pris 3 Kr.**
- V. Dramatiske Digte: *Tragiske Dramaer*. 10 Bind. Bogladepris 8 Kr. 64 β; nedsat **Pris 10 Kr.**
- VI. Dramatiske Digte: *Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren)*. 2 Bind. Bogladepris 1 Kr. 64 β; nedsat **Pris 2 Kr.**
- VII. Grindringer. Bogladepris 2 Kr. 24 β; nedsat **Pris 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Kr. 24 β, ere saaledes nedsatte til omrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige **Pris af 4 Øre pr. Ark.**

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Lejlighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3de Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til **Pris 1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Kjøbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

København, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Gehlenschlägers Skrifter.

1875.

Ersilt hos J. H. Schulz.

